KARL MAY
JOSÉ MOSELLI
AVENTURIERUL
IUBIRE ŞI HAZARD
PIRAŢII WAHABIŢI

KARL MAY JOSÉ MOSELLI

Aventurierul

PIRAŢII WAHABIŢI

Seria
IUBIRE ŞI HAZARD

Ediţia de faţă a preluat textul după REGELE BOXERILOR de JOSÉ MOSELLI, traducere de Lia Hârsu, librăria editoare I.G. HERTZ. Bucureşti, f. A, modernizând ortografia şi îndreptând inadvertenţele lexicale stilistice în lumina exigenţelor editoriale actuale.

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL

PIRAŢII WAHABIŢI

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

Roman

Editura LOGOS STAR
Bucureşti, 1993

PIRAŢII WAHABIŢI

Peste un ceas vom fi pe uscat. După cum cred eu, coasta nu prea pare prielnică pentru acostarea crucişătorului. Numai de-ar ţine vântul...

— Parcă a mai slăbit, făcu Babouzec îngrijorat

Aşa şi era. Vântul se potolise şi baleniera, abia se mişca.

— Fir-ar... bombăni bretonul cu ciudă.

— Am păţit-o! făcu Mignardeau necăjit.

— N-avem noroc şi pace! mormăi Verron.

— Tăcere! se răsti Marcel la ei. Puneţi mâna pe lopeţi şi vâsliţi până v-o ieşi sufletul!

— Degeaba... oftă Mignardeau cu disperare.

— Nu te mai văicări ca o muiere, ia mai bine lopata şi fă şi tu ce fac ceilalţi. Nu ţi-e ruşine?

Vorbele aspre şi glasul răstit al lui Marcel ridică puţin moralul marinarilor care începură să vâslească din răsputeri.

Vântul încetase de tot. Marcel strânse pânza care le era acum o piedică, apucă o lopată şi se aşează în rând cu ceilalţi.

Totuşi, cu toate eforturile marinarilor, crucişătorul se apropia tot mai mult.

— Nu vă lăsaţi, băieţi! răcnea Marcel scos din minţi. Dacă pun mâna pe noi ne spânzură la repezeală ca să se răzbune pentru umilirea adusă camarazilor lor.

Nu-i răspunse nimeni. Gâfâind, abia trăgându-şi sufletul, marinarii vâsleau cu disperare.

Zadarnic însă. Crucişătorul era acum aproape şi puterile lor slăbeau.

Deodată se auzi iar bubuitul tunului şi un obuz lovi baleniera. Într-o clipită nu mai rămaseră din ea decât sfărâmături de scânduri şi bucăţi de carne omenească

împrăştiate pe marea agitată.

Singur Marcel Dunot şi Babouzec, care se aflau în spatele bărcii, scăpară de schijele ucigătoare. Când ieşi la suprafaţă, Marcel se miră grozav, nu de cele întâmplate – care erau de altminteri de aşteptat – ci de faptul că mai e încă în viaţă.

Apucă din zbor o bucată de lemn şi se agăţă de ea.

„Numai de nu m-aş pomeni cu rechinii peste mine”, îşi zise el.

Turcii de pe „Mejidieh”, crezând probabil că fugarii s-au înecat toţi, stinseră proiectorul.

Marcel Dunot întinse pumnul spre crucişător, a cărui siluetă întunecată se profila pe cerul plin de stele şi strigă:

— Dacă reuşesc să scap cu viaţă, jur să mă răzbun! Dar, fiindcă buna dispoziţie nu-l părăsea nici în cele mai grele împrejurări, adăugă mai domol: Ce-ar mai râde turcii de mine să mă vadă ameninţându-i în halul în care mă aflu!...

— Domnule Dunot... ei, domnule Dunot, trăieşti? auzi un glas pe aproape.

Tânărul recunoscu glasul.

— Da, da, Babouzec!

— Unde eşti, domnule Dunot? Ştiam eu că n-ai murit.

— Aici sunt! răcni Marcel.

„Aici” nu însemna nimic în întunericul nesfârşit al mării, aşa că mai bine de un ceas cei doi naufragiaţi se căutară, strigându-se ca să nu se îndepărteze prea mult unul de altul. Înotară printre sfărâmăturile corăbiei, până ce reuşiră în sfârşit să se găsească.

Începură acum să-şi strige tovarăşii, nădăjduind că va mai fi scăpat vreunul din ei, dar zadarnic, nimeni nu le răspunse. Bourdon, Verron şi Mignardeau, erau morţi.

— Degeaba, dragul meu, suntem singurii supravieţuitori, zise Marcel oftând.

Săltaţi de valuri ca nişte jucării, cei doi naufragiaţi

culeseră câţiva pesmeţi risipiţi ici-colo din lada spartă de obuz şi-i mâncară cu lăcomie, aşa muiaţi cum erau.

Cât ţinu noaptea, Marcel şi Babouzec, încleştaţi de scândură, plutiră la întâmplare fără să mai scoată un cuvânt. Un singur gând îi preocupa pe amândoi: rechinii care mişună pe lângă coastele Arabiei.

Se cutremurau de câte ori se loveau de vreo sfărâmătură de vas, temându-se să nu fie un rechin.

În sfârşit, se făcu ziuă.

Marea, deşi calmă, era uşor agitată de hulă. La nord, coasta Arabiei se zărea trandafirie în lumina răsăritului de soare.

Crucişătorul dispăruse, niciun vapor la orizont.

— Se vede uscatul... murmură Babouzec.

— Da, dar, din nenorocire, curentul ne împinge în larg. Aseară eram la numai cinci, şase mile de coastă şi acum ne aflăm la cel puţin zece mile de ea.

— Nu-ţi spuneam eu că n-avem noroc! Dacă n-ar fi curentul potrivnic, acum am fi pe uscat şi aş putea sorbi câteva picături de apă, fiindcă, drept să-ţi spun, mi s-a uscat gâtul de sete...

— Crezi că mie nu! să nu mai vorbim degeaba... Nu ne rămâne decât să aşteptăm: ori un rechin care să ne înghită, ori un vapor care să ne salveze.

Orele treceau, nesfârşite. Soarele îi ardea îngrozitor, deşi se lăsau din când în când în apă să se mai răcorească.

Se înnopta.

— Nu mai pot... murmură bretonul când se iviră zorile. Dau dracului tot şi mă las la fund...

— Poate că n-ar fi rău, răspunse Marcel care ştia că bretonii sunt încăpăţânaţi şi nu trebuie să-i contrazici. Aş fi însă de părere să aştepţi până diseară. Am eu, aşa, un fel de presimţire că o să vină mult-aşteptatul vapor. Ne-am îndepărtat niţel de coastă spre sud şi trebuie să fim acum

în calea vapoarelor care circulă în golful Persic.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Yezi că mi-e o sete cumplită! Parcă m-ar arde cu un fier încins pe gât.

— Ai răbdare, băiatule, peste câteva ceasuri o să te pomeneşti tolănit într-un fotoliu clasa întâi şi o să ni se dea de băut ce om vrea noi; apă de la gheaţă, vin, rachiu, rom.

— Ah, ce n-aş da pentru un „şpriţ”.

— Ce „unu”, dragă! Zece! Nu ştii că aşa *e* obiceiul! Să se dea naufragiaţilor tot ce vor. Pe urmă, o să ne îndopăm cu bunătăţi şi o să ne ducem să facem „nani” într-un pat moale şi curat ca la mama acasă.

— O să dorm cel puţin o săptămână, făcu Babouzec, care se lăsa amăgit de vorbele lui Marcel.

Dar orele treceau şi vaporul salvator nu se ivea.

— Nu ţi-am spus eu că n-avem noroc! murmură Babouzec care abia mai putea vorbi.

Marcel ridică privirea ca să vadă după soare cam cât ar fi ceasul şi scoase deodată un strigăt de bucurie:

— Babouzec! Uite colo, Babouzec! O corabie!

La sud-est, depărtare în zare, se vedea desluşit o pânză.

— E un bric! bâlbâi bretonul care parcă se tâmpise de bucurie.

— Ori o goeletă, nu ştim încă bine. Dar n-are a face. Trebuie acum să facem în aşa fel ca să ne zărească, zise Marcel cu înfrigurare. Lesne n-are să fie...

— Sunt sigur că o să treacă fără să se oprească... mormăi Babouzec posomorându-se iar.

— De ce, mă? se răsti Marcel la el.

— Păi... cum suntem noi norocoşi...

— Baţi câmpii, băiatule! Am scăpat noi de rechini, de arabi, de bombe şi de înec şi zici că suntem fără noroc. Acum iată şi vasul care o să ne salveze. Adună-ţi puterile,

omule şi hai să înotăm până la bric ori goeletă ce-o fi – ca să ne vadă. De altminteri, drumul îi e pe aici pe aproape, aşa că nu se poate să treacă pe lângă noi fără să ne zărească. Ascultă la mine ce-ţi spun; peste un ceas o să fim la bord şi o să bem până n-om mai putea...

— Ah, bine-ar fi să fie aşa!

Întinşi pe burtă, cei doi naufragiaţi începură să înoate spre vasul care se apropia din ce în ce.

— E un bric-goeletă! strigă Marcel. Uită-te şi tu. Trebuie să fie ori grecesc ori turcesc, numai ei au rable de astea!

— Să ştii că e turcesc. Se vede după pavilion, zise Babouzec. Te pomeneşti că nici nu se sinchisesc de noi... s-au dus dracului speranţele noastre! Când îţi spun eu că n-avem noroc...

— Nu te lăsa, Babouzec, tot mai bine la turci decât în burta rechinilor... răspunse Marcel Dunot, înotând de zor.

Vaporul se apropia mereu.

Era un bric-goeletă, vechi şi dărăpănat ca vai de el! În vârful unei prăjini flutura un steag turcesc decolorat de soare.

Pe măsură ce înaintau, naufragiaţii desluşeau amănunte pe cheresteaua găurită pe alocuri şi cârpită cu bucăţi de scânduri, se vedeau încă iniţialele expeditorilor: „F.G.E.I.F.”!

— Mai c-aş zice, făcu Babouzec, că armatorii vasului nu înoată în bani...

— Dar echipajul l-ai văzut? Ia te uită, bine.

Într-adevăr, marinarii care forfoteau pe punte aveau nişte mutre fioroase. Slabi, înalţi, cu nasul coroiat, cu ochii lucind sălbatic, erau tot atât de zdrenţăroşi ca şi vasul lor. Erau toţi încinşi cu brâuri late în care stăteau înfipte pumnale şi revolvere. Capul ras le era înfăşurat în nişte turbane de lână.

— Mi se pare că ne-au zărit, zise Marcel, aşa că nu mai e

nevoie să-i strigăm. Uite că stopează. Ei, Babouzec, ce-ţi spuneam eu? Aşa e că nu trebuie să-şi piardă omul niciodată speranţa?

— O fi... numai că mi-ar fi părut mai bine să dăm de un vapor mai acătării... bodogăni marinarul. Mutrele ăstora nu-mi plac defel. Şi eu care abia aşteptam să beau un şpriţ-două... Om fără noroc ca mine, mai rar...

Marinarii de pe puntea bricului-goeletă se agitau. Un fluierat spintecă aerul. Se auzi o comandă şi aproape în aceeaşi clipă vasul turc se opri la o sută de metri de naufragiaţi.

Unul din marinari se căţără pe frânghiile catargului şi le făcu semn să se apropie.

— Mai bine ne trimiteau o luntre... bombăni Babouzec.

— Nu or fi având. Hai, băiatule, nu te lăsa, să le arătăm turcilor că suntem bărbaţi nu glumă... îl îndemnă Marcel.

— Tare mă tem că o să păţim ce-am păţit pe canonieră... mormăi bretonul necăjit.

Ajunseră înot lângă bric. Li se aruncă o frânghie.

— Urcă tu întâi, zise Marcel lui Babouzec.

Bretonul se supuse; puse mâna pe frânghie, şi, deşi frânt de oboseală, reuşi să ajungă la parapet.

După chipurile marinarilor care îl priveau, Marcel înţelese că o nimeriseră rău.

Babouzec, dispăru după parapet. Marcel se caţără şi el, dar, când să treacă pe punte, se simţi apucat de doi indivizi care îl smuciră cu brutalitate, îl trântiră jos şi, cu toată împotrivirea lui, vrură să-l lege.

Deşi istovit, tânărul se împotrivi cu disperare. Dădu un picior zdravăn în pieptul unuia, sfărâmă cu un pumn falca altuia, dar alţi zece se năpustiră asupra lui. Îl dădură de-a dura. Pe punte, îl apucară de gât, de mâini şi de picioare şi-l ţinură în loc.

Zadarnic se zbătea el, turcii – doisprezece la număr – nu

se lăsară. Istovit, înfrânt, pe jumătate sugrumat, îl legară fedeleş şi-l întinseră pe punte.

Abia acum îl văzu pe Babouzec lângă el, legat de mâini şi de picioare. Acesta avusese aceeaşi soartă.

— Când îţi spuneam eu că n-avem noroc... mormăi el cu amărăciune.

Cu toată situaţia neplăcută în care se afla, Marcel izbucni în râs.

— Bine zici, Babouzec, dar, drept să-ţi spun, numai la asta nu mă aşteptam. Oricum, dar parcă tot mai bine prizonier pe un vas turcesc decât plutind pe o bârnă în mijlocul oceanului, ori în burta unui rechin.

— Ăştia trebuie să fie dintre cei de la Koufounda care au pornit după noi... să ştii că au să ne spânzure...

— Vom vedea! Deocamdată o să le cer ceva de băut.

Şi aducându-şi aminte de cele câteva cuvinte arăbeşti pe care le învăţase de la Abdul-Kaddur, Marcel începu să strige:

— Ma! Ma! (Apă! Apă!)

Marinarii îl priviră cu mirare.

— Ma! Ma! repetă el.

— Ma! Ma! făcu şi Babouzec.

Dar turcii nu se clintiră. Rânjiră şi schimbară câteva cuvinte între ei; glumeau, pesemne, pe socoteala prizonierilor.

— Nemernicii! îşi mai bat şi joc de noi! bombăni Babouzec.

— Ai răbdare, băiatule, o să ne vină şi nouă apa la moară... îl sfătui Marcel.

Deodată marinarii se dădură la o parte şi un turc voinic, ceva mai puţin soios decât tovarăşii lui, se apropie de prizonieri. O mustaţă lungă, neagră îi acoperea buzele, groase care rânjeau într-un zâmbet fioros, lăsând să i se vadă dinţii albi şi ascuţiţi.

Individul purta la brâu două pumnale late şi un revolver împodobit cu pietre preţioase. Capul îi era înconjurat de un turban de mătase verde.

Împinse cu un ghiont la o parte pe unul din marinarii care-i stătea în drum şi dădu un ordin cu glas răstit, ordin care fu executat imediat. Marinarii alergară care la verge, care la funge, fiecare la treaba lui.

— Ăsta trebuie să fie căpitanul, şopti Marcel Dunot.

— Urâtă mutră! răspunse Babouzec.

Vasul porni iar la drum. Individul se aplecă spre prizonieri şi-i întrebă cu glas răguşit:

— English?

— Nu, francezi, răspunse Marcel.

— A! Franze? Bun... bun... matiloţi?

— Nu, căpitan, făcu mândru Marcel Dunot.

— „Asta... matilot?” şi arătă cu degetul pe Babouzec.

— Da, sunt marinar. Ei şi, ce pofteşti? bombăni bretonul.

— Bun... bun... Tu, tare... tare! Bun! urmă arabul, adresându-se lui Marcel. Eu căpitan. Voi venit de la Djibouti?

— Nu, dar ne e sete. Apă! „Ma!” Apă! înţelegi? Ne e sete, „Ma! Ma!” repetă Marcel pierzându-şi răbdarea.

— Ştii... ştii... Eu căpitan Makluf-Abdin... bun.

— Ma! Ma! răcnea Babouzec.

Căpitanul Makluf rânji batjocoritor. Strigă ceva în limba arabă şi aproape imediat veni un marinar cu un ulcior plin cu apă pe care-l deşertă în gura lui Babouzec, pe urmă îl umplu iar şi i-l dădu lui Marcel să bea.

— Aşa mai merge... făcu acesta lingându-şi buzele uscate de arşiţă.

După ce puse ulciorul jos, marinarul se apucă să scotocească buzunarele prizonierilor.

Începu cu Babouzec.

Marcel tresări. Vârâse în tocul de la gheată smaraldul

luat din moscheea Haram şi făgăduise sărmanului Semenof să-l trimită la Kazan. Dacă-l va găsi acum marinarul? I-l va lua cu siguranţă.

În picioare, căpitanul Makluf-Abdin privea nepăsător.

Bietul Babouzec n-avea mai nimic la el. Găsiră mumai o pipă, un cuţit tocit, nişte fire de aţă, o batistă murdară şi câteva firimituri de persmet terciuit.

Toate aceste lucruri neînsemnate fură puse alături de el, pe punte, dar căpitanul nici nu-şi aruncă ochii la ele.

Veni acum rândul lui Marcel. N-avea nici el asupra-i decât un pumnal, o busolă şi o pungă goală... Noroc că nu-i trecu prin gând arabului să-i scoată ghetele.

Marcel Dunot răsuflă uşurat.

— Asta meskin, meskin (sărac, sărac) murmură Makluf.

Cei doi francezi nu-i răspunseră.

Arabul le mai aruncă o privire dispreţuitoare apoi dădu ordin. Veniră patru marinari, îi ridicară pe prizonieri, îi duseră în fundul calei şi ieşiră închizând uşa după ei.

— Tiii, da cald mai e aici! făcu Babouzec.

— Şi un întuneric de nu se vede om cu om... adăugă Marcel.

Într-adevăr, aerul umed abia putea pătrunde în plămâni. Chiţcăituri de şobolani se amestecau cu murmurul monoton al apei izbindu-se de pereţii vasului.

— Ar fi putut să ne dea măcar ceva de mâncare înainte de a ne arunca în gaura asta întunecoasă, mormăi Babouzec. Ne-au legat, ai dracului piraţi, de mi-a intrat funia în carne! Dacă ştiam mă lăsam mai bine la fund şi se isprăvea...

— Măi, Babouzec, măi, tu eşti un băiat foarte curajos, nu ştiu ce te-a apucat să te jeleşti ca babele. Eu o să-ţi dau un sfat eşti ostenit, băiatule, culcă-te şi dormi, pe urmă om vedea noi ce e de făcut. Acum, noapte bună, mie mi se închid ochii de somn...

Ruşinat de cuvintele lui Marcel, bretonul tăcu. De altminteri şi-ar fi stricat gura degeaba fiindcă Marcel adormise şi sforăia de răsuna cala.

Dacă văzu aşa, Babouzec se întoarse cum putu pe o parte şi făcu şi el la fel.

Îi trezi zgomotul unor paşi. Deschiseră ochii şi zăriră, la slaba lumină a unui felinar, un marinar care le aducea un hârdăiaş cu apă şi o gamelă de tinichea ruginită cu orez fiert. Omul îşi luă apoi felinarul şi plecă lăsând uşa întredeschisă.

Marcel se ridică într-o rână şi zise mulţumit:

— Bine-am mai dormit, frăţioare! De treabă turcii ori arabii ăştia, ce-or fi. Au simţit ei că mi-e foame.

— Ar fi putut să ne dezlege măcar mâinile... bombăni Babouzec cu ciudă.

— Ai dreptate, dragul meu, dacă n-aveam mâinile legate o ştergeam la repezeală pe o bârnă ca ieri. Glumi Marcel. Numai vezi că ăştia sunt mai ai dracului ca cei de pe canonieră. Acum hai să mâncăm. Poate că se iveşte vreun prilej să fugim.

Şi, aşezându-se în genunchi, Marcel băgă capul în gamela cu orez şi începu să mănânce cu poftă. După ce goli gamela pe jumătate, trase câteva înghiţituri de apă şi zise:

— E rândul tău, Babouzec.

Bretonul îl imită.

— Rămâne acum de aflat unde ne duc indivizii ăştia, adăugă el.

— Numai de nu s-ar întoarce la Koufounda...

— Nu cred. Când ne-au capturat, bricul mergea în direcţia opusă. Nici în India, nu cred să îndrăznească să se ducă fiindcă ar păţi-o dacă s-ar afla că ţin doi oameni închişi în cală.

Părerea mea e că se îndreaptă spre Zanzibar sau altă

localitate din Africa orientală portugheză, unde, după cum mia spus un egiptean, se face şi astăzi comerţ în ascuns cu sclavi.

— Ce, strigă indignat Babouzec, tâlharii ăştia au de gând să ne vândă ca pe vite?

— Ba bine că nu! Vom vedea noi Ce-o să mai fie; deocamdată n-avem altceva mai bun de făcut decât să aşteptăm.

— Ce-ar fi să încercăm s-o ştergem?

— Da? Ia te uită acolo: dacă n-ar fi santinela aia, o făceam eu până acum, n-avea grijă. Rodeam cu dinţii frânghiile, cu care eşti legat, pe urmă le rodeai tu pe ale mele şi făceam noi ce făceam ca să scăpăm de aici. Din nenorocire, aşa cum stau lucrurile, nu se poate. Să avem răbdare. Deoarece acest stimabil Makluf nu ne-a omorât imediat, înseamnă că nici n-are de gând s-o facă. Şi acum tragem iar un pui de somn şi să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor.

Babouzec nu răspunse. Bău niţică apă şi se întinse iar pe spate alături de Marcel.

Uşa fiind întredeschisă, aerul se mai primenise şi puteau respira în voie. Orele treceau, apoi zorile – o săptămână încheiată.

Seara şi dimineaţa, venea un marinar şi le aducea mâncarea – aceeaşi şi iar aceeaşi; orez fiert şi apa sălcie.

Cei doi prizonieri, pradă unei deznădejdi mute, nu mai scoteau o vorbă.

Zi şi noapte santinela veghea.

În sfârşit, într-o dimineaţă, auziră deasupra capetelor lor o forfoteală neobişnuită. Marinarii alergau de colo până colo, lanţuri zuruiau, strigăte, gălăgie...

— Ne apropiem de uscat, pregătesc ancorele! strigă Babouzec cu însufleţire.

— Să vedem, răspunse Marcel foarte liniştit.

Gălăgia de pe punte continua. Se auzea până la ei zgomotul pe care-l făceau pânzele bătute de vânt.

— Acostează! zise Babouzec.

Un vuiet grozav îi acoperi glasul. Lanţurile ancorelor **zornăiau**; bricul-goeletă trăgea la mal. Zgomotul se potoli. Manevra se sfârşise.

Cei doi prizonieri aşteptau în înfrigurare.

Dar nimeni nu se sinchisi de ei, în afară de marinarul care venea zilnic să le aducă mâncarea şi santinela care-i păzea. Se înnoptă şi se făcu linişte pe bricul care stătea acum nemişcat.

— Ce dracu’ or fi vrând să facă acum cu noi? se întrebă Babouzec.

— Habar n-am! răspunse Marcel, care începuse şi el să se nelinişteascâ.

Trecu noaptea şi ziua următoare în aceeaşi nesiguranţă.

În sfârşit, a treia zi de la sosirea lor în port, pe la opt dimineaţa, veniră patru marinari, îi apucară de umeri şi de picioare şi-i duseră pe punte. Bricul-goeletă ancorase într-un golf de unde se vede oraşul – un oraş mare, cu nişte case de formă cubică, văruite toate în alb.

În jurul vasului, o mulţime de bărci cu pânze se legănau pe unde.

Prizonierii se pomeniră în faţa căpitanului Maklul care stătea într-un fel de fotoliu de cedru sculptat şi încrustat cu sidef.

— Tu să taci, Babouzec, şi să mă laşi pe mine să vorbesc, şopti Marcel tovarăşului său.

— Am înţeles! răspunse bretonul.

Makluf-Abdin îl privi zâmbind cu un fel de bunăvoinţă silită.

— Francez, bun! începu el. Eu iubeşte francez! Iubeşte francez!

— Nu prea-mi vine să cred, tâlharule... mormăi Marcel

Dunot.

Makluf scoase pumnalul de la brâu şi se aplecă spre Marcel.

„Hait! m-a auzit afurisitul şi vrea să-mi reteze gâtul”, îşi zise Marcel.

Se înşela însă. Arabul tăie frânghiile prizonierilor, se aşeză apoi iar în fotoliu şi dădu un ordin marinarilor care aşteptau la câţiva paşi de el. Doi dintre ei plecară în fugă şi se întoarseră numaidecât cu două fotolii la fel cu al căpitanului, pe care le aşezară unul în dreapta, altul la stânga lui. Cu un gest, Makluf făcu un semn prizonierilor să se aşeze.

Aceştia se supuseră.

— Prea-mi eşti politicos ca să nu fie ceva suspect la mijloc... mormăi Babouzec.

Marcel îi făcu semn să tacă.

— Eu, prieten francez... prieten... repetă arabul.

Se opri niţel ca să caute cuvintele, apoi urmă:

— Sultan de aici război cu wahabiţi. Război, război, explică el lovindu-şi pumnii unul de altul.

— Wahabiţii? Ce e aia? îl întrebă Marcel Dunot.

— Wahabiţi un bun, un bun!

— Bine, o să mă lămureşti mai târziu, acum spune unde ne aflăm?

— Aflăm?

— Vreau să ştiu cum se numeşte oraşul de acolo.

— Este soltanat de Mascate. Soltan mare... mare soltan! Mare! Soltan mult „Karim” (mărinimos)... Asta Mahmud el-Kébir!

— Am înţeles. Suntem la Mascate şi pe sultan îi cheamă Mahmud-el-Kébir cel mare şi e foarte darnic. Aşa e?

— Da, da, răspunse Makluf mulţumit. El război cu wahabiţii. Are vapor, bun, german, bun...

— Un vapor german? Cine?

— Soltan Mahmud-el-Kébir este vapor german, în război cu wahabit. Ştii ce spune eu?

— Da, sultanul tău are un vapor german.

— Da, vapor bun, cumpărat la german cu multe „filuse” (mulţi bani).

— Am priceput! Cine ştie ce rablă o fi şi vaporul ăsta! Bine trebuie să-l fi tras pe sfoară pe sultan...

— Ce trage?

— Nimic. Hai, urmează, Makluf, suflete... Aşadar, sultanul Mahmud-el-Kébir care e puternic şi mărinimos, a cumpărat un vapor german pentru a se război cu vahabiţii.

— Aşa, aşa...

— Foarte bine, şi pe urmă?

— Soltan Mahmud nu ştii face umblu vapor. El...

— Aha, vrea să-i arătăm noi cum să umble rabla! râse Marcel. De ce nu spui, omule? Ai priceput, Babouzec? Dobitocul ăsta ne-a adus la Mascate pentru ca să ne vândă sultanului de aici care are nevoie de marinari europeni să-i pună în funcţiune vaporul cumpărat de la nemţi...

— Ce mai vapor o fi şi ăla!

— Poţi să-ţi închipui! Dar, în sfârşit, treaba lor! Şi, cum îţi spuneam, dumnealui ne-a ţinut închişi în cală până ce-şi va pune la cale afacerea. Acum, după ce tocmeala s-a făcut – şi cine ştie cât o fi încasând tâlharul! ne ia cu binişorul. Dar stai că-i arăt eu lui!

Makluf stătea nepăsător, lăsându-i pe francezi să se înţeleagă între ei. Era clar că voia să le fie pe plac.

După cum ghicise Marcel, arabul, după ce îi salvase pe naufragiaţi, voise să-i omoare, nu din cruzime, ci, văzând că sunt europeni, prezenţa lor la bord nu-i convenea defel.

Acest Makluf se îndeletnicea cu jefuirea micilor vase care făceau trafic de mărfuri pe coasta Arabiei. După ce punea mâna pe ele, omora echipajul şi-l arunca în mare.

Aflând însă că aceşti doi francezi sunt marinari de

meserie, îşi aduse aminte că sultanul din Mascate, stăpânul lui, căuta marinari europeni pentru un vaporaş pe care-l cumpărase de la un german. De aceea, ca om practic ce era „onorabilul” Makluf îi închisese pe europeni în cală şi, spuse că l-a adus doi marinari francezi care îi pot fi de mare folos.

Stăpân peste 300.000 de locuitori, acest sultan e foarte puternic şi are sub dominaţia lui toată partea de sud-est a Arabiei.

După ce-i lăsă câtva timp pe cei doi francezi să-şi împărtăşească părerile, Makluf le zise iar:

— Voi vine cu mine! Eu dat la voi haine frumos. Bun! Bun! Mult parale! Francez bun! Eu prieten, prieten!

— Uită ticălosul că aproape ne-a lăsat să murim de foame închişi în fundul calei! murmură Marcel.

Arabul nu-l auzi. Se sculă, cu zâmbetul pe buze, şi spuse ceva marinarilor săi care se dădură numaidecât la o parte din drum.

— Voi vine cu mine... vine! zise el francezilor arătându-le cu mâna o scară care ducea înăuntrul vasului.

Îl înţeleseseră şi porniră în urma lui; intrară într-o încăpere plină cu fel de fel de lucruri, apoi trecură printr-o uşă grea de stejar cu drugi de fier, şi se pomeniră într-o cabină mare de la capătul bricului.

Trei uşi zăbrelite cu gratii de oţel lăsau să intre lumină din belşug. De tavan atârnau lămpi de petrol fabricate în Germania, becuri electrice, lanterne japoneze şi schelete de peşte uscat. Pe pereţi, afişe englezeşti, deasupra cărora se vedeau agăţate în cuie arme de toate felurile: puşti, revolvere, săbii, suliţe africane, iatagane – în sfârşit cel mai bogat arsenal pe care şi-l poate închipui cineva. Bineînţeles că toate fuseseră furate de pe vasele pe care soarta le scosese în calea bricului-goeletă.

Makluf după ce făcu semn francezilor s-o ia înainte, îi

pofti să şadă pe un divan.

Marcel avusese însă timp să admire dintr-o aruncătură de ochi această minunată colecţie de arme.

Arabul şezu şi el alături de... musafirii lui. Bătu din palme şi imediat apăru ca din pământ un negru uriaş gol până la brâu, cu faţa fioroasă; o verigă de fier trecută prin nări se bălăbănea peste buzele groase iar urechile îi erau retezate de la rădăcină.

— Ia te uită la mutra arabului ăsta! şopti Babouzec lui Marcel.

Tot zâmbind, Makluf spuse ceva negrului într-o limbă pe care cei doi francezi n-o pricepeau şi negrul pieri iar pe uşă. Makluf se sculă, se îndreptă spre o perdea care acoperea o parte a cabinei şi o dădu la o parte.

Marcel Dunot şi Babouzec rămaseră cu gura căscată. Văzură o mulţime de costume arabe de mare preţ: burnuzuri de postav alb, turbane de mătase de toate culorile cizme de piele roşie cu pinteni de argint, haine brodate cu fir de aur şi argint, cămăşi fine de in...

— Asta la voi... Bun! Bun! zise Makluf.

— Îmi pare rău că l-am crezut un ticălos pe arabul ăsta, mormăi Babouzec. Văd că e un om de treabă. Uite nişte pantaloni de mătase care au să-mi vină ca turnaţi.

— Ei, tot te mai plângi că n-ai noroc? râse Marcel, Fericit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Babouzec tăcu ruşinat. În vremea asta, Makluf se aşezase iar pe divan şi începu să fumeze tacticos dintr-o narghilea.

Cât ai clipi, francezii noştri îşi schimbară zdrenţele de pe ei cu două costume elegante arăbeşti.

Babouzec fu gata primul. Se uită în jur, doar va găsi o oglindă ca să se admire. Niţel dezamăgit îi zise lui Marcel:

— Sunt frumos, ai? păcat că nu e logodnica mea aici să mă vadă... Măcar de m-aş putea fotografia...

— Ştii cu cine semeni, dragul meu? făcu foarte serios

Marcel.

Cu vreunul din „ăia mari” ai arabilor.

— Ba cu ăia care vând alune americane pe la noi prin cafenele. Dar nu te necăji, băiatule, tot cam aşa voi fi arătând şi eu... Acum, hai! Drăguţul de Makluf ne priveşte cu coada ochiului, să nu-l lăsăm să aştepte prea mult.

Jignit, Babouzec se aşează iar pe divan împreună cu Marcel care isprăvise şi el cu îmbrăcatul.

Makluf scoase ciubucul de chihlimbar din gură şi-i privi cu admiraţie pe cei doi francezi.

— Bun! Bun! încuviinţă el.

În clipa aceea uşa se deschise şi apăru iar arabul aducând pe o tavă mare de argint trei ceşcuţe, tot de argint, cu cafea.

— „Cahua” (cafea) zise Makluf. Bun! Bei, pe urmă mergeţi toţi sultan Mahmud.

Marcel Dunot aprobă dând din cap. Sorbi dintr-o înghiţitură cafeaua, apoi se sculă.

— Eu sunt gata!

— Bun! Bun! făcu arabul. Uitându-se însă la picioarele tânărului, adăugă:

— Tu trebuie ghete frumoase, nu laşi aşa ghete la picior.

Într-adevăr Marcel rămăsese încălţat cu ghetele lui rupte şi îngălbenite de atâta stat în apă. Ştim noi foarte bine de ce nu voia el să şi le scoată: în tocul uneia din ele era ascuns smaraldul din moscheea Haram.

— Nu mă despart nici mort de ghetele mele, zise el cu hotărâre, le am moştenire de la bietul tata şi ţin la ele ca la ochii din cap.

Deşi Makluf Abdin nu prea înţelegea ce vrea el să spună, îl lăsă în voia lui. Porunci numai ceva negrului care veni numaidecât cu o cutie de abanos bătută în ţinte de alamă, scoase din ea fel de fel de perii şi periuţe pentru văcsuit şi, cât ai clipi, ghetele lui Marcel luceau ca oglinda.

— Bun! Bun! făcu arabul. Acum mergem la sultan.

Urcară pe punte şi coborâră într-o barcă la marginea vasului.

Vâslită cu putere de patru marinari voinici, barca ajunse repede la mal, unde o mulţime de gură-cască se zgâiau la ei.

Sub un umbrar, un cafengiu turna băutura aromată în ceşcuţe cât nişte degetare; trecătorii o sorbeau dintr-odată, plăteau şi-şi vedeau agale de drum. Vânzătorii de apă treceau cu burdufele pline în spinare strigând:

Buss! Buss! (apă, apă).

O apucară pe nişte ulicioare întortocheate, mărginite de case pătrate cu balcoane largi care, aproape se împreunau deasupra capetelor trecătorilor.

Ici, colo, arabi zdrenţăroşi şi murdari dormeau în praful uliţelor, la umbra zidurilor.

— Mult o mai fi până la casa sultanului! bodogăni Babouzec, ştergându-şi fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Sultan, bun, bun! Eu, bun, bun! făcu iar Makluf. Închis voi jos vapor să nu moare voi matilot. Eu iubeşte francez...

— Lasă că te ştim noi cât eşti de bun! răspunse Marcel foarte serios. Ne-ai închis ca să nu ne omoare marinarii care nu sunt buni ca tine, asta vrei să spui, nu-i aşa, Makluf?

— Da! Da!

— Şi ţi-e dragă grozav Franţa, după cum înţeleg eu...

— Da! Da! repetă arabul încântat că fusese înţeles.

Ajunseră la un fel de piaţă plantată cu palmieri înalţi plini de praf.

La capătul ei se ridica o moschee impunătoare, cu zidurile albe. Minaretul, împodobit cu litere arabe sculptate şi aurite, îşi înălţa vârful spre cerul albastru, pe când în faţa moscheei se vedea un palat măreţ, mai bine zis o casă imensă, lungă de vreo sută de metri, înaltă de zece,

cu o terasă în loc de acoperiş, şi cu o faţadă plină de zeci şi zeci de ferestre.

Înaintea uneia din uşi stătea de pază un arab voinic, îmbrăcat într-o uniformă caraghioasă plină de fireturi, cu câteva revolvere şi pumnale la brâu.

— Asta palat sultan! făcu Makluf-Abdin arătând clădirea.

Marcel Dunot găsea însă că palatul, cu ferestrele lui zăbrelite, semăna cu o puşcărie.

Când fură în faţa uşii unde păzea arabul, Makluf spuse numai două cuvinte şi arabul se ploconi până la pământ, lăsându-i să treacă.

Urmat de Marcel Dunot şi de Babouzec, Makluf străbătu un gang lung, pe urmă o grădină mare. Dincolo de ea se afla o uşă monumentală tivită cu plăci foarte frumoase de ceramică. Santinela care păzea aici se dădu imediat la o parte ca să le facă loc.

Makluf-Abdin părea să cunoască cât se poate de bine toate ungherele şi cotiturile marelui palat; străbătu o mulţime de coridoare, deschise o uşă de lemn de cedru împodobită cu arabescuri de argint şi sidef şi intră într-o încăpere mare, pătrată.

Scuturi de oţel nituite, iatagane de Damasc cu lama încrustată în aur, zale de oţel, subţiri şi fine ca de in, buzdugane, săbii, erau agăţate de pereţi, deasupra divanelor acoperite cu covoare de mare valoare.

De tavan atârnau patru lămpi de aramă filigranată. O lumină trandafirie care străbătea prin cele două ferestre înalte şi înguste, umplea marea încăpere.

— Măi, dar tare-i frumos pe-aici! făcu Marcel cu admiraţie.

Makluf-Abdin părea că se simte în largul său în luxul care-l înconjura. Se aşează pe un divan şi făcu semn şi celorlalţi doi să şadă.

Pesemne că se aflau pe undeva în pereţi găuri prin care

se putea zări tot ce se petrece în sală, căci, fără să spună Makluf un cuvânt, se deschise, o uşă grea sculptată şi un arab îmbrăcat în mătase roşie se ivi în prag.

La vederea lui, Makluf se ridică în picioare. Marcel şi Babouzec făcură la fel. Toţi trei se îndreptară spre uşa unde aştepta arabul şi-l urmară.

Trecură prin trei săli luxos mobilate şi păşiră într-o încăpere mai mare decât celelalte, ale cărei podoabe erau de un lux neînchipuit.

În fund, într-un fotoliu, mai bine zis un tron de lemn de cedru poleit cu aur şi argint, ridicat pe şapte trepte, şedea un arab cu fruntea încinsă de un turban verde împodobit cu o piatră mare de rubin.

Omul părea să n-aibă mai mult de patruzeci de ani; era mărunt şi gras.

Cu toate acestea chipul lui, cu nasul adus, buzele groase, ochii negri, prelungi, bărbia scoasă în afară, era destul de simpatic.

În juru-i, aşezaţi turceşte pe covorul de preţ care acoperea lespezile de piatră, stăteau vreo zece bătrâni îmbrăcaţi în alb. De fiecare parte a tronului, alţi arabi, cu chipuri fioroase şi cu arme de preţ la brâu, păzeau, ţepeni ca nişte statui de piatră.

— Asta sultan Mahmud-el-Kébir! şopti Makluf. Se apropie apoi până la trei paşi de sultan şi se înclină cu respect.

Cei doi francezi se înclinară şi ei respectuos, dar Mahmud-el-Kébir încruntă sprâncenele ca şi când ar fi vrut să-i vadă mai bine, apoi îi spuse lui Makluf, câteva cuvinte în limba arabă.

Acesta, păstrând aceeaşi atitudine umilă, răspunse printr-un lung discurs. Marcel înţelese că dădea lămuririle cerute de sultan.

După vreo jumătate de ceas de convorbire, Mahmud-el-

Kébir făcu un gest de oboseală. Se întoarse spre unul din bătrânii care stăteau la picioarele tronului şi-i şopti ceva. Lui Makluf îi luciră ochii de bucurie. Bâigui câteva cuvinte probabil de mulţumire – şi, fără să-şi arunce măcar ochii la cei doi europeni, îl urmă pe bătrân care se ridicase de jos şi dispăru cu el.

Mahmud-el-Kébir răsuflă.

— Dumneata eşti căpitan francez? îl întrebă el pe Marcel Dunot.

— Da, răspunse acesta fără să se tulbure.

— Cum se numea vaporul dumitale?

Tânărul rămase o clipă încurcat, apoi zise:

— Mac-Farlan.

— Da? Şi cât timp trecuse de la scufundarea vaporului până ce v-a salvat Makluf?

— Trei zile.

— Trei zile? Trei zile... repetă sultanul dus pe gânduri. Întrebă apoi iar: Dumitale îţi sunt dragi englezii? Cum te cheamă?

— Mă numesc Marcel Dunot şi englezii îmi sunt indiferenţi.

— Dar pe marinarul dumitale cum îl cheamă?

— Auzi Babouzec? Sultanul întreabă cum te cheamă, tălmăci Marcel bretonului care nu ştia englezeşte.

— Mathurin Babouzec, născut la Plougastel-Daoulas.

Mahmud-el-Kébir suspină ca şi când se codea să spună ce avea de spus.

În sfârşit ridică iar capul şi dădu cu glas tare o-poruncă. Bătrânii se sculară toţi şi ieşiră încetinel pe uşă, urmaţi de soldaţii care păzeau tronul. În sala cea mare nu mai rămăseseră decât Mahmud-el-Kébir şi cei doi francezi.

Sultanul răsuflă uşurat.

— Daţi-vă mai aproape, zise el. Eu nu vreau să vă fac niciun rău. O, nu din bunătate, ci fiindcă am nevoie de

dumneavoastră, domnilor... înainte de a mă urca pe tron, am călătorit mult prin Europa şi am învăţat ce e viaţa occidentală. Am apreciat tenacitatea englezilor, severitatea germanilor şi dezinteresarea francezilor. Makluf mi-a spus că sunteţi foarte curajoşi şi nici nu mă mir... Vreţi să mă serviţi?

— Să vă servim la ce? întrebă Marcel, deşi ştia foarte bine despre ce e vorba.

Mahmud-el-Kébir zâmbi.

— Eşti şiret, Marcel Dunot, mi-a spus şi Makluf. Makluf-Abdin e niţeluş pirat, niţeluş tâlhar dar... un servitor devotat.

I-am spus să-mi angajeze un căpitan francez, care să comande vaporul pe care l-am cumpărat. V-a găsit rătăciţi pe ocean. A vrut mai întâi să vă spânzure, fiindcă de când cu războiul ruso-turc îi urăşte pe europeni, care au împuşcat pe tatăl lui. Aflând că sunteţi francezi şi-a amintit de dorinţa mea şi v-a adus la mine.

— Da, după ce ne-a ţinut legaţi atâtea zile în fundul calei, îl întrerupse Marcel cu ciudă.

— Trebuie să-l iertaţi, zise cu blândeţe sultanul din Mascate. O să vă despăgubesc eu. Dacă primiţi propunerea mea vă fac bogaţi.

— Pe mine banul nu mă ispiteşte. M-am îmbogăţit şi am sărăcit de patru ori până acum. Numai dacă propunerile dumneavoastră îmi plac, primesc, altfel nu.

Mahmud-el-Kébir rămase uluit. Nu cutezase nimeni până acum să-i vorbească în felul acesta. Dorinţa lui de a şi-l apropia pe Marcel Dunot crescu.

— Propunerile mele, iată-le, căpitane Dunot. Eu sunt ultimul suveran independent al Arabiei. Sultanul Mascate a fost multă vreme puternic şi şi-a păstrat neatârnarea. Portughezii care ne subjugaseră au fost aruncaţi în mare de strămoşii mei, ajutaţi de englezi.

Dar, în nenorocire cunoşti cine ţi-e prieten – aşa scrie în lege.

Acum, când wahabiţii ne atacă – nişte tâlhari – englezii îi aţâţă şi le dau bani. Urmăresc să ne constrângă până la urmă să le cerem ajutor. Mi-au şi făcut propuneri să ne ia, chipurile, sub protecţia lor. N-am eu trebuinţă de ea! Wahabiţii, care şi-au cumpărat un vapor, au şi îndrăznit să vină să atace pământul sfânt al Mascatei. Am şi eu un vapor, cu toată împotrivirea şi piedicile pe care mi le-au pus englezii. Mi-am înarmat vasul şi un echipaj de băieţi viteji aşteaptă la bord ordinele şefului pe care li-l voi da eu. Vrei să fii dumneata şeful acesta, domnule Dunot? Eşti tânăr, ce-i drept, dar un poet de-al dumneavoastră, a spus că valoarea omului n-aşteaptă numărul anilor.

— Şi dacă refuz, ce mi se poate întâmpla? întrebă Marcel.

— Dacă refuzi, căpitane, voi porunci să ţi se dea o mie de lire sterline drept despăgubire pentru răul tratament la care v-a supus Makluf-Abdin şi eşti liber să pleci sau să rămâi aici cu marinarul dumitale atâta timp cât vei voi.

— Bine. Primesc propunerea, răspunse Marcel mişcat de mărinimia lui Mahmud-el-Kébir.

— Dar tovarăşul dumitale?

— Şi el răspunse Marcel.

Îi explică lui Babouzec despre ce e vorba. Acesta nu mai putea de bucurie.

— Wahabiţi ori newahabiţi, tot una e, zise el. Ce o să mai dau iureş în ei!

— Din momentul acesta sunteţi oaspeţii mei, adăugă sultanul. Dumneata, domnule Dunot, vei avea o mie de lire sterline pe lună şi alte zece mii dacă vei reuşi să distrugi vasul wahabiţilor.

— O să fac tot ce-mi va sta în putinţă.

Mahmud-el-Kébir nu-i răspunse, dar sclipirea din ochii lui

dovedea încrederea pe care o avea în izbânda celor doi francezi.

Bătu într-o lamă de argint fină şi apăru un moşneag cu barbă albă. Mahmud schimbă câteva cuvinte cu el, apoi îi zise lui Marcel Dunot:

— Veneratul muteşarif Ismail vă va conduce la vaporul dumneavoastră şi vă va da leafa înainte pe o lună. Kader (puternicul) e gata pregătit. Veţi pleca mâine dimineaţă şi nădăjduiesc că veţi birui, cu ajutorul lui Alah, şi ne veţi scăpa ţara de duşmani.

Marcel Dunot se înclină. Babouzec făcu asemenea şi ieşiră amândoi după bătrânul Ismail.

Muteşariful ştia câteva boabe franţuzeşte. Felicită pe Marcel şi Babouzec şi după ce-i Scoase din palat, îi duse în port unde, lângă o schelă pe jumătate putredă, era ancorat un vaporaş.

Era un vas alb ca zăpada, cu coşul galben. La prora se afla un tun cu tragere rapidă, iar pe amândouă părţile punţii cu comandă străjuiau două tunuri-revolver adăpostite sub un coviltir de pânză.

Un proiector cu acetilenă era fixat în vârful catargului de misenă, la patru metri deasupra punţii.

— Ştii că nu-i tocmai de lepădat rabla asta... murmură Babouzec, ca unul care se pricepea la astfel de lucruri.

Marcel Dunot nu zise nimic. Pe el, vasul, aşa drăguţ cum părea nu-l încânta defel.

Trecu în urma lui Ismail puntea elegantă care lega vasul de chei. Cum păşi pe vapor, dădu cu ochii de un individ îmbrăcat într-o uniformă albă, împodobită cu galoane de fir ca ale ofiţerilor din marina engleză. Acesta îi aştepta cu un zâmbet mieros pe buze. Se înclină cu respect înaintea muteşarifului şi stătu multă vreme de vorbă cu el, în timp ce Marcel şi Babouzec priveau curioşi în jurul lor.

Kaderul era ţinut într-o stare perfectă. Scândurile punţii

erau curate şi albe ca laptele, alămurile luceau ca soarele, nicio pată pe lemnul vopsit şi bine lăcuit.

— Parcă ar fi un vapor de agrement, făcu Babouzec încântat.

Marcel tocmai voia să-i răspundă că „nu tot ce străluceşte e aur”, când omul în uniformă de căpitan de marină se întoarse spre el şi, după ce salută politicos, începu într-o franceză fără cusur:

— Căpitane Lunot...

— Dunot, domnule, îl întrerupse Marcel.

— O, pardon, căpitane Dunot! Excelenţa sa, muteşariful Ismail, îmi comunică misiunea pe care a binevoit să v-o încredinţeze Majestatea Sa, Sultanul. Kader e de acum sub ordinele dumneavoastră. Daţi-mi voie să mă prezint: Khalil Batarse Bey, din Kerasunde, Armenia, căpitan de vas în marina mascatină şi cel mai devotat colaborator al dumneavoastră.

— Nu mă îndoiesc, căpitane! răspunse Marcel care zărise fulgerul de invidie din ochii armeanului.

Totuşi, nu lăsă să i se înţeleagă sentimentele care I le inspiră „devotatul” său Khalil Batarse şi îl încredinţă” prin cuvinte de laudă pe muteşariful Ismail că vaporul era o adevărată minune.

— Cu ajutorul lui Alah, încheie tânărul francez, şi al tunurilor de pe Kader, nădăjduiesc să trimit vaporul wahabiţilor în fundul mării.

Moşneagul nu prea pricepu ce voia să spună. Ridică ochii la cer, mormăi ceva într-un amestec de vorbe nedesluşite franţuzeşti şi arăbeşti şi se întoarse pe uscat, după ce spuse lui Marcel că va trimite îndată, lui şi lui Babouzec, leafa pe o lună.

— Acum, zise Marcel căpitanului Batarse după ce plecă bătrânul, e vorba să ne lămurim, căpitane. Unde e cabina mea?

— Am... am... am luat-o eu, nu ştiam de sosirea dumneavoastră, domnule amiral! Mă duc s-o... **s-o** eliberez?

— Bineînţeles! Şi unde se află această cabină?

— Aici... aproape de tot... sub puntea de comandă.

— Foarte bine. Haidem. Vino şi tu, Babouzec, zise Marcel, dar văzându-l pe armean uitându-se strălucitor la breton, adăugă: Dragul meu Babouzec, dă-mi voie să-ţi prezint pe căpitanul Batarse: Domnul căpitan, aghiotantul meu, comandantul Mathurin Babouzec, baron de Plougastel – Daulas.

— A, domnul comandant e baron? bâigui armeanul înclinându-se.

— Desigur! întări Marcel foarte serios pe când Babouzec rămăsese uimit, neştiind ce să răspundă. Ei, şi-acum să mergem la cabina mea, avem multe de vorbit, încheie el.

Cabina cu pricina era mare şi luxos mobilată. Un pat de mahon, un dulap cu oglindă, un divan şi un birou. Ici, colo, câte un fotoliu de piele.

Scândurile erau acoperite cu un covoraş gros, persan. Trei ochiuri mari de geam încercuit cu aramă luminau încăperea.

— Mda... îmi place... zise Marcel zâmbind mulţumit. A, aveţi şi electricitate! Foarte bine, e curat şi comod. Dar te rog, poftim, şezi domnule căpitan.

Armeanul se aşează pe marginea unui fotoliu. Deşi avea tot ce-i sta în putinţă ca să-şi stăpânească sentimentele, nu-şi putea totuşi ascunde furia care-i lucea în ochi.

Marcel se prefăcu că nu vede nimic. Se lăsă în scaunul din faţa biroului de mahon şi începu:

— Părerea mea e să plecăm cât mai curând, domnule căpitan.

— Şi anume când?

— Asta mă priveşte, te voi înştiinţa eu la timp.

— O! eu...

— Da, da, ştiu că mă pot bizui pe devotamentul dumitale, dar la noi în Franţa e obiceiul ca superiorii să-i întrebe pe subalternii săi nu aceştia pe superiori.

— Domnule amiral, eu...

— Mă rog, declar incidentul închis. Acum vei avea bunătatea să-mi dai toate informaţiile privitoare la echipaj. Vorbeşte, te ascult!

— O, avem un foarte bun echipaj. Fochiştii au navigat toţi până acum pe vapoare engleze sau franceze. Sunt somalezi – care îşi cunosc bine meseria. Marinarii sunt băştinaşi, se pricep la marinărit şi sunt oameni foarte cumsecade.

— Câţi fochişti avem?

— Optsprezece.

— Câţi marinari?

— Şaptezeci şi doi.

— Ofiţeri?

— Eu şi doi locotenenţi arabi.

— Locotenenţi arabi? se miră Marcel.

— Da, comandau înainte cele două canoniere ale Alteţei Sale Sultanul.

— Aşa?... Şi maşiniştii?

— Somalezi care sunt stăpâni pe maşină şi ştiu s-o şi repare la nevoie.

— Cărbuni avem destui?

— Cât să mergem cu opt până la douăsprezece noduri pe oră.

— Tunari, aveţi?

— Da, şi încă foarte buni.

— Atunci stăm bine. Fi bun, căpitane, şi arată-i comandantului Babouzec cabina lui, pe urmă dă ordin să se adune echipajul pe punte ca să-l trec în revistă. Poţi să pleci.

— Bine, domnule amiral.

Armeanul se ridică şi-i zise lui Babouzec:

— Binevoiţi să mă urmaţi, domnule comandant.

Bretonul, pe care noul său grad îl făcea foarte mândru, porni după Batarse.

După ce examină cu atenţie cabina, Marcel ieşi pe punte şi inspectă vasul. Bărcile de salvare păreau să fi e în bună stare. Busola era la locul ei. Roata cârmei sclipea. Totul era în regulă.

Tânărul francez coborî apoi la maşini. Nu găsi pe nimeni. Se folosi de acest prilej ca să cerceteze cazanele şi văzu că amândouă erau vechi şi cârpite. Chiar şi maşina, deşi bine frecată, era de modă Veche. Hotărât, germanii care vânduseră sultanului vaporul nu rămăseseră în pagubă. Dacă faţa vasului era arătoasă, restul nu prea făcea multe parale.

Se întoarse pe punte. La capătul vasului, cei o sută de oameni care alcătuiau echipajul se aşezau gălăgioşi în rând la comanda căpitanului Batarse şi a locotenenţilor săi.

Armeanul îi prezentă amiralului.

— Locotenentul Ahmet – locotenentul Osman.

Cel dintâi era un musulman cu chipul feroce. Ochii afundaţi în orbite, fără sprâncene, nasul coroiat şi buzele subţiri îl făceau respingător. Era slab ca un chibrit şi adus de spate.

Osman, dimpotrivă, era gras, îi râdea mereu faţa. Numai privirea îi era fioroasă. Nasul borcărnat, buzele vinete şi groase ca la negri.

Erau amândoi îmbrăcaţi în uniformă de dril kaki, cu o mulţime de galoane de aur, dar în picioarele goale.

Spre marea mirare a lui Marcel, se întoarseră spre el, salutară milităreşte şi răspunseră într-o engleză aproape corectă:

— La ordinele dumneavoastră, domnule amiral!

— Amiralul Dunot, răspunse Marcel, căruia începuse să i se pară foarte natural să i se spună aşa.

Sunteţi nişte viteji, după cum mi-a spus Majestatea Sa (Marcel minţea cu sfruntare). De aceea nădăjduiesc că, împreună cu dumneavoastră, vom reuşi să învingem.

Cei doi locotenenţi se luminară la faţă. Răspunseră amândoi că, având un astfel de şef, nici nu se putea altfel.

Echipajul se aşezase acum în rând şi se făcuse linişte.

Tânărul francez se urcă pe un ventilator şi, aducându-şi aminte de cele câteva cuvinte arabe pe care le învăţase în Egipt, le ţinu următorul discurs amestecat cu cuvinte franceze şi engleze:

— Vitejii mei. Prea puternicul sultan din Mascate m-a numit amiral şi mi-a poruncit să mă pun în fruntea voastră pentru a-i birui pe tâlhari, hoţi, pungaşi şi ticăloşii care într-un cuvânt, se numesc vrăjmaşii noştri. Vom pleca deci să-i omorâm ca pe nişte câini ce sunt.

Scurta lui cuvântare avu mare succes, căci fu salutat cu strigăte de entuziasm. Încântat, Marcel dădu ordin să se dea foc la cuptoare şi în curând un fum gros ieşea pe coşul lui *Kader,* în ciuda lui Batarse care n-avea defel chef să plece.

Pe la trei după amiază, un negru îi aduse lui Marcel o casetă de abanos încrustată în „fildeş.

— Din partea puternicului sultan Mahmud-el-Kebu, zise el şi pieri până să răspundă Marcel.

Tânărul alergă în cabina sa, deschise caseta şi găsi în ea treizeci de fişicuri a câte patruzeci de lire sterline fiecare, adică o sumă destul de bunicică.

— Halal să-i fie, n-am ce zice, murmură Marcel, sultanul ăsta e la înălţime... se ţine de cuvânt.

Numai că trebuie să câştig banii ăştia, nu să-i iau de pomană... Wahabiţii... wahabiţii... La urma urmei, tot arabi

sunt, vorba lui Babouzec. Să te războieşti cu ei, ori cu un alt neam de-al lor, tot un drac. Pesemne că aşa mi-a fost mie scris, să mă bat mereu. În sfârşit, acum ce-o fi o fi!

Deocamdată să dăm de ei, pe urmă să-i curăţăm de pe faţa pământului şi... gata!

Când o să mă văd-la Mascate, o să predau comanda vasului stimabilului Batarse (nu ştiu cum, dar mie mutra asta nu prea îmi place!) pe urmă vom vedea noi, adică vreau să spun, având buzunarele doldora de lire sterline, o pornesc iar pe urmele lui Mac Farlan şi...

Marcel Dunot nu-şi sfârşi vorba, dar în ochii lui lucea un foc sinistru.

După ce puse caseta în dulapul cabinei şi luă cheia cu el, tânărul francez ieşi pe punte.

— Ei, căpitane Batarse, plecăm! Dă ordin să se dezlege odgoanele. Babouzec!

Acesta, care se învârtea fără nicio treabă de colo până colo, veni în fugă.

— Aşază-te la cârmă, îi zise Marcel. Vreau să te am la-ndemână, fiindcă, vezi tu, cu arabii ăştia nu ştii la ce să te aştepţi. Haidem!

Se aruncară amândoi pe puntea de comandă.

Sub comanda lui Khalil Batarse, marinarii se şi apucaseră să dezlege frânghiile care legau vasul de chei.

Marcel Dunot se aplecă deasupra ventilatorului care ducea la maşini şi strigă în franţuzeşte:

— Ei, voi de-acolo, sunteţi gata?

— Nu înţeleg, îi răspunse în arăbeşte un maşinist.

— Englezeşte ştii?

— Yes! Am navigat pe vasul Mongolia, al unei societăţi engleze.

— All right!

Odată ce maşinistul arab ştia englezeşte, lucrurile urmau să meargă de minune.

Văzând că odgoanele au fost strânse, Marcel porunci să se pună maşina în funcţiune şi vaporaşul se îndepărtă încetinel de ţărm, apoi mai repede până ce ieşi în larg.

Sus, de pe terasa palatului său, sultanul Mahmud-el-Kébir privea prin ochean cum se îndepărta vaporul.

— Dacă va vrea Allah, acest tânăr francez va învinge, murmură el.

— Acum, zise Marcel după ce trimise după Khalii Batarse, trebuie să ştim încotro mergem. Ai dumneata, cunoştinţă în ce loc se află aceşti faimoşi wahabiţi?

— Da.

— Unde!

— La Nedjed. Wahabiţii, ajutaţi de turci, sunt foarte puternici în momentul de faţă. Au cumpărat marele vapor englez Australia şi l-au înarmat cu patru tunuri de 192 milimetri. O singură ghiulea de-a lor ne-ar putea trimite la fund. I-am spus eu sultanului, dar n-a vrut să mă asculte. Baba-Harade...

— Baba-Harade? Cine mai e şi ăsta?

— E numele vaporului wahabiţilor. Vasul e bun, ţine la drum şi e comandat de un ofiţer maltez, Genario Doria. Asta e tot ce ştiu. Trebuie să se afle acum prin golful Persic, dacă nu cumva va fi în drum spre Mascate. În ultimul caz, îl puteam foarte uşor ocoli: îndreptându-ne aiurea.

Marcel nici nu clipi. Răspunsul armeanului nu-l mira. Voia numai să ştie dacă individul vorbea aşa din laşitate sau trădare.

— Cuvintele dumitale nu sunt lipsite de bun simţ, căpitane, zise el. Din nenorocire, însă, ne-am angajat faţă de sultan să-i batem pe wahabiţi şi trebuie să ne ţinem de cuvânt, nu-i aşa?

— Mă rog... daţi-mi voie... noi...

— Cred că şi dumneata ţi-ai luat acelaşi angajament, îi

tăie Marcel scurt vorba.

— Negreşit, dar...

— E un „dar” la mijloc? Spune-l, zise tânărul cu blândeţe, ca să-l încurajeze pe armean.

— Vreau să spun, urmă acesta, că ne-am angajat să-i batem pe wahabiţi, dar în condiţii normale, să nu ne lăsăm ciopârţiţi ca vitele la tăiere, ceea ce, de altminteri, n-ar aduce niciun folos sultanului Mahmud-el-Kébir.

— Ai foarte mare dreptate. Cine-ţi spune însă dumitale că vom fi învinşi?

— Se cunoaşte că n-ai văzut vaporul lor, căpitane... vreau să spun, domnule amiral Dunot. E un vas lung de aproape o sută cincizeci de metri.

— Cred că nu e vorba să ne întrecem în lungime!

Khalil Batarse se uită uluit la Marcel.

— Eu... sigur că nu... dar Baba-Harude are şase tunuri de 192...

— Parcă mai adineauri ziceai patru!

— M-am înşelat se vede... Şi-apoi, patru ori şase, tot una e, fiindcă noi n-avem decât două de 120 şi patru mitraliere.

— Atunci, ce e de făcut? întreabă Marcel cu o îndoială prefăcută.

— Nici eu nu ştiu... zău nu ştiu... sultanul îşi face iluzii... părerea mea e că lupta trebuie să se dea pe uscat nu pe apă. Vaporul ăsta nu-i poate sluji la nimic, i-ar trebui mai degrabă bani sultanului, deşi e destul de bogat. În sfârşit, dacă ar fi să ne batem, am fi biruiţi numaidecât şi scufundaţi într-o clipă de o singură ghiulea de-a lor, ceea ce n-ar contribui întru nimic la victoria şi gloria lui Mahmud-el-Kébir.

— Aşa e, bine zici, făcu Marcel cu glas blajin.

— De aceea cred, adică spun că... în sfârşit, să presupunem că Kader se duce la fund...

— Şi?

— Mahmud-el-Kébir va fi silit să caute alt mijloc, nu-i aşa? Ar fi deci o faptă bună să nu-l lăsăm în amăgirea lui.

— Nu te înţeleg...

— Vreau să spun că... am putea schimba vasul pe arme, mai de folos sultanului din Mascate...

— Adică să dăm vaporul şi să luăm arme pe el?

— Da. Să-l vindem unei Puteri mai mici, de pildă Persiei, pe urmă să spunem sultanului că am fost înfrânţi şi cu banii luaţi pe Kader să cumpărăm arme în Europa.

— Oprind o sumă frumuşică drept comision, bineînţeles...

Khalil Bataise râse cu cinism.

— Ba oprind suma întreagă, răspunse el.

Marcel Dunot aflase acum ce voia.

— Uită-te bine la mine, jupân Batarse, zise Marcel. Am eu mutră de hoţ şi trădător? Ia poftim cu mine jos în cabină ca să te pun la adăpost de astfel de ispite.

Armeanul se dădu înapoi cu privirea ameninţătoare. Scoase la iuţeală un revolver de la brâu, ridică braţul, dar căzu jos grămadă, ameţit de pumnul lui Marcel.

— **Babouzec**, treci la cârmă şi aşteaptă până mă întorc. Mă duc să-l pun pe nemernicul ăsta la adăpost.

Marcel îl ridică apoi de jos pe armean, care zăcea leşinat, şi coborî cu el în cabină unde îl legă zdravăn de mâini şi de picioare.

Când se întoarse pe punte, fluieră să vină cei doi locoteuenţi. Aceştia veniră în fugă.

În câteva cuvinte, tânărul francez le povesti întâmplarea cu armeanul şi că luase hotărârea să pornească imediat împotriva wahabiţilor.

— Câine de armean! mormăiră cei doi arabi punând mâna pe pumnal. Pe Allah, trebuie să moară!

Abia îi putu potoli Marcel, spunându-le că numai sultanul

are dreptul să-l pedepsească pe trădător. După ce le explică apoi calea ce aveau de urmat, îl înlocui pe Babouzec cu un marinar arab şi-l lăsă de cart pe Osman.

Se însera. Marcel şi Babouzec se duseră să cineze împreună cu Ahmet.

Noaptea trecu fără niciun incident. A doua zi în zori, Kader trecu de capul Massandam şi intră în golful Persic.

Peste zi nu întâlniră niciun vapor.

Pe la şapte seara, puţin după apusul soarelui, Marcel care se afla pe puntea de comandă cu Ahmet şi cu Babouzec, zări deodată spre apus silueta unui mare vapor, care, lucru ciudat, naviga cu luminile stinse.

Tânărul francez îndreptă cu îndrăzneală vaporul lui spre el. Din nenorocire, însă, întunericul se lăsă aproape brusc pe mare.

Misteriosul vaporaş înainta încet.

Ca să-l poată vedea mai bine, Marcel îşi luă ocheanul şi desluşi patru catarge şi două coşuri.

— Nicio îndoială, e Baba... Baba... cum i-o mai fi zicând! murmură el. Patru catarge, două coşuri... el e; altul nu poate să fie. Mai toate vapoarele mari care navighează prin mările Indiei sunt aşa. Pe de altă parte, faptul că şi-a stins luminile e suspect. O să vedem noi ce e cu el.

— Ahmet, dragul meu, adună echipajul, dar vezi să nu facă gălăgie la bord. Ne pregătim de luptă. Fiecare la postul său. Pune să se încarce mitralierele şi tunurile. Muniţiile să fie aşezate lângă tunuri. Tu, Babouzec, coboară la maşini şi vezi să se pregătească pompele de apă în caz de incendiu şi spune-i maşinistului să oprească dinamurile ca să nu rămână nicio lampă aprinsă. Hai, du-te!

Babouzec şi Ahmet coborâră în fugă pe punte. Marcel Dunot se aşeză la cârmă.

Misteriosul vapor îşi urmă drumul spre sud-est. Probabil

că nu-l zărise încă pe Kader, lucru posibil deoarece acesta, mic cum era, dispărea printre valuri, căci marea era destul de agitată.

În timp ce urmărea cu ochii vaporul, Marcel Dunot chibzuia. Orice s-ar zice, partida era greu de câştigat.

Wahabiţii trebuie să fi fost de zece ori mai numeroşi.

— Gata, zise Babouzec.

— Bine. Aşază-te la cârmă.

Bretonul îl ascultă.

— Acesta trebuie să fie vaporul wahabiţilor, murmură **el.**

Marcel nu-i răspunse.

— Atenţiune! strigă el prin portavoce. Deschideţi supapele şi încetiniţi focul. Inamicul se apropie. Dacă vrem să biruim, trebuie să nu ne dăm înapoi de la nimic. M-ai înţeles?

— Da! răspunse de jos maşinistul.

— Ahmet! Osman! întoarceţi mitralierele spre prora! Toată lumea să se adune acolo! Patru oameni la tunuri şi la mitraliere, toţi ceilalţi să fie gata să sară pe puntea lui Baba... Baba...

Cei doi locotenenţi transmiseră imediat ordinul echipajului. Cu iataganele lor, grele, mascatienii se postară la prora vaporului, fremătând de nerăbdare.

Vaporul misterios nu dădea niciun semn de viaţă. De aceea, Marcel, temându-se să nu se fi înşelat, nu cuteza încă să înceapă atacul. Cele două vase se apropiau încet unul de altul, nemaidespărţindu-i acum nici cinci sute de metri.

Deodată flancurile vaporului se luminară. Trei lumini roşii sfâşiară întunericul nopţii şi două obuze căzură şuierând în apă, pe când al treilea nărui mica gheretă de la pupa vaporului, dar în care, din fericire, nu se afla nimeni.

Răcnetele sălbatice izbucniră din piepturile

mascatienilor care abia aşteptau să înceapă lupta corp la corp.

— Aha, s-au dat pe faţă, ticăloşii! mormăi Marcel Dunot.

Răcni apoi la fochist:

— Înainte! Cu toată viteza! Babouzec! îndreaptă vasul spre catargul cel mare al vaporului. Ahmet! Osman! Foc! Foc! Foc fără întrerupere!

Ţăcănitul sec al mitralierelor se pierdea în bubuitul tunurilor de pe Baba-Harade.

Kader alerga acum asemenea unui torpilor, zguduit de trepidaţiile maşinii.

Clocotul apei în cazane, şuieratul aburului în cilindri, umpleau văzduhul. Pe coş trâmbe mari de fum amestecat cu scântei, împrăştiate numaidecât de vânt.

Toate luminile erau acum aprinse pe vasul duşman. Sute de arabi forfoteau pe punte, urletele lor se amestecau cu vuietul tunurilor şi mugetul aburului.

Deodată descărcară toţi în acelaşi timp puştile în direcţia Kaderului, care era acum la numai câţiva metri.

Şase mascatieni, atinşi de gloanţele wahabiţilor, se prăbuşiră pe punte. Căderea acestora stârni răcnete de furie printre tovarăşii lor.

Un bătrân voinic, într-o uniformă albă, se agita pe puntea vaporului duşman, zbierând ordine pe care nimeni nu le auzea. Înţelesese deodată intenţiile lui Marcel Dunot şi voia să preîntâmpine catastrofa. Se repezi la maşini ca să mărească viteza, pentru a se feri de izbitura Kaderului.

Prea târziu! Chiar în momentul când Baba-Harade lua viteză, vaporaşul sosea cu repeziciunea unui tren expres.

— Atenţiune! La tribord, răcni Marcel lui Babouzec. Un vuiet grozav îi acoperi glasul. Botul Kaderului se izbi de coasta vaporului, sfărâmându-i-o într-o clipă.

Bucăţi de fier şi ţăndări de lemn se împrăştiară în jur.

Răcnete de durere izbucniră. Catargul lui Kader, rupt de

la rădăcină, se prăbuşi pe punte şi ucise doi mascatieni. Ceilalţi, cuprinşi de o furie sălbatică, se năpustiră asupra vaporului. Cu iataganele între dinţi, se agăţau de ferestruici de parapet, de cel mai mic colţişor care le cădea, în mână şi se căţărau pe vas, repezindu-se la inamic. Urmă o învălmăşeală înspăimântătoare, în timp ce mascatienii rămaşi pe puntea Kader ului găureau cu gloanţe de mitralieră flancurile lui Baba-Harade.

Deoarece vaporaşul era mai scund ca vaporul wahabiţilor, aceştia nu se puteau sluji de tunuri.

Dintr-o singură aruncătură de ochi, Marcel înţelese situaţia.

— Acum trebuie să ieşim din flancul vaporului, îi zise tânărul lui Babouzec, care, cu toate că gloanţele îi şuierau pe la urechi, nu se mişcase de la cârmă.

Wahabiţilor nu le arde acum de turci. Când vom fi la o sută de metri de vapor, vom încerca să le spargem cazanele bombardându-le. Restul o să meargă repede...

O să se scufunde cât ai clipi. O să încercăm apoi să-i salvăm pe ai noştri, ceilalţi ducă-se la fund să-i mănânce peştii... îndreptă cârma spre dreapta.

— S-a făcut!

Marcel alergă la portavoce şi strigă:

— Înapoi!

Maşina vaporaşului, care se învârtea mereu, se opri un moment, apoi începu să dea îndărăt. Dar vasul intrase, cu atâta putere în coasta vaporului încât nu mai putea ieşi.

Marcel păli.

Minutele treceau. Deodată, Kader se zgudui brusc.

— În sfârşit! strigă Babouzec.

— Stai că nu se ştie... murmură Marcel neliniştit, căci constată la lumina de pe puntea vaporului duşman că ai lor nici nu se clintesc din loc.

Sub puntea de comandă se auziră răcnetele furioase.

Marcel întoarse capul şi văzu vreo câţiva mascatieni urcând în fugă scara. Erau fochiştii şi mecanicul care urlau îngroziţi:

— Trădare! Trădare! Ne scufundăm!

Cuvintele lor stârniră strigăte de bucurie pe vaporul duşman.

— Cum! Ce... ce-aţi spus? întrebă Marcel dezorientat.

— La maşină... un cartuş de dinamită... a... explodat... Apa năvăleşte... cu... furie.

Un muget înăbuşit le acoperi glasurile. Prin ventilatorul maşinii izbucni un nor albicios şi gros de aburi. Într-o străfulgerare, Marcel înţelese. Vasul avea o spărtură şi apa năvălise la cazane şi cuptoare. Duduitul maşinii se opri dintr-odată, în timp, ce sfârâitul produs de contactul focului cu apa slăbea din ce în ce.

— Hai să vedem zise Marcel, cuprins de o presimţire.

Urmat de Babouzec şi de arabi se repezi la cabina lui; Khalil Batarse, pe care-l încuiase înăuntru, nu se mai afla acolo.

Şi totuşi, acum două ceasuri Marcel îi adusese el însuşi mâncarea...

Tânărul francez, scrâşni din dinţi. Se aplecă şi căută sub pat şi sub divan cu slaba speranţă că-l va găsi.

Zări însă pe covor bucăţelele de frânghie cu care îl legase pe armean iar ceva mai încolo una din încrustaţiile de aramă ale biroului pe jumătate smulsă de la locul ei, de care Khalil Batarse trebuie să-şi fi tăiat frânghia.

Nu mai încăpea îndoială că ticălosul se folosise de fierberea luptei pentru a se strecura la magazia cu muniţii de unde luase un cartuş de dinamită şi-l făcuse să explodeze. Aceasta era deci zguduitura de adineauri...

— Trădătorul Khalil Batarse a făcut isprava! Căutaţi-l pretutindeni! Trebuie să fie la bord!

Cuprinşi de ură şi de furie, mascatienii se împrăştiară pe

puntea vaporaşului.

Marcel şi Babouzec ieşiră şi ei din cabină. Dar abia făcură câţiva paşi şi vaporaşul se aplecă brusc trosnind din toate încheieturile.

— Ne scufundăm! răcni Babouzec.

— Aşa **e,** dar n-avem ce face! Hai acum şi noi la bordul lui Baba... Singura noastră nădejde e să punem Stăpânire pe vaporul duşman. Revolver ai?

— Da.

— Bine, haidem!

Săriră amândoi pe puntea lui Baba Harude unde lupta era în toi.

— Uite colo! strigă Babouzec arătând spre larg. Câinele de armean a luat-o la fugă!

Marcel Dunot se întoarse şi zări la nici două sute de metri o barcă de salvare de-a Kaderului spintecând valurile şi pe Khalul Batarse vâslind cu putere.

— Dacă mi-ai cădea vreodată în mână, câine, o să-mi plăteşti tu scump trădarea de acum... mormăi Marcel Dunot cu glas ameninţător.

Nu era însă momentul de făcut planuri pentru viitor.

Bătrânul care comanda pe vaporul duşman îi zărise pe cei doi francezi şi dădu un ordin. Aproape în aceeaşi clipă vreo douăzeci de wahabiţi, spumegând de furie, se năpustiră asupra lor.

— Bagă de seamă, Dunot! strigă bretonul.

— Fii fără grijă băiatule! Vino a; oi lângă mine, o să fim mai la adăpost, zise el arătând parapetul şi se rezemară amândoi cu spatele ca să ţină piept haitei care venea spre ei.

Gloanţele şuierau în jurul lor. Deodată un pârâit grozav acoperi bubuiturile de puşcă şi răcnetele wahabiţilor: îngreuiat de apa care năvălea în vaporaş, Kader se smulse din flancul vaporului şi pieri în valuri.

— Ni s-a înecat vasul! S-a dus la fund... mormăi Babouzec ocărând.

— I-a seama! îi strigă Marcel şi c-un glonţ doborî un wahabit.

În întrecerea luptei, wahabiţii şi mascatienii îşi cheltuiseră fără socoteală muniţiile, ceea ce se întâmplă mai întotdeauna în astfel de împrejurări.

Se băteau acum.

— Trage! striga Marcel lui Babouzec.

Şase wahabiţi căzură cu faţa la pământ loviţi de gloanţele ucigătoare ale francezilor. Ceilalţi îi călcară în picioare şi se repeziră ca turbaţi înainte.

— Ia-te după mine, Babouzec răcni Marcel şi aruncă revolverul gol în capul unui wahabit din faţa lui.

Omul se poticni şi, până să se dezmeticească, Marcel se repezi la el, îi smulse iataganul din mână şi dintr-o lovitură îi reteză beregata!

— Loveşte în grămadă, Babouzec! Dă-i înainte! zbieră el năvălind în mijlocul wahabiţilor.

Lama iataganului fulgeră, secerând capete, spintecând piepturile.

În mai puţin de un minut, trei sferturi din arabi zăceau jos grămadă, unii morţi, alţii în agonie, pe când ceilalţi o luară la fugă.

Lucrurile se petrecuseră cu atâta repeziciune, încât Babouzec abia avusese vreme să expedieze un singur wahabit pe lumea cealaltă.

Din nenorocire, mascatienii, demoralizaţi de pierderea vaporaşului, slăbeau. Respinşi de duşmanii lor de zece ori mai numeroşi, se vedeau acum încolţiţi din toate părţile. Mai mult de jumătate zăceau morţi pe punte.

Supravieţuitori se băteau vitejeşte, deşi wahabiţii încurajaţi de siguranţa victoriei, atacau tot mai înverşunaţi.

Detunăturile încetaseră. Nu se mai auzeau acum decât gâfâielile luptătorilor, horcăielile răniţilor, zăngănitul armelor şi bufniturile trupurilor care se prăbuşeau.

Sus, pe puntea de comandă, bătrânul conducea cu pricepere lupta.

După ce-şi şterse cu mâneca sudoarea de pe frunte, Marcel strigă lui Babouzec:

— Hai acum să-l potolim şi pe ăla de colo! Isprăvim la repezeală, o să vezi numaidecât.

— Haidem! răspunse fără codeală bretonul.

Marcel Dunot îşi dădea seama că trebuia sau să învingă sau să moară. Fuga era cu neputinţă. Gândul că avea de luptat cu cinci sute de inşi nu-i veni în minte. Şi apoi, deviza lui era: „Când vrea omul, totul se poate”.

Situaţia era însă disperată. Locul unde se aflau era acum pustiu. Puntea de comandă era ocupată de bătrânul acela voinic şi de un wahabit cu turban verde – un preot probabil.

Toţi ceilalţi se aflau la pupa, unde se băteau urlând cu mica trupă de mascatieni.

Din nenorocire ca să ajungă la capătul vaporului, francezii trebuiau să treacă printr-un culoar îngust dintre două rânduri de cabine, culoar plin de cadavre de-ale wahabiţilor şi mascatienilor.

Marcel Dunot înţelese primejdia şi nu era destul loc pentru luptă.

Când fu la doi metri de culoar se opri şi zise lui Babouzec:

— Să faci întocmai ca mine, auzi!

— Aud.

— Bine. Acum, hai!

Se întunecase de tot, dar becurile electrice de pe vapor luminau destul de bine ca să se poată distinge cel mai mic ungher. Marcel luă în dinţi pumnalul, un fel de cuţit mare,

aproape cât o sabie, ca să aibă mâinile libere, sări peste parapet, se repezi pe puntea superioară şi de acolo la scăricica punţii de comandă. Se hotărâse să pună mâna sau să omoare – dacă va fi nevoie – pe comandantul wahabiţilor.

Apucă să urce trei trepte, când auzi pe Babouzec răcnind:

— Ajutor! Ajutor! Dunot!

Întoarse capul şi-l văzu pe Babouzec trântit pe punte, la câţiva paşi de el, zbătându-se în mâinile a vreo şase wahabiţi.

Cuprins de furie, viteazul tânăr nu pregetă o clipă. Se repezi la wahabiţi şi reteză dintr-o singură lovitură capul a doi din ei, crăpă ţeasta unui al treilea, pe când ceilalţi o luaseră la fugă.

— Hai, Babouzec, scoală, ce dracu'! bombăni Marcel.

Bietul marinar încercă să se ridice, dar piciorul îi alunecă într-o baltă de sânge şi se întinse cât era de lung pe punte. Înfuriat, Marcel îl smuci de braţ şi-l puse pe picioare.

— Hai, mă, odată! şi-i arătă puntea de comandă. Era însă prea târziu!

La un fluierat scurt, peste o sută de wahabiţi sosiră în fugă şi-i înconjurară pe cei doi francezi.

— Ne-am dus pe copcă! mormăi Babouzec cu ciudă.

Marcel Dunot ridică din umeri.

— Vino!... zise el trăgându-l pe breton în urma lui, deşi îşi dădea foarte bine seama că nu mai era nicio scăpare.

Wahabiţii, care aproape isprăviseră lupta, căci din mascatieni nu mai rămăseseră în viaţă decât vreo câţiva, alergau din toate părţile.

— Şi-acum, frate Babouzec, să ne luăm rămas bun, zise Marcel strângând mâna marinarului şi să le arătăm cum ştiu francezii să moară!

Babouzec nu-i răspunse, atât era de emoţionat.

Când fură la câţiva paşi de ei, wahabiţii se opriră.

Aplecat peste parapetul punţii de comandă, bătrânul care comanda vaporul strigă într-o franceză fără cusur:

— Predaţi-vă, domnilor!

Uimirea celor doi francezi fu atât de mare, încât rămaseră cu ochii holbaţi la ei, nevenindu-le să-şi creadă auzului.

— Predaţi-vă, repetă bătrânul. Orice împotrivire e de prisos. Priviţi! Mitraliera e îndreptată spre voi, un gest să fac şi sunteţi ucişi pe loc.

Aşa şi vrea.

În dreptul lor, ţeava de oţel a unei mitraliere sclipea la lumina unui bec electric.

— Vă dau un minut de gândire, zise iar bătrânul.

— Şi care ne va fi soarta dacă ne predăm? întrebă Marcel.

— Veţi fi trataţi după legile războiului.

— Nu înţeleg...

— Totuşi e foarte simplu. Veţi fi ţinuţi prizonieri atâta timp cât va dura războiul dintre statul Nedjed şi sultanatul Mascate.

— Bine, ne predăm, dar cu o condiţie.

— Care?

— Să nu se atingă nimeni de noi.

— Nu se poate; trebuie să vă legăm; vă lăsăm liberi numai dacă ne daţi cuvântul de onoare că nu veţi încerca să fugiţi.

— Imposibil!

— Atunci vă legăm.

— Bine, avem încredere în cuvântul dumitale, răspunse Marcel Dunot, ştiind bine că orice împotrivire ar fi fost o nebunie.

Bătrânul vorbi ceva cu wahabitul de lângă el. Acesta se întoarse spre oamenii care îi înconjurau pe cei doi

prizonieri şi le dădu un ordin într-o limbă străină.

— Lăsaţi-i să vă lege, pe cuvântul meu că nu vi se va întâmpla nimic, repetă bătrânul.

Francezii se supuseră. Şase wahabiţi se apropiară de Marcel şi, într-o tăcere desăvârşită, îi legară mâinile şi picioarele. Făcură apoi acelaşi lucru cu Babouzec şi, la un ordin al wahabitului cu turbanul verde, duseră pe prizonieri într-un salonaş de sub puntea de comandă.

Pe punte se făcuse linişte; cei din urmă mascatieni îşi dăduseră sufletul.

Întinşi amândoi pe un divan, Marcel şi Babouzec auziră duduitul elicei: Baba Harude, biruitor pornea iar la drum.

— Când spun eu că n-avem noroc... mormăi Babouzec.

— Afurisitul de armean e de vină, făcu Marcel necăjit. Dacă nu era el, noi am fi acum stăpânii vaporului ăsta. Aşa însă...

Îşi curmă vorba. Uşa salonaşului se deschise şi intră bătrânul, urmat de wahabitul cu turbanul verde.

— Care din voi e, sau mai bine zis era, căpitanul lui Kader? începu bătrânul după ce închise uşa în urma lui.

— Eu, răspunse Marcel Dunot.

— Eşti francez?

— Da!

— Numele dumitale?

— Marcel Dunot.

— Ce te-a făcut să te pui în slujba sultanului din Mascate?

— Nu sunt obişnuit să răspund.

Bătrânul zâmbi.

— Eşti tânăr, domnule, şi tinereţea nu judecă, îţi dai seama că dacă aş vrea, ai fi dat, împreună cu tovarăşul dumitale, hrană rechinilor.

— Parcă spuneai că vom fi trataţi după legile războiului?!

— Da, dar vorbeam de legile războiului în Arabia, care nu sunt aceleaşi ca în Europa. Aici, legea învinsului e aceea pe care i-o impune învingătorul... de altminteri cam aşa e pretutindeni.

Noi suntem europeni şi n-avem niciun motiv să ne duşmănim. Dumneata eşti în serviciul sultanului din Mascate şi eu în al celui din Nedjed. Ne-am făcut amândoi datoria şi altceva nimic.

Mă numesc Gennaro Doria, născut în Malta, dar cobor în linie dreaptă din André Doria, marele amiral veneţian de la care am moştenit gustul aventurii.

Ţi-am spus povestea mea, acum aştept să mi-o spui şi dumneata pe a dumitale.

— E aidoma cu a dumitale. Sunt de meserie mecanic dar şi marinar în acelaşi timp. De, face omul ce poate! M-am pomenit la Mascate în urma unui naufragiu şi am fost angajaţi, eu şi prietenul meu, de sultan. Asta e tot! Ne-am bătut, am fost învinşi; soarta.

Gennaro Dori a nu-i răspunse. Spuse câteva cuvinte wahabitului de lângă el; acesta vorbi multă vreme într-o limbă pe care cei doi francezi n-o înţelegeau.

— E adevărat, începu iar comandantul wahabiţilor că sultanul din Mascate intenţionează să cumpere încă un vapor!

— Habar n-am şi chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune. Eu nu sunt trădător.

— Nu te înfierbânta aşa, căpitane Dunot, Mascate nu e patria dumitale aşa că...

— Dacă ar fi fost patria mea, fi dumneata sigur că viu nu puneai mâna pe mine.

— Nici nu mă îndoiesc, de aceeagăsesc că discreţia dumitale e cam exagerată.

— Ba e foarte naturală. Sunt în slujba sultanului şi nu pot să-i trădez tainele.

— Şi zi, vrea să mai cumpere un vapor... făcu ironic Doria.

— Crezi ce vrei, treaba dumitale!

— O să mai vorbim noi despre asta. Bătrânul pe care-l vezi lângă mine e venerabilul ima Hassan Farag, una din căpeteniile sultanului Nedjed. După legea Coranului, orice necredincios, care se ridică împotriva discipolilor Profetului trebuie să fie ucişi şi bătrânul mi-a poruncit mai adineauri să pun să se tragă în voi. Am refuzat, spunându-i că ne puteţi da unele informaţii folositoare. Nu mă siliţi să mint căci, oricât aş vrea eu, nu vă mai pot salva a doua oară de la moarte.

— Bănuiesc că nu ne-ai luat drept trădători...

— O, nu vreau să aflu decât foarte puţine lucruri.

De pildă câţi soldaţi are sultanul, dacă sunt bine echipaţi, dacă au arme, ce fel de arme şi dacă e adevărat că Mahmud-el-Kébir a şi pornit spre frontieră?

— Altceva nu mai vrei să ştii? Asta e tot?

— Da, sau aproape tot. Am mai vrea să ştim dacă ţara are bani.

— E cât se poate de firesc.

— Nu-i aşa? Atunci, răspunde la ce te-am întrebat.

— De răspuns, ţi-aş răspunde eu, dar aş vrea mai întâi să chibzuiesc, zise Marcel fără să clipească.

— Îţi dau o oră.

— O oră? Ei, dar pic de somn. Să mă laşi mai întâi să dorm, pe urmă o să mă gândesc la ce m-ai întrebat.

Ce voia Marcel era, mai ales, să câştige timp. Gennaro Doria făcu un gest de nerăbdare şi tălmăci lui Hassan Farag cuvintele tânărului.

Wahabitul îl ascultă până la capăt şi răspunse doar două cuvinte.

— Hassan Farag îmi porunceşte să vă spun că dacă nu răspundeţi îndată la întrebările mele, veţi fi spânzuraţi la

răsăritul soarelui, zise Gennaro Doria lui Marcel.

— Zău? Atunci ce ne tot îndrugi că vom fi ţinuţi prizonieri până la sfârşitul războiului? Frumos te mai ţii de cuvânt, n-am ce zice!

— Mă rog, mă rog, nu-mi puteam închipui că n-o să vrei să ne dai câteva informaţii atât de neînsemnate, făcu bătrânul cam stânjenit. La urma urmei, ce-ţi pasă dumitale dacă Mascate va fi învins?

— Dar dumitale?

— Mie mi-e perfect indiferent, dar nu şi lui Hassan Farag. Şi dumneata, adăugă Gennaro Doria, adresându-se lui Babouzec care asculta fără să clipească, nu-ţi pasă dacă vei fi spânzurat sau nu? Răspunde la întrebările pe care le-am pus domnului Dunot şi te scap de la moarte.

— Răspund de ce să nu răspund, mormăi bretonul.

— Vorbeşte, te ascult, zise maltezul zâmbind mulţumit.

— Păi... o să-ţi răspund că eşti o lichea, un mincinos şi un neruşinat fără pereche, şi că ai mare noroc că sunt legat fedeleş...

Gennaro Doria îşi muşcă buzele şi aruncă o privire de ură marinarului, apoi începu iar să discute cu Hassan Farag.

— Eşti deci hotărât să nu ne spui nimic? îl întrebă el apoi pe Marcel Dunot. Te întreb pentru ultima oară!

— Noi nu suntem trădători, ci neghiobi că ne-am încrezut în cuvântul dumitale, îi zise cu dispreţ Marcel.

— Insultele dumitale nu mă ating, răspunse mândru maltezul. Un Doria e mai presus de astfel de lucruri! De altminteri, tot voi afla ce vreau, pentru că...

— Atunci de ce ne mai întrebi pe noi? îi tăie Marcel vorba.

— Din milă, pentru a avea un pretext să vă scap.

— Zău? Nu mai spune! făcu Marcel batjocoritor. Om fi noi proşti, dar nu atât pe cât crezi dumneata... Parcă dacă

ţi-am spune n-ar fi acelaşi lucru? De spânzurat tot ne-ai spânzura. Am văzut noi cât preţuiesc făgăduielile dumitale...

— Treaba voastră! În orice caz, vă înştiinţez că mai aveţi numai cinci ceasuri de trăit.

— Ne e prea de ajuns! Tot ce vrem acum e să ne laşi în pace.

Gennaro Doria nu-i răspunse.

Era clar că încăpăţânarea prizonierilor îl scotea din fire. Spuse ceva lui Hassan Farag care părea foarte supărat pe maltez pentru nereuşita lui.

Plecară amândoi cu însufleţire.

Peste puţin timp intrară patru marinari wahabiţi înarmaţi cu revolvere şi pumnale şi se aşezară în tăcere în faţa prizonierilor, privindu-i cu ură.

— Era mai bine dacă nu ne lăsam amăgiţi de vorbele ticălosului acela... bodogăni Marcel, mai trimiteam vreo câţiva pe lumea cealaltă şi isprăveam şi noi...

Babouzec mormăi ceva ca o încuviinţare.

Instinctiv, Marcel se întinse ca să-şi dea seama de trăinicia frânghiilor cu care era legat. Dar acestea erau cât se poate de solide.

Înţelese că orice încercare de fugă ar fi zadarnică şi se resemnă. Se întoarse cu faţa la perete ca să nu-l supere lumina şi adormi numaidecât, fără să-i pese de moartea care-l pândea.

O lovitură puternică în cap îl deşteptă. Vru să se ridice dar alunecă de pe divan şi căzu.

— Ce dracu’, nici de dormit nu te lasă oamenii ăştia. Tăcu, dându-şi seama că era caraghios cu pretenţiile lui în împrejurările date.

Baba-Harude se clătina ca un om beat. Valurile ridicate de furtună se amestecau cu duduitul maşinii.

Talazurile mari care făceau vaporul să se zguduie din

temelie, îl făcură pe Marcel să se rostogolească de pe divan.

Becurile electrice din tavan răspândeau acum o lumină roşiatică, semn că dinamul slăbise.

Pe acelaşi divan, cei patru wahabiţi se priveau cu îngrijorare. Numai Babouzec, deprins cu marea, dormeadus. Sforăitul lui regulat se pierdea în vuietul furtunii.

Marcel Dunot suspină. Primul lui gând fu să se folosească de furtună ca să încerce să fugă. Dar dintr-o privire văzu că wahabiţii îl păndeau.

Uraganul creştea clipă cu clipă, Baba-Harude se zbuciuma pe valuri, se apleca într-o parte, se îndrepta iar, se lăsa ca şi când ar fi fost gata să se răstoarne. Uneori maşina aproape înceta de tot, apoi i se auzea din nou duduitul, când mai slab, când mai tare, şi roţile începeau să se învârtească iarăşi.

— Mi-a speriat somnul vremea asta afurisită! mârâi Marcel necăjit.

Izbit de un val puternic, vaporul se opri brusc, se aplecă spre tribord şi rămase nemişcat.

Maşina nu mai funcţiona.

Prin ochiurile de geam ale salonului, Marcel îi vedea pe wahabiţi alergând de colo până colo zăpăciţi şi, ca să-i înnebunească şi mai rău, parcă lumina electrică se stinse brusc.

— Babouzec! Ei, Babouzec, strigă Marcel Dunot.

— Ce... ce e? bodogăni marinarul.

— Deşteaptă-te, omule, nu vezi că ne scufundăm!...

— Nici nu mă mir... păi ăştia sunt marinari! S-a întâmplat ceva?

— S-a oprit maşina.

Babouzec nu răspunse. Baba-Harude stătea tot aplecat, aproape înţepenit, legănat doar uşurel de tangaj. Din când

în când cei doi francezi, îi auzeau pe wahabiţi zbierând şi agitându-se pe punte.

— Mie puţin îmi pasă, zise Marcel Dunot. Ar avea haz să ne ducem cu toţii la fund. Am fi răzbunaţi şi ne-ar scuti şi de spânzurătoare.

— Dacă n-ar fi ăştia de colo, urmă Marcel arătând spre paznicii lor, ce-aş mai încerca eu să le trag chiulul!

Din nenorocire, cei patru wahabiţi, fie din respect pentru consemnul dat, fie din fanatism, păreau că nici n-au băgat de seamă ce se petrece.

Ţinându-se cu o mână de divan, cu cealaltă strângând bine patul revolverului, nu-i slăbeau din ochi pe prizonieri.

Cât ţinu noaptea, furtuna nu conteni. În salon întunericul era desăvârşit.

Se lumină în sfârşit de ziuă, o zi mohorâtă, apăsătoare.

— O să le fie cam greu ca să ne spânzure, catargele s-au culcat pe-o ureche, glumi Marcel. În sfârşit, dacă ne-or spânzura, ne feresc cel puţin de umezeală... încheie el râzând.

În salonaş, apa pătrunsese printre crăpături şi se adunase în partea în care era aplecat vaporul.

— Au ei acum altă treabă, nu le arde de noi, răspunse Babouzec.

Se înşela însă.

Abia sfârşi vorba şi una din uşi se deschise, iar în prag apăru Gennaro Doria cu Hassan Farag.

Păreau amândoi foarte obosiţi. Hainele le erau sfâşiate, pătate de ulei şi şiroind de apă.

— Ne-a sosit ceasul... murmură Babouzec înfiorându-se.

— Tacă-ţi gura! se răsti Marcel, care bănuia că pentru altceva veniseră cei doi. Nu pentru a-i duce la spânzurătoare.

— Domnule Dunot, începu Gennaro Doria încleştându-se de masă ca să nu cadă, am venit să-ţi spun că trebuie să

mori.

— Văd că eşti cât se poate de amabil. De altfel, ştiam asta mai de mult, răspunse Marcel râzând.

— Vei fi spânzurat.

— Cu laţul de gât!

— Da, de catargul cel mare, răspunse Doria, nemulţumit de sângele rece al tânărului francez.

— De ăsta, ori de altul, ne e tot una...

— Aveţi cinci minute ca să vă pregătiţi de moarte!

— Ehei, multe se pot întâmpla în cinci minute! Până atunci putem fi cu toţii, cu vapor cu tot, în fundul mării.

Gennaro Doria tresări şi-i privi lung pe cei doi francezi.

— Aş fi vrut din toată inima să vă scap, zise el.

— Lasă, nu-ţi face inimă rea... răspunse Marcel în bătaie de joc.

— Din nenorocire, nu e cu putinţă.

— Regretele mele.

— Nu e cu putinţă fiindcă te încăpăţânezi să nu răspunzi la întrebările mele.

— Dacă nu se poate!

— Totuşi, ar mai fi un mijloc.

— Să-l auzim, zise Marcel care bănuia ce o să urmeze.

— Spuneai, pare mi-se că eşti mecanic de meserie.

— Aşa e.

— Ai putea dumneata face maşina vaporului să funcţioneze?

— Depinde ce are.

— N-ai decât să vezi.

— De ce nu!

— Dacă reuşeşti ţi se dăruieşte viaţa.

— Şi prietenului meu?

— Da.

— Şi ce garanţie îmi dai că te vei ţine de făgăduială?

— Cuvântul meu de onoare.

— Îmi pare rău, dar nu se face afacerea. Ştim noi câte parale face! Nu zic însă că nu v-aş repara maşina, dar nu pe degeaba. Înţelegi ce vreau să spun?!

— Ce ceri?

— Mai întâi să ne dezlegi, pe urmă să ne dai câte un revolver şi cartuşe şi să ne făgăduieşti că n-o să încercaţi nimic împotriva noastră.

— Dar de unde ştiu eu că după ce vă voi dezlega o să mai vreţi să reparaţi maşina? murmură Doria stăpânindu-şi cu greu furia.

— Îţi dau cuvântul meu şi cred că preţuieşte mai mult decât al dumitale, zise cu mândrie Marcel Dunot.

— Îmi pare rău, dar n-am ce face, trebuie să pun să vă spânzure.

— N-ai decât.

Maltezul nu-i răspunse şi începu o lungă convorbire cu Hassan Farag.

— Bine, domnule Dunot, primesc condiţiile dumitale. Te înştiinţez, însă, că patru oameni vor sta de pază cu ordinul ca la cel mai mic gest suspect să tragă.

— Pune şi zece dacă vrei.

— Cât timp crezi că-ţi trebuie pentru repararea maşinii?

— Nu pot să ştiu până nu văd ce are. Hai cu mine şi o să-ţi spun.

Gennaro Doria schimbă iar câteva cuvinte cu preotul wahabit, apoi dădu o poruncă celor patru wahabiţi care-i păzeau pe prizonieri. Unul din ei scoase pumnalul de la brâu şi tăie funiile lui Marcel Dunot şi lui Babouzec. Acesta scoase un suspin de uşurare. Vru să spună ceva, dar Marcel îi făcu semn să tacă.

— Haidem, zise Gennaro Doria.

— Un moment, dragă domnule, răspunse tânărul, înţelegerea a fost să ne dai fiecăruia câte un revolver.

Maltezul îşi muşcă buzele, pe urmă, după ce se codi

puţin porunci la doi wahabiţi să dea revolverele lor prizonierilor.

Wahabiţii, deşi deprinşi să asculte orbeşte, se priviră nedumeriţi neştiind ce să facă; Hassan Farag le repetă ordinul şi atunci arabii se supuseră.

— Acum, să mergem, zise maltezul a cărui nerăbdare era lesne de înţeles, dată fiind situaţia gravă în care se găsea vaporul, ameninţat să se răstoarne din moment în moment.

— Îndată, să vedem numai dacă sunt încărcate revolverele, răspunse Marcel Dunot.

Văzu că din ele nu lipsea niciun glonte.

— La dispoziţia dumitale, domnule Doria, zise tânărul zâmbind mulţumit.

— Vă rog, luaţi-o înainte, făcu maltezul care se cam temea de francez.

Ieşiră cu toţii din salonaş.

Pe punte, valurile măturau tot ce le ieşea în cale. Cea mai mare parte a wahabiţilor trebuie să se fi refugiat înăuntrul vaporului, căci nu mai rămăseseră decât vreo zece – doisprezece pe punte şi aceştia se ţineau încleştaţi de drugii din jurul parapetului.

Urmaţi de Gennaro Doria, Hassan Farag şi cei patru wahabiţi, Marcel Dunot şi Babouzec, poticnindu-se la fiecare pas şi agăţându-se de tot ce le cădea în mână pentru a nu fi rostogoliţi în mare, ajunseră la scăricica sălii maşinilor.

Cei doi francezi porniră să coboare treptele în tăcere.

Jos, la lumina câtorva felinare, fochiştii vorbeau cu însufleţire în faţa maşinii înţepenite. Când îl văzură pe Hassan Farag, tăcură. Doria se îndreptă spre doi inşi îmbrăcaţi în haine de pânză albastră, care stăteau lângă condensator şi-i întrebă în italieneşte dacă s-a putut face ceva la maşină.

— Imposibil, signor Doria, răspunse unul din ei. Reparaţia nu se poate face decât într-un şantier. Şi apoi dumneavoastră, ştiţi prea bine că noi nu suntem ingineri.

Maltezul făcu un gest de plictiseală.

— Bine, sunt sigur că francezii vor fi mai dibaci decât voi, răspunse el.

— N-au decât, noi nu ne supărăm.

— Să le daţi o mână de ajutor, aţi înţeles! Aveţi grijă să aveţi la voi câte o cheie franceză sau un ciocan, îndată ce reparaţia va fi gata, sfărâmaţile ţestele la amândoi. Luaţi însă seama să nu prindă de veste.

— Am priceput. Fiţi fără grijă, le facem noi de petrecanie.

Gennaro Doria aprobă din cap.

— Aceşti doi maşinişti sunt compatrioţi de-ai mei, zise el apoi francezilor. Nu se prea pricep cine ştie ce la mecanică. Când i-am angajat, tocmai dezertaseră de pe un cargobot englez unde făceau pe fochiştii. N-aveam însă de ales. Mi-au mărturisit abia acum că nu ştiu cum să repare maşina. Le-am dat ordin să asculte tot ce le porunciţi.

— Mulţumesc, răspunse Marcel Dunot, deşi înţelesese perfect ce spusese Doria italienilor.

— Întreabă-i, te rog, adăugă el, ce avarie are maşina.

— Habar n-au! Unul spune una, altul alta, bănuiesc însă că se înşală amândoi. Cert e că maşina s-a oprit şi n-o mai pot urni din loc.

— Cazanele dau presiunea necesară?

— Da.

— O să văd eu acum. Pune-ţi oamenii să mă păzească, dar să nu mă împiedice la lucru, atât îţi cer. Haidem, Babouzec!

Şi, lăsându-l pe Gennario Doria, Hassan Farag şi pe maşinişti unde erau, cei doi francezi porniră – printre scăricelele de fier şi podeţe la maşină.

La lumina unui felinar, Marcel se încredinţă că toate piesele erau în bună stare, deşi maşina nu putea funcţiona.

Fără să-i ia în seamă pe wahabiţii care îi urmau gâfâind, cei doi francezi o luară pe un culoar îngust de tablă din fundul celei care ducea la elice. Văzură aici că pricina nu era alta decât lipsa de unsoare. Vasele cu ulei erau goale şi reparaţia era un fleac. Câţiva litri de ulei şi maşina va funcţiona perfect.

Deocamdată nu asta era grija lui Marcel Dunot. Gangul era atât de îngust, încât abia putea trece un om şi la capătul lui nu se afla nicio deschizătură. Acum înţelegea el de ce Gennaro Doria îi lăsase să intre singuri în tunel.

Dar Doria uitase un lucru: anume că tunelul avea la partea inferioară o trapă, al cărei oblon era acum închis cu un şurub, şi jos se afla depozitul pompelor.

Marcel Dunot zărise trapa.

— Dă fuga la Doria şi spune-i că am cercetat peste tot dar n-am găsit nimic, zise el lui Babouzec. Mai cere-i să-ţi dea şi o măsurătoare pentru adâncimea apei.

— Ce să faci cu ea?

— Nu e treaba ta! Hai, du-te!

Babouzec porni în fugă.

În realitate, Marcel n-avea nevoie de niciun fel de măsurătoare: ce voia el să câştige era timp şi să nu dea de bănuit. Ştia că n-au să găsească ei atât de repede ce le cerea, ba poate nici n-au la bord aşa ceva.

Fără să piardă o clipă, scoase din buzunar cheia franceză pe care o luase fără să-l vadă cineva din sala maşinilor şi se apucă să desfacă şurubul care ţinea oblonul trapei.

Deşi erau ruginite, reuşi totuşi să-l desfacă şi ridică binişor oblonul.

Babouzec se întoarse cu mâinile goale.

— Nu au găsit ce le-ai cerut, zise el necăjit.

— Nici nu-mi trebuia. Vezi gaura asta? Să cobori după mine fără să faci zgomot şi ia bine seama să nu-ţi uzi cartuşele; restul mă priveşte.

Babouzec aprobă din cap fără să priceapă.

Marcel apucă cârligul felinarului între dinţi şi se lăsă în jos pe gaură. Căzu într-o băltoacă de apă şi ulei, adâncă de o jumătate de metru. Babouzec îl ajunse din urmă. La lumina tremurătoare a felinarului, cei doi fugari se strecurară pe sub maşină şi ajunseră la gaura prin care trecea ţeava răsuflătorii cazanelor.

Deasupra lor erau cuptoarele. Marcel stinse felinarul şi, când ieşi din gaură, se ridică în picioare. Se aflau acum în sala cuptoarelor.

— Ia-ţi revolverul în mână şi urmează-mă, zise Marcel lui Babouzec.

Abia sfârşi vorba şi se dădu un pas îndărăt. Prin uşa dintre sala cuptoarelor apăru Hassan Farag cu cei patru wahabiţi după el.

Hassan Farag se opri în mijlocul sălii şi ţinu o scurtă cuvântare oamenilor săi care îl ascultară cu respect.

— Înţeleg cu ce trebuie să fie, îşi zise Marcel. Ticălosul ăsta le spune probabil ceva ce nu trebuie să ştie Doria.

Lipi gura de urechea lui Babouzec, care nu cuteza să se mişte, şi-i şopti:

— Stai aici şi nu veni până ce nu te voi chema eu.

— Bine, răspunse bretonul.

Dintr-o săritură, Marcel Dunot se repezi la wahabiţi. Apucă doi dintre ei de păr şi-i pocni cap în cap; arabii se prăbuşiră la pământ.

Zdrobi cu un pumnal faţa altuia, izbi pe cel de-al patrulea cu capul în stomac şi-l apucă de beregată pe Hassan Farag.

Atacul fu atât de fulgerător, încât wahabiţii nici n-a

pucaseră să-şi dea seama ce se petrece.

— Babouzec, zise Marcel tovarăşului său neslăbindu-l pe bătrân din strânsoare, ia o funie şi leagă-l zdravăn pe nemernicul ăsta.

Bietul breton îl văzuse pe Marcel făcând atâtea minuni de când era cu el, încât ajunsese să nu se mai mire de nimic. Apucă o bucată de frânghie care atârna într-un cui şi, cu o îndemânare uimitoare, o înfăşură în jurul trupului wahabitului. Acesta nu îndrăznea să facă o mişcare de frica lui Marcel care îi înfipsese degetele în beregată.

— Bagă-i acum şi un căluş în gură.

— Păi, din ce să fac căluşul?

— Din turbanul lui, din ce altceva!

Într-o clipă, Babouzec smulse turbanul din capul arabului, un colţ îl făcu ghemotoc şi-l vârî în gură, iar cu restul îi înfăşură capul.

— Foarte bine, încuviinţă Marcel dând drumul wahabitului pe duşumeaua de tablă. Acum ajută-mi să-l bag sub cazane. Până să dea de el, au să ne lase pe noi în pace. Ia-l pe moşulică în spinare şi vino după mine.

— Abia aştept să văd mutra pe care o s-o facă Genaro Doria peste câteva momente, zise Marcel zâmbind.

Străbătură sala cazanelor, pustie acum, căci toţi fochiştii se adunaseră la maşini ca să dea ajutor celor doi mecanici. Marcel Dunot urcă împreună cu Babouzec scăricica de fier care ducea pe punte. Ajunseră la o uşă pe care o deschiseră şi ieşiră.

— Hai, vii, Babouzec? zise tânărul marinarului întorcând capul. Ia-te după mine.

Marcel Dunot ieşi pe punte şi se îndreptă spre proră. Vaporul stătea pe loc, aplecat într-o rână, clătinat de zbuciumul valurilor.

— Magazia de muniţii trebuie să fie undeva pe aici, zise Marcel. Stai să vedem... Tu aşteaptă-mă aici şi ia bine

seama să nu-ţi scape chilipirul din mână...

— Las pe mine!

Tânărul se lăsă să alunece pe drugul de fier al scării care ducea în interiorul vaporului. Se pomeni într-o încăpere strâmtă luminată de o lampă de siguranţă atârnată de o grindă.

Pe nişte poliţe, rânduite astfel ca să nu se poată lovi unele de altele, se aflau pachete cu dinamită şi cartuşe, fitiluri care să aprindă dinamita şi vreo sută de butoiaşe cu pulbere.

Mulţumit că nu se înşelase, Marcel îşi umplu buzunarele cu cartuşe şi cu dinamită, îşi înfăşură un fitil în jurul gâtului şi urcă sprinten scara.

— Fă-te-ncoa', băiatule, şi... la drum! zise el lui Babouzec.

Acesta îl ridică pe Hassan Farag – pe care îl pusese jos ca să mai răsufle – şi-şi urmă tovarăşul. Urcară în fugă cele două scări care duceau la puntea superioară unde se afla un wahabit lăsat acolo de pază de Gennaro Doria. La vederea lui Marcel, arabul scoase de la brâu un revolver şi trase. Glonţul trecu pe deasupra capului lui Marcel şi nu-l nimeri. Iute ca fulgerul, tânărul nu-i lăsă timp să tragă a doua oară; se repezi la el şi-l aruncă în mare.

Răcnete de furie răsunară pe punte. Prin deschizătura oblonului apăru Gennaro Doria cu o droaie de wahabiţi după el. Aceştia, văzând că francezii nu mai vin, intraseră după ei în tunel dar nu-i găsi acolo. Ba maltezul fu cât peaci să cadă în gaura prin care dispăruseră fugarii.

Furios că fusese tras pe sfoară, Gennaro Doria dăduse alarma, pusese să se răscolească toate ungherele, zadarnic însă, nu le putură da de urmă. În momentul când se auzi împuşcăturile, băgă de seamă că Hassan Farag şi cei patru wahabiţi au dispărut.

— Unde eşti Babouzec? răcni Marcel îngrijorat.

— Iaca vin! răspunse marinarul şi-l trânti pe bătrân la pământ ca să se poată mişca mai repede.

— Dă fuga la mitraliera de colo şi fi gata când ţi-oi spune eu.

— Înţeles!

Pe ambele părţi ale punţii se afla câte o mitralieră pe un afet de oţel fixat în podea. Babouzec alergă la cea de la babord, se încredinţă că încărcătoarele erau pline cu cartuşe şi aşteptă.

Gennaro Doria venea în fugă urmat de droaia de wahabiţi înarmaţi cu revolvere şi cuţite. Ajungând la scara care ducea la puntea de comandă şi văzându-i pe cei doi francezi acolo, începură să tragă toţi în acelaşi timp. O grindină de gloanţe se abătu asupra celor doi, dar, din pricina înclinării vaporului şi mai ales al tangajului, wahabiţii nu putură ochi bine şi niciunul din gloanţe nu-i nimeri.

Marcel Dunot se aplecă, îl ridică pe Hassan Farag de jos îl rezemă de unul din drugii de fier care sprijineau pânza de deasupra punţii de comandă drept în faţa wahabiţilor, şi-i lipi revolverul de tâmplă.

La gestul acesta, care spunea mai mult decât orice cuvânt, wahabiţii se opriră brusc.

— Gennaro Doria, strigă Marcel Dunot, ia poftim încoace. Dar vino singur, altminteri vă fac praf pe toţi. Priveşte! Am destule mijloace... şi, zicând aceste cuvinte, tânărul scoase din buzunar un cartuş de dinamită şi-l aruncă în mijlocul wahabiţilor.

Cartuşul nu explodă căci fu prins din zbor de unul din wahabiţi, care, văzând ce e, începu să zbiere:

— Dinamită! Dinamită!

Gennaro se făcuse pământiu la faţă, dar nu cuteza să se apropie.

Stăpân pe sine, tânărul strigă atunci în englezeşte!

limba pe care mulţi dintre wahabiţi o cunoşteau:

— Duceţi-vă fiecare la postul vostru... acum îndată, ori de nu, Hassan Farag e mort! Trimiteţi-i pe maşini şti să le spun cum să pună maşina în funcţiune.

Wahabiţii însă nu se mişcau. Hassan Farag, care izbutise să-şi scoată căluşul din gură, răcni ceva în limba arabă.

Fu de ajuns ca wahabiţii să se repeadă spre puntea de comandă.

Marcel înţelese că bătrânul îi aţâţa. Îl ridică în sus ca pe un fir de pai şi-l ţinu deasupra parapetului gata să-l arunce în mare. Urmă o gălăgie ca de iad. Wahabiţii, cuprinşi de turbare, se repeziră să ia cu asalt puntea.

— Babouzec, foc! răcni Marcel.

Mitraliera ţăcăni. Arabii, se opriră îngroziţi, cu tot fanatismul lor.

— Trage! Trage! Babouzec! repetă Marcel Dunot scos din fire.

Nepăsător, Babouzec, trăgea înainte în grămadă. Urmă o învălmăşeală grozavă. Urlând, zbierând, poticnindu-se de trupurile celor căzuţi, wahabiţii o luară la fugă spre pupa. Dar, deodată, mitraliera cealaltă mânuită de Marcel, măturâ şi ea puntea în lung şi-n lat.

Înnebuniţi, wahabiţii se ascunseră care prin saloane care în cală, pe când alţii săreau în apă ca să scape de prăpădul ce se abătuse peste ei.

Într-un minut, pe punte nu mai rămăseseră decât trupurile morţilor şi ale răniţilor pe care talazurile le târau în mare.

Înspăimântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi temându-se că furia wahabiţilor se va întoarce împotriva lui, Gennaro Doria nu se mişcase de după catargul de la prora unde se ascunsese de frica gloanţelor.

Marcel care-l zărise, îi strigă:

— Vino, jupâne Doria, ori îţi trântesc catargul în cap.

Maltezul nu se mişcă.

Atunci tânărul trase de trei ori în catarg şi-l despică până la mijloc.

— Încă o dată, Gennaro Doria, vii ori nu vii?

Maltezul ieşi de după catarg şi, poticnindu-se, ţinându-se de tot ce-i cădea în mână, păşind peste cadavrele care mai rămăseseră pe punte, urcă cu pas şovăitor scăricica punţii.

— Fii cu ochii în patru Babouzec, zise Marcel Dunot tovarăşului său. Am de vorbit ceva cu individul de colo. Vezi să nu fim luaţi prin surprindere. Trage în cel dintâi wahabit care va cuteza să scoată capul afară.

— Las că am eu grijă, domnule Dunot!

Gennaro Doria ajunse pe punte.

— Mâinile sus! jupâne Doria, îi porunci Marcel.

— Dar...

— Ridică-te ori trag!

Maltezul, care făcuse gestul să bage mâna în buzunar ca să-şi ia probabil revolverul, se supuse auzind tonul ameninţător al tânărului.

— Jupâne Doria, începu Marcel, eşti un mincinos şi un ticălos, un nemernic şi un asasin – asta eşti.

În momentul de faţă eu sunt stăpânul Vaporului şi aş putea să te ucid ca pe un câine. Îţi ofer totuşi un mijloc ca să scapi de la moarte. Te vei duce imediat la wahabiţii care s-au tupilat în fundul vaporului, mă auzi ce-ţi spun?

— Da, dar mă vor omorî...

— Dacă o să ştii cum să-i iei, n-am să-ţi facă nimic. Cei mai îndârjiţi dintre ei au fost omorâţi, iar cei care au mai rămas sunt mai toţi somalezi care au căutat să se pună la adăpost. Să-i faci să înţeleagă că sunt toţi în puterea mea, dar că am de gând să nu le fac nimic dacă au să stea frumuşel acolo unde sunt. Maşiniştii şi fochiştii să se ducă la posturile lor şi să fie gata de plecare îndată ce le voi da

eu ordin. Barometrul coboară şi dacă rămânem pe loc ne ducem cu toţii la fund.

— Bine, dar maşina...

— Maşina n-are nimic, maşiniştii voştri sunt nişte dobitoci! S-a înţepenit numai fiindcă n-a fost unsă la vreme. Să se toarne ulei şi maşina o să funcţioneze.

— Wahabiţii au să mă omoare!

— N-ai avea decât ce meriţi, nu cred însă s-o facă. Dumneata ştii cum să le vorbeşti. Şi-apoi poţi să le mai spui că dacă până într-un ceas nu eşti înapoi, arunc vaporul în aer cu dinamită, având grijă să mă salvez, eu şi prietenul meu, mai înainte pe o barcă de-a vaporului. Şi ştii că nu glumesc.

Gennaro Doria, nu zise nimic, dar nici nu se clinti din loc.

— Ei? făcu Marcel Dunot ameninţător.

— Eu... au să mă omoare...

— Încearcă! în orice caz, dacă peste un minut eşti tot aici, îţi zbor creierii.

Maltezul scrâşni din dinţi. Între siguranţa că va fi ucis de Marcel şi teama că va pieri sub loviturile wahabiţilor, alese să rişte această din urmă eventualitate.

— Mă supun forţei, zise el cu glas tremurător. Dacă mă ucid, vei avea moartea mea pe conştiinţă.

— Nu-ţi face dumneata inimă rea pentru atâta lucru! O să fiu cu conştiinţa împăcată, te asigur...

Gennaro Doria îi aruncă o privire plină de ură şi dispreţ apoi se urcă pe scăricică.

Vântul se mai potolise, dar valurile erau tot atât de mari, ba parcă şi mai mari ca înainte. Vaporul se mai îndreptase puţin.

— Ei, Babouzec, merge, merge?

— Aşa şi aşa, domnule Dunot. Am trimis vreo câţiva pe lumea cealaltă, ce zici?... Dacă nu se ascundeau ăilalţi, unul nu lăsam... Eu aş zice că n-ar fi rău să o ştergem,

fiindcă văd că s-a mai potolit niţeluş vântul. Să luăm o barcă şi să-i lăsăm pe mecanicii ăştia în plata Domnului.

— Nu, dragul meu, e mai bine la bord decât în barcă. Ş-apoi, am de gând să-i duc sultanului plocon pe Baba-Harude, să văd ce mutră o să facă... Ne-a dat omul un vapor pe mână şi, fiindcă al nostru s-a scufundat, să-i dăm altul în loc. După cum vezi, schimbul nu e rău.

Deşi bretonul nu părea defel „entuziasmat de planul lui Marcel, plan greu de realizat, nu zise nimic.

Pentru el, tot ce făcea Marcel era bun şi aprobat.

— Şi mi-e o foame! făcu el în loc de răspuns.

— Lasă că o să mâncăm la Mascate. Vântul bate acum de la vest şi o să ne împingă spre strâmtoarea Ormuz, aşa că o să ne ducă de-a dreptul la destinaţie.

Minutele treceau iar pe puntea vaporului nu se ivea nimeni.

Ce se petrecea oare jos?

Marcel Dunot lăsă mitraliera în seama lui Babouzec şi se duse în camera hărţilor cu gând să găsească aici vreun orologiu ca să vadă cam cât ar fi ceasul.

Găsi unul, dar văzu că stătuse de mult.

Ocărând şi bodogănind porni iar spre mitralieră, când, trecând pe lângă un ventilator care răspundea în sala maşinilor, auzi glasul lui Doria. Maltezul vorbea arăbeşte, Marcel însă apucase să prindă destule cuvinte în limba arabă ca să priceapă binişor ce Spunea Doria.

Ascultă.

— Dragii mei, zicea el, francezii care l-au asasinat în chip atât de laş pe veneratul nostru Hassan Farag se laudă că au luat în stăpânire vaporul. Să mă lăsaţi pe mine să fac ce cred eu de cuviinţă. Am dat eu de rostul maşinii şi le-am spus ce trebuie să facă. O să mă duc pe punte ca să-i ţin de vorbă pe francezi. În vremea asta, voi ieşiţi care pe unde apucaţi şi trageţi în ei fără milă. Aţi înţeles, băieţi!

Un murmur de aprobare îi răspunse.

Marcel Dunot auzi un zgomot de paşi: Gennaro Doria ieşea probabil din sala cazanelor.

Tânărul se apropie de prietenul său şi-i şopti:

— Wahabiţii au de gând să ne atace din toate părţile. Fi cu ochii în patru. Dacă reuşesc să urce puntea de comandă, suntem pierduţi.

— Înţeles! răspunse scurt bretonul, deşi nu prea înţelesese mare lucru.

Se mira de unde ştie Marcel că vor fi atacaţi de wahabiţi, dar încrederea pe care o avea în tovarăşul său era atât de mare încât i s-ar fi părut o insultă să-l întrebe.

Marcel Dunot băgă mâinile în buzunare şi aşteptă rezemat de parapet.

Gennaro Doria apăru zâmbind. Cu paşi mărunţi, fără grabă, se îndreptă spre el. Era numai ceva mai palid la faţă.

Marcel se întoarse spre Babouzec şi-i făcu semn din ochi să fie gata; capetele wahabiţilor ieşeau la iveală din toate părţile.

Doria puse piciorul pe prima treaptă şi începu să urce scara. Marcel îl privea impasibil.

— În sfârşit! Cu mare greu i-am putut convinge... voiau să mă omoare.

— Da? Şi eşti sigur de ei?

— Foarte sigur, răspunse Doria ducând mâna la brâu.

Dar, în aceeaşi clipă, răsună o detunătură. Cu un gest fulgerător, Marcel Dunot îi descărcase revolverul în piept. Gennaro Doria se rostogoli pe punte.

— Foc, Babouzec, foc! Tu la o mitralieră, eu la cealaltă! Trage fără milă!

Mitraliera de la bord începu să latre pe când Marcel alerga la cea de la tribord. Wahabiţii, încrezându-se în vorba lui Doria, atacau de pretutindeni.

Fu o grozăvie! Gloanţele îi secerau pe loc. Puţinii supravieţuitori se ascunseră care pe unde apuca, urlând de groază.

Marcel se opri şi-i făcu semn lui Babouzec să înceteze şi el. Pe punte nu se mai aflau decât morţii şi răniţii.

— Stai tu aici, îi zise el, şi dacă vezi că peste un sfert de ceas nu m-am întors, aruncă vaporul în aer şi salvează-te dacă poţi. Ţine cartuşele astea de dinamită. Dar sunt aproape sigur că o să mă întorc, încheie el zâmbind.

— Ce vrei să faci, domnule Dunot?

— N-am timp de vorbă acum băiete.

Şi fără să mai zică altceva, tânărul sări pe puntea superioară, păşi peste cadavrele care îi erau în drum şi începu să coboare scăricica de fier care ducea în sala maşinilor.

Toţi supravieţuitorii de pe Baba-Harude, vreo sută la număr, erau adunaţi aici. Uimiţi de vitejia tânărului francez, discutau cu înfrigurare cele întâmplate. Mulţi dintre ei erau somalezi.

Aceştia îi lăsaseră pe wahabiţi să le-o ia înainte, aşa că scăpaseră teferi.

La vederea lui Marcel, se dădură îndărăt ca şi când ar fi văzut înaintea lor o stafie.

— Tăcere şi nu vă mişcaţi, ori trag! le strigă el cu glas tunător.

Se făcu o linişte mormântală.

— Ştie careva dintre voi englezeşte? Cine ştie să ridice mâna! spuse Marcel care nu se simţea în stare să discute în limba arabă.

Cu ochii rătăciţi, cu gura strâmbată de ură, arabul îi împinse la o parte pe cei din faţa lui şi, agitând un pumnal, se repezi spre Marcel.

— Moarte necredincioşilor! răcni el.

Ferind niţel lovitura, Marcel întinse pumnul şi izbi. Se

auzi un zgomot de oase fărâmate şi, wahabitul, cu şira spinării ruptă, căzu ca fulgerat pe-duşumeaua de tablă.

Urmă o tăcere apăsătoare. Ca toate popoarele orien tale, arabii au un respect neţărmurit pentru forţa fizică. Puterea extraordinară de care dăduse dovadă tânărul francez le spori groaza. Dar, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, fără să le dea timp să-şi vină în fire, Marcel urmă:

— Să se ducă fiecare la postul lui. Eu am arătat lui Gennaro Doria, omul care v-a minţit mereu, cum trebuie reparată maşina. A vrut să vă aţâţe împotriva mea. Eu sunt omul care ştie tot, aude tot. Aţi fost minţiţi de ticălosul acela, de aceea vă iert.

— Vom duce vaporul la Aden, unde veţi debarca fără probleme, vă dau cuvântul meu de cinste. Eu sunt francez şi francezii nu-şi calcă niciodată cuvântul.

Wahabiţii priveau nehotărâţi.

— Vreţi să vă ucid pe toţi? se răsti Marcel Dunot ameninţător.

Atâta fu de ajuns. Arabii se împrăştiară care în sala maşinilor, care la cazane sau la depozitul de cărbuni.

— E interzis oricui să urce pe punte până la sosirea în Aden, încheie el.

Nu-i răspunse nimeni.

— Unde sunt maşiniştii? Să vină imediat! strigă Marcel încruntat.

Câţiva somalezi alergară în căutarea maltezilor pe care îi găsiră pitiţi în spatele condensatorului, de frica mitralierelor. Fură împinşi cu brutalitate în faţa lui Marcel.

— Gennaro Doria, începu acesta, trebuie să vă fi spus că Maşina s-a oprit fiindcă nu a fost unsă la vreme. Umpleţi godeurile cu ulei, puneţi imediat cazanele sub presiune şi pregătiţi-vă de plecare. Aţi înţeles?

— Si, signor!

— Foarte bine! Trebuie să mai ştiţi că la cea mai mică împotrivire vă ucid pe loc, dar dacă vă purtaţi cinstit, nu vi se va face nimic.

— O, signor...

— Destul! Duceţi-vă la posturile voastre. Vreau ca peste două ceasuri să putem pleca.

Şi, fără să mai asculte vorbele slugarnice ale celor doi maltezi, Marcel Dunot urcă liniştit scara.

Marea era tot agitată. Valurile năvăleau într-una pe puntea înclinată a vasului, măturând trupurile celor morţi şi răniţi.

— Merge strună! zise el lui Babouzec care îl aştepta rezemat de mitralieră. Cred că o să putem pleca în curând. Până atunci, vezi dacă poţi face rost de ceva de ale gurii.

Babouzec plecă în grabă şi se întoarse cu o ciozvârtă de miel fript, câţiva pesmeţi şi o găleată cu apă dulce.

— Altceva n-am mai găsit, făcu el necăjit. Nici măcar un strop de vin.

— Bine, mă, prostule, tu nu ştii că arabii nu beau vin? Nu le îngăduie legea. Bine că avem ce mânca.

Cu ochii mereu la uşi, cei doi prieteni se apucară să înfulece de zor. Era ora două după amiaza şi nu băgaseră nimic în gură din ajun.

— Ei, aşa mai zic şi eu... făcu Babouzec după ce se săturâ.

— Şi zi, dumneata crezi că o să plecăm cu adevărat? Cu afurisiţii ăştia de arabi nu mai şti ce să crezi...

— Ia te uită! făcu Marcel arătând spre cele două coşuri ale vaporului prin care năvălea un fum negru şi gros.

Încredinţaţi că orice împotrivire le-ar fi zadarnică, wahabiţii şi somalezii ascultaseră de ordinele lui Marcel. Niciunul din ei nu cutezase să mai scoată capul afară.

Pe la patru, unul din maşinişti strigă în italieneşte:

— Gata, căpitane!

— Dă-i drumul! răspunse tânărul şi întorcându-se spre Babouzec îi spuse să se aşeze imediat la cârmă.

Gemând şi gâfâind, maşina se puse în mişcare.

Dintr-o săritură, Marcel fu la cabina unde se aflau hărţile. Pe un pupitru de mahon era întinsă harta golfului Persic. Lângă insula Farour era însemnat cu o cruce făcută cu creionul poziţia în care se găsea probabil vasul când se oprise maşina.

După direcţia vântului, tânărul înţelesese că vaporul trebuie să fie la vreo cincizeci de mile la sud de acest punct, adică la câteva mile de locul numit „Coasta piraţilor”. Temându-se să nu se împotmolească peste noapte, îi zise lui Babouzec să cârmească spre fiord ca să se îndepărteze cât mai mult de coastă.

Era aproape de înserat şi nu se putea orienta după soare. Trebuia, deci să găsească cronometrul şi sextantul.

După ce-fixă oarecum poziţia vasului, porni să caute aparatele de care avea trebuinţă... Le găsi într-un dulap din cabina de comandă. Alergă la portavoce şi strigă maşiniştilor să mărească viteza şi să pună în mişcare dinamurile care dădeau lumină electrică.

Nu trecu niciun sfert de ceas, şi, deşi era încă ziuă, becurile se aprinseră toate.

— E o măsură de prevedere, îi zise Marcel lui Babouzec. Pe lumină nu vor cuteza să ne atace.

Vaporul se îndrepta acum aproape complet şi înainta cu paisprezece noduri pe oră. Pe la ceasurile zece seara, tânărul putu cunoaşte după stele poziţia vasului: se aflau acum la optzeci şi două de mile vest de capul Massadam. Marcel schimbă drumul îndreptându-se spre strâmtoarea Ormuz pe care o trecu pe la patru dimineaţa.

În golful Oman marea era mult mai calmă.

— La două după amiază vom fi la Mascate, îi zise Marcel lui Babouzec. Te simţi în stare să rezişti până atunci?

— Ba şi mai mult dacă e nevoie, răspunse el vesel.

— Foarte bine. Am făgăduit wahabiţilor să-i duc la Aden, ar fi însă cu neputinţă să o fac. O să cer sultanului să-i elibereze, ceea ce în definitiv e totuna.

— O, eu n-aş face atâtea fasoane cu ei! I-aş da...

— Vorba e vorbă, Babouzec!

— Treaba dumitale domnule Dunot! zic numai că nemernicii ăştia au vrut să ne trimită pe lumea cealaltă şi noi ne purtăm cu ei ca şi când ar fi oamenii cei mai de treabă de pe lume.

La şapte dimineaţa, Marcel luă locul bretonului la cârmă ca acesta să se ducă să caute ceva de mâncare.

Se întâlni cu vreo câţiva wahabiţi, care se dădură în lături temători, fără să spună un cuvânt.

După cum prevăzuse Marcel, Baba Harude intră pe la ceasurile două după-amiază în golful Mascate.

Fiindcă n-aveau pe cineva la îndemână să arunce ancorele, ridică pe catargul de misenă un semnal cerând ajutor, apoi vaporul aşteptă, descriind cercuri în mijlocul radei.

Nimeni din oraş nu cunoştea – şi nici n-avea cum – vaporul. Crezură că e un vas englez care face cursa golful Persic şi că venise la Mascate să încarce, sau să descarce mărfuri. Părerea era îndreptăţită întrucâtva, deoarece Marcel nu pusese să se ridice niciun pavilion care să arate naţionalitatea vasului. Agentul companiei engleze, căreia îi aparţinuse mai înainte Baba Harude, fu încredinţat, că e vorba de un vapor de-al lor.

De aceea, după câteva minute de la intrarea vasului în radă, Marcel văzu o balenieră elegantă desprinzându-se de chei şi îndreptându-se spre el. În fundul bărcii stăteau doi europeni: agentul englez şi unul din funcţionarii săi.

Mare le fu mirarea când zăriră dezastrul de pe punte pricinuit de gloanţele de mitralieră. Dădură grabnic ordin

vâslaşilor să întoarcă, dar Marcel le strigă din răsputeri:

— Voi, din barcă, înştiinţaţi-l pe Majestatea Sa sultanul că ăsta e vaporul wahabiţilor pe care i-am biruit şi pe care i-l aducem plocon!

Mirarea englezilor crescu. Drept răspuns, porunciră oamenilor de la lopeţi să vâslească mai repede. Totuşi, îndată ce ajunseră în port, trimiseră un om la palat să-i spună lui Mahmud-el-Kébir ce auziseră de la Marcel Dunot.

În vremea asta, tânărul francez începuse să-şi piardă răbdarea. Era nevoit să supravegheze mişcările vaporului în rada aceea mică, ancora n-o putea arunca şi nici să stopeze nu cuteza, de teama să nu fie târât la mal unde s-ar putea împotmoli.

Văzu în sfârşit o şalupă de război desprinzându-se de chei şi îndreptându-se spre vapor. Ca să-i dea putinţa să acosteze Marcel micşoră cât mai mult viteza.

Şalupa se lipi în cele din urmă de flancul vaporului. Douăzeci de marinari mascatieni, înarmaţi până-n dinţi, şi trei bătrâni îmbrăcaţi în alb, printre care şi muteşariful Ismail, se aflau în şalupă.

— Lasă jos scara, Babouzec! strigă Marcel bretonului luându-şi locul la cârmă.

Peste câteva minute, muteşariful şi ceilalţi doi bătrâni se urcară pe punte.

— Te salut, căpitane Dunot! Alah să te ocrotească pe tine şi pe urmaşii tăi până în a zecea spiţă, făcu Ismail, închinându-se adânc în faţa tânărului.

— Şi pe tine până în a o sută, răspunse Marcel.

— După cum văd, ai pus mâna pe vaporul acesta. Dar Kader unde e?

— În fundul mării, venerabile Ismail.

— Aşa a vrut Alah! Spune-mi însă pentru ce n-ai ancorat în port? Doar nu vei fi având de gând să pleci iar...

— Nu, venerabile Ismail, dar nu am pe nimeni la bord în

afară de prietenul meu. Oamenii echipajului sunt toţi wahabiţi sau somalezi pe care i-am silit să stea la posturile lor. Deşi se tem de mine, le-am interzis să iasă pe punte, fiindcă trebuie să ştii, prea venerabile muteşarif, căci sunt o sută şi noi numai doi.

— Cum. Numai doi? Dar echipajul de pe „Kader”?

— Au murit luptându-se vitejeşte, în afară de Khalil Batarse care a luat-o la sănătoasa ca un laş şi trădător ce e.

— Ce să-i faci! Un necredincios... aşa sunt toţi creştinii...

— Mulţumesc, venerabile Ismail!

— O, tu, ai merita să fii un credincios căpitane Dunot! N-am spus asta pentru tine... Şi zi cei care se află jos în vapor sunt wahabiţi?

— Chiar aşa, venerabile Ismail.

— Alah fie lăudat! Voi da ordin ca...

—... să vină câţiva marinari de-ai tăi şi să arunce ancorele, îi tăie Marcel scurt vorba, căci bănuia ce voia să spună bătrânul.

— Ai dreptate, dar ai niţică răbdare. Vreau să trimit şalupa la mal să aducă un număr mai mare de soldaţi de-ai noştri ca să-i ia în primire pe câinii ăştia de wahabiţi şi să-i spânzure mâine dimineaţă în faţa palatului prea puternicului nostru sultan Mahmud-el-kebir.

— Nu se poate, venerabile Ismail. Am făgăduit acestor oameni că, dacă se vor supune poruncilor mele, îi voi ierta şi le voi da drumul să se ducă în ţara lor, şi trebuie să mă ţin de cuvânt.

Ismail încruntă din sprâncene.

— În Mascate nu porunceşte nimeni decât sultanul nostru, ai uitat, căpitane Dunot?

— Nu, n-am uitat, dar aici nu suntem în Mascate, ci la bordul vaporului meu unde eu comand şi nimeni altul, ai înţeles venerabile muteşarif. Wahabiţii sunt liberi să plece

unde or vrea ei.

— Ia seama! se răsti bătrânul.

— Nu cumva crezi că mă sperii? Nu m-am temut eu de două sute de oameni şi vrei să-ţi ştiu ţie de frică? Un cuvânt să mai spui şi pornesc în larg cu vaporul, ba şi cu tine pe deasupra!

Asprele cuvinte ale tânărului îl făcură pe Ismail să turbeze. Atotputernic în Mascate, nimeni până acum nu cutezase să-l înfrunte.

— Ştii tu, căpitane Dunot, că aş putea pune să te spânzure? zise el abia putându-şi stăpâni mânia.

Marcel nici nu se sinchisea de ameninţările lui.

— Şi tu, venerabile Ismail, vezi mitraliera de colea? Odată numai să întorc manivela şi te fac praf pe tine şi oamenii tăi... Dar să schimbăm vorba. Vei da ordin la şase din marinarii voştri să vină la bord şi să arunce ancora când le voi porunci eu. Te mai rog să-l înştiinţezi pe mărinimosul Mahmud-el-Kébir de sosirea mea. Îndată ce va trece pe aici un vapor străin, wahabiţii să fie îmbarcaţi; pe urmă după ce-mi voi împlini făgăduiala, voi fi la dispoziţia Majestăţii Sale sultanul.

Bătrânul Ismail duse mâna la turban şi mormăi câteva cuvinte neînţelese.

— Ce-ai spus, venerabile? întrebă, cu amabilitate Marcel Dunot.

— Nimic, am făcut doar... un jurământ.

— Ca să pui să mă spânzure cum ţi se va ivi ocazia îi zise tânărul francez. Numai că nu cred să poţi să-ţi ţii jurământul...

— Dorinţele tale vor fi împlinite căpitane Dunot, deşi rău ai făcut că ai făgăduit libertatea duşmanilor neîmpăcaţi ai mărinimosului nostru sultan.

Marcel se înclină în tăcere.

Cu buzele strânse de furie şi cu pumnii încleştaţi,

muteşariful coborî în şalupă. La porunca lui, şase marinari se suiră la bord şi începură să lase ancorele în apă, pe când şalupa în care se afla muteşariful se îndrepta spre mal.

Îndrumaţi de Marcel şi Babouzec, mascatienii aruncară ancorele şi vaporul stopă. La ordinul dat de Marcel prin portavoce, maşiniştii stinseră focul în cazane. Tânărul îl lăsă apoi pe Babouzec pe punte, poruncindu-i să-l anunţe printr-un foc de revolver dacă se va ivi ceva suspect, şi coborî la maşini.

Atât de mare era spaima pe care acesta le-o inspirase wahabiţilor, încât niciunul din ei nu cutezase să-i nesocotească ordinul de a nu ieşi pe punte.

Când simţiră însă că maşina îşi micşorează viteza, alergară toţi la ferestre să vadă unde se opresc. Mulţi dintre ei recunoscură îndată locul.

Într-o clipă aflară toţi că se află în capitala inamică.

Văzură în curând şalupa lui Ismail apropiindu-se de vapor. Se crezură pierduţi şi hotărâră să-şi vândă cât mai scump pielea.

Fără să mai asculte sfaturile maşiniştilor maltezi, se împrăştiară prin interiorul vaporului, înarmându-se cu tot ce se găseau; cângi, lopeţi, drugi, în sfârşit orice le-ar fi putut sluji ca să se apere.

Numai cei doi maltezi, stăpâniţi de teamă, rămaseră la posturile lor şi ascultară orbeşte de ordinele lui Marcel.

Mare le fu spaima când îl văzură intrând în sala maşinilor.

— Unde sunt wahabiţii? întrebă el mirat că nu vede niciunul din ei.

— Le... le e frică... şi vor să se apere de mascatieni.

— Aha! Şi în momentul ăsta unde sunt?

— Pe la cazane şi în magazii... aşa cred, răspunse al doilea maşinist.

— Bine, mă duc să văd.

— Au... au să vă omoare!

— Zău? Ce jale pe voi, sărmanii! Vedeţi dacă supapele de siguranţă funcţionează; altă trebuinţă n-am de voi. Hai, faceţi ce v-am spus! încheie el şi se îndreptă spre sala cazanelor.

Înghesuiţi între două movile de cărbuni, wahabiţii şi somalezii aşteptau hotărâţi atacul mascatienilor.

La vederea lui Marcel se auziră murmure.

— Tăcere! strigă el în englezeşte cu glas tunător. Nu vă fie frică! V-am făgăduit că o să fiţi liberi şi veţi fi! Ne aflăm acum la Mascate căci am socotit că nu ne vor ajunge cărbunii până la Aden unde voiam să vă debarc. N-aveţi însă nicio grijă. Veţi rămâne aici la bord cu mine, până ce va trece vreun vapor în drum spre Aden. Vă veţi îmbarca atunci pe el şi, ajunşi la Aden, sunteţi liberi să vă întoarceţi la vetrele voastre. Am zis!

O gălăgie grozavă urmă acestor cuvinte. Cei mai **mulţi** dintre arabi înţeleseseră cuvântarea lui. Un wahabit înarmat cu un drug de fier sări în vârful movilei de cărbuni şi zbieră:

— Căpitane francez, eşti un om adevărat! Ne încredem în vorbele tale!

— Şi foarte bine faceţi, răspunse el. După ce se sfârşeşte lupta, Soldaţii nu trebuie să se răzbune pe duşmanii lor. După cum v-am spus, veţi rămâne toţi cu mine la bord. Am deplină încredere în voi. Puteţi deci să ieşiţi pe punte, dar nu pe cea de comandă, nici la proră şi nici la dunetă. Aţi înţeles?

— Eiona! Eiona! (Da! Da!) răcniră wahabiţii şi somalezii într-un glas.

Mulţumit de rezultatul obţinut, Marcel urcă pe punte unde îl aştepta Babouzec.

— Nimic nou, băiete? îl întrebă el.

— Nu, nimic, numai că eu aş zice să fim cu ochii-n patru, domnule Dunot. Mie mutra moşului de adineauri numi plăcu de fel, răspunse marinarul. Nu prea pare să ne aibă la inimă.

— Nu face nimic, îl punem noi repede cu botul pe labe.

Trecu un ceas. Francezii noştri îşi aduseseră nişte fotolii din salon şi stăteau tolăniţi la aer curat, aspirând cu nesaţ mireasma de mimoză pe care o aducea vântul de pe uscat.

Să fi fost cam pe la cinci după amiaza când văzură şalupa lui Ismail îndreptându-se spre vapor.

— Am vorbit cu marele şi puternicul Mahmud-el-Kébir, începu bătrânul când fu pe punte, şi a binevoit să încuviinţeze făgăduiala ta, căpitane Dunot. M-a însărcinat să-ţi spun să te înfăţişezi înaintea lui pentru a te felicita pentru vitejia ta.

— Va fi o mare cinste pentru mine, deşi nemeritată, deoarece nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Marcel fără să clipească. Şi când trebuie să mă duc la palat venerabile Ismail?

— Imediat. Te iau cu mine în barcă.

— Eşti mult prea bun, venerabile Ismail! Te rog numai să mă laşi să spun două cuvinte prietenului meu.

— Să vină şi prietenul tău.

— Altă dată, astăzi nu se poate, venerabile Ismail, trebuie să păzească vaporul.

— Au să-l păzească oamenii mei.

— Îmi pare rău, din suflet, prea stimabile Ismail. Ştii şi tu că vrerile lui Alah sunt nepătrunse şi bătrânii trebuie să fie prevăzători... Eu bătrân nu sunt, dar sunt prevăzător, aşa să ştii... De aceea am socotit că e mai bine ca prietenul meu să rămână la bord fiindcă – de nu se ştie! – dacă mi s-ar întâmpla ceva, sau ar vedea că nu mă mai întorc, acest prieten al meu m-ar cere cu lovituri de tun... Aşa dar, prea

venerabile Ismail, aşteaptă-mă niţel şi sunt al tău.

Muteşariful păli. Se uită cu ură, dar şi cu o umbră de admiraţie la tânărul francez, apoi răspunse:

— Facă-se voia ta, căpitane Dunot! Du-te, eu te aştept.

— Mă cheamă sultanul, şopti Marcel apropiindu-se de Babouzec. Să mă felicite, chipurile. Dar fiindcă vulpea asta bătrână de Ismail ar fi în stare să-mi joace vreun renghi, i-am spus că te las la bord cu ordinul că dacă nu mă întorc până diseară, să bombardezi oraşul.

— I-ai spus chiar aşa?

— Mai pe ocolite, dar m-a înţeles. Atunci, aşa rămâne! dacă până la apusul soarelui nu sunt îndărăt, tu...

— Îi bombardez până-i curăţ de pe faţa pământului!

— Bine. Cred însă că Ismail, care nu e prost, şi-a dat seama că l-am ghicit şi n-o să încerce nimic împotriva mea. Cât priveşte pe sultan, pare să fie om de treabă şi cred că o să fie bucuros să scape de marinarii wahabiţi.

Cum i-om vedea pe aceştia porniţi, ne luăm şi noi tălpăşiţa. Ce avem noi să ne amestecăm în gâlceava arabilor! Aşa dar, la revedere, Babouzec!

— La revedere şi... bizuie-te pe mine, domnule Dunot... Ţi-ai luat revolverul?

— Mi-am luat chiar două, n-avea nicio grijă, dragul meu!

— Ştiu eu că dumitale nu ţi-e frică de nimeni...

Marcel Dunot se întoarse pe punte:

— Eu sunt gata, venerabile Ismail, zise el muteşaritului care aştepta nepăsător rezemat de parapet.

— Atunci să mergem, răspunse bătrânul.

Coborâră amândoi în şalupă şi aceasta se îndepărtă imediat de vapor.

Chiar dacă bătrânul pusese ceva la cale împotri va lui Marcel Dunot, sigur e că părăsise ideea deoarece acesta ajunse la palat fără să i se întâmple ceva.

După ce aşteptă câteva minute în salonul cel roşu unde

îl lăsase Ismail, Marcel Dunot fu introdus la Mahmud-el-Kébir.

Imamul din Mascate părea foarte vesel. În jurul lui, cei doisprezece sfetnici, printre care şi Ismail, stăteau jos pe covor şi-l priveau curioşi.

— Bine-ai venit, căpitane Dunot, zise Mahmud-el-Kébir ridicându-se din fotoliul lui. Numai Alah m-a inspirat în ziua când mi-am pus încrederea în vitejia ta. Mulţumită Lui şi curajului tău, vaporul nemernicilor wahabiţi e în puterea noastră. Nădăjduiesc că războinicii noştri vor fi atât de norocoşi pe uscat cum ai fost tu pe apă.

— Le-o doresc din toată inima, prea puternice sultan! răspunse grav Marcel.

— Acum te rog să-mi istoriseşti şi mie cum ai reuşit să pui mâna pe vapor.

În puţine cuvinte şi cu modestia lui obişnuită, Marcel îi povesti trădarea armeanului Khalil Batarse, întâlnirea cu Baba Harude şi în cele din urmă cum a putut pune stăpânire pe vasul wahabiţilor.

— Prin curajul şi virtuţile tale războinice, eşti vrednic să fii un credincios, Marcel Dunot, zise el. Te numesc amiral al sultanului Mascate. Făgăduiala făcută wahabiţilor nu va fi călcată. Vor pleca toţi cu cel dintâi vapor spre Aden, fără să-i împiedice cineva; mai mult – încă voi plăti eu însumi cheltuielile de drum.

— Acum destul despre aceşti câini blestemaţi! Datorită ţie, Mascate a fost scutit de bombardament.

Îţi făgăduiam o mie de lire sterline pe lună, e însă prea puţin pentru un erou ca tine... Dar vai! nu mai am bogăţiile strămoşilor mei de pe vremea când Arabia şi jumă*tate* din Africa era supusă Mascatei! Aş fi vrut să te răsplătesc după meritele tale tinere, dar nu-ţi pot da decât o sută de mii de lire şi inelul acesta, ca pe o prea slabă dovadă a stimei pe care o am pentru tine.

Zicând aceasta, Mahmud-el-Kébir scoase din deget un inel lat de aur cu un mărgăritar mare cât o alună, adevărată bijuterie regească.

— E prea mult! Nu... vru să spună Marcel, dar sultanul i-l trecu în deget zâmbind.

— Nu, nu e de ajuns, Marcel Dunot, şi dacă vrei să treci la religia musulmană, te voi face mare-vizir adoptându-te, deoarece Allah nu mi-a îngăduit să am copii!

— Ori câte zile aş avea, nu ţi-aş putea dovedi recunoştinţa mea pentru aceste cuvinte... murmură Marcel cu emoţie, văzând atâta mărinimie.

Dar nu pot primi propunerea ta! Sunt francez şi nimic în lume nu m-ar putea face să-mi reneg patria, pe care o iubesc mai mult ca orice pe lume...

Mahmud-el-Kébir clătină capul. Nobilul răspuns al tânărului îi inspiră şi mai multă admiraţie.

— Trebuia să prevăd răspunsul tău, Marcel Dunot, e vrednic de tine. Vei face, deci cum crezi, îţi cer însă să-mi faci plăcerea şi să mai rămâi câteva săptămâni la noi. Lupta cu netrebnicii de wahabiţi nu s-a sfârşit încă şi poate să mai am trebuinţă de tine.

Oricât de mare îi era dorinţa să plece tânărul se simţea obligat să primească propunerea sultanului care fusese atât de darnic cu el.

— Bine, voi rămâne atunci până la sfârşitul războiului, răspunse Marcel, te poţi bizui pe mine.

— Mă aşteptam Marcel Dunot. Mâine dimineaţă muteşariful Ismail te va duce la palatul pe care ţi-l dăruiesc şi înde vei locui cu prietenul tău; regret că nu-l văd şi pe el cu tine şi te rog să-l aduci mâine la mine. Aşadar, pe mâine, amirale Dunot!

Marcel, care fusese rând pe rând preşedinte de republică, general, căpitan de vapor, şef de caravană, nu prea se sinchisea de gradul ăsta nou.

Se închină fără să clipească înaintea mărinimosului Mahmud-el-Kébir şi ieşi fără să-i scape însă privirea plină de ură pe care i-o aruncă muteşariful Ismail.

În grabă căci soarele asfinţea, se îndreptă spre port de unde o luntre îl duse la vapor.

— Ei, cum a mers domnule Dunot? ştii că începusem să mă neliniştesc? îi zise Babouzec cum îl văzu.

— Ce să fie? Am fost numit în mod oficial amiral, iar sultanul mi-a dăruit un palat (Babouzec nici nu clipi măcar) şi inelul ăsta care face pe puţin o jumătate de milion de franci, plus o sută de mii de lire bani gheaţă...

— Maica ta, Christoase! Ce de-a mai bănet!

— Am avut eu şi mai mult, băiatule, şi tot nu m-am procopsit.

În orice caz, acum eşti şi tu bogat, Babouzec fiindcă îl voi împărţi pe din două, că ştii bine că fără tine nu puteam face nimic.

— O domnule Dunot... e prea mult... zău aşa!

Parcă eu ce ispravă am făcut? Am ascultat numai de ordinele tale.

— Şi n-ai de ce să te căieşti.

— Da dar cu bani e altceva...

— Şi să nu crâcneşti! Şterge-o acum şi fă rost de haleală că mi s-au lungit urechile de foame.

— Şi mie! îngădue-mi, însă, mai întâi să-ţi mulţumesc pentru... pentru...

— Ţi-am spus să taci! Hai cară-te!

Bietul Babouzec tăcu. Era şi prea emoţionat pentru **a** putea exprima ce simţea. Bâiguind cuvinte fără şir, coborî scăricica şi se îndreptă spre cămară.

Vântul încetase. Cerul senin era luminat încă de cele din urmă raze ale soarelui în asfinţit. Pescăruşii fâlfâiau din aripi scoţând ţipete scurte.

Marcel se simţi cuprins de o tristeţe adâncă. Gândurile

lui zburau spre ţara lui îndepărtată unde ar fi trebuit să fie demult... Ţara unde trăia, Denise Pordon, copila drăgălaşă, singura care-i luase apărarea când fusese concediat de la uzina din Saint-Quentin.

Ce-o fi cu ea?

Marcel Dunot, oftă. Tropăitul cizmelor lui Babouzec urcând scara îl trezi din vise.

— Iar m-am pierdut în visuri... zise el cu glas tare.

— N-am mai găsit decât butoiaşul ăsta cu scrumbi şi vreo trei pesmeţi, bodogăni Babouzec care nu-l auzise.

— Nu face nimic, mâine o să mâncăm ceva mai bine, pe uscat, răspunse Marcel.

Noaptea era frumoasă.

Wahabiţii şi somalezii, supunându-se ordinelor lui Marcel, se adunaseră pe puntea interioară şi stăteau de Vorbă. Totuşi pentru mai multă siguranţă cei doi francezi dormiră cu schimbul.

Pe la şapte dimineaţa, şalupa muteşafirului ismail acostă la scăricica vaporului. Un ofiţer veni la bord şi-l rugă pe amiralul Dunot-şi pe prietenul său să poftească la palatul dăruit de prea puternicul sultan mahmud-el-Kébir.

Cei doi francezi coborâră în şalupă şi ajunseră repede pe uscat, unde ofiţerul îi conduse la o clădire mare cubică.

Deşi dăruit numai din ajun, palatul era gata pregătit să-şi primească stăpânul; adică pe noul amiral al flotei mascatiene.

Pe sălile palatului aşteptau servitori negri puşi la dispoziţia amiralului. Toate camerele erau mobilate cât se poate de luxos, covoare moi erau aşternute pretutindeni pe lespezile de marmură.

— Zău dacă nu e mai frumos ca la amiralul nostru!... zise Babouzec care fuse o dată de serviciu la un amiral francez.

— Ia ascultă măi Babouzec. Da’ eu ce sunt?

— Aşa e, uitasem că şi dumneata eşti acum amiral... răspunse marinarul ruşinat.

Cei doi francezi îşi luară în primire patul. Lângă camera de culcare, o odaie plină cu fel de fel de haine bogate le atrase atenţia.

Încăperea răspundea într-o sală de baie cu pereţii plini de plăcuţe de ceramică şi în mijlocul căreia se afla o cadă mare de marmură.

Se îmbăiară, apoi aleseră câte un rând de haine şi intrară în sufragerie unde găsiră masa pusă. Patru sclavi negrii, nemişcaţi ca nişte statui de bronz, aşteptau poruncile lui Marcel Dunot-paşa.

— Acum să mâncăm îi zise acesta lui Babouzec, care privea uluit în jur.

Se aşezară amândoi la masă. Ca şi când sclavii n-aşteptau decât gestul acesta, ieşiră în tăcere şi se întoarseră numaidecât cu tăvile încărcate: pilaf de pui, miel la tavă, peşte prăjit, fructe – în sfârşit de toate.

Ca o deosebită atenţie pentru oaspeţii săi, sultanul căreia legea îi oprea vinul, ţinuse să-şi mulţumească musafirii. Aceştia văzură un sclav aducând dintr-un coş de paie împletit artistic, douăsprezece sticle de vin.

Admiraţia lui Babouzec se transformă în entuziasm.

— Halal de-aşa sultan! strigă el plin de bucurie. Ăsta ştie ce-i trebuie omului.

Umplu paharele ochi şi zise ciocnind cu Marcel:

— Noroc şi să trăieşti domnule Dunot!

— Să trăieşti şi tu Babouzec! răspunse Marcel şi dădu paharul peste cap.

Marinarul deşertă paharul până la fund, îl puse jos şi pocni din limbă

— Ăsta nu e pentru de-alde noi... Şi fiindcă nu prea cred că o să mă mai întâlnesc vreodată cu aşa ceva, ia să mai beau o înghiţitură, zise el umplându-şi paharul.

— Bea băiatule că de aceia ni l-au adus... râse Marcel. Numai vezi să nu ţi se urce la cap.

— Vai de mine, se poate domnule Dunot! Ştiu eu cum să mă port în lume! făcu Babouzec indignat.

După o jumătate de ceas, însă capul îi căzu pe masă şi începu să sforăie, beat turtă.

Marcel Dunot zâmbi.

— Duceţi-l pe prietenul meu în camera lui, porunci el negrilor care stăteau nemişcaţi la uşă.

Aceştia îl apucară binişor pe marinar – pe care nici cu tunul nu l-ai fi trezit – îl dezbrăcară şi-l culcară în patul lui.

Deşi băuse mai puţin ca prietenul său Marcel, care nu dormise aproape deloc de câteva nopţi, îşi simţi capul greu şi pleoapele închizându-i-se.

Se sculă de la masă, intră în camera lui, se întinse pe patul mare de cedru încrustat cu fildeş şi aur şi adormi numaidecât.

Când se trezi din somn, soarele răsărise de mult.

Se frecă la ochi, privi buimac în jur, apoi murmură zâmbind.

— Nu, nu mă înşel... e ziuă. Am dormit deci pe puţin douăzeci de ore... douăzeci!...

Sări din pat şi cunoscu după soare că trebuie să fie ora şapte dimineaţa.

M-am lenevit de tot după cum văd, avem însă nevoie de odihnă îşi zise el. Oare cu Babouzec ce-o mai fi? Pun prinsoare că doarme dus...

— Scoală Babouzec! sări că ne scufundăm! îi zbieră el în ureche intrând în camera acestuia.

— Sfinte Sisoe! răcni marinarul tresărind speriat. Lăsaţi jos bărcile! Vin îndată!

Se smuci cu atâta putere din aşternut, încât se poticni şi căzu grămadă lângă pat.

— Ce dracu', am înnebunit?... mormăi el dezmeticit de

cucuiul pe care şi-l făcuse, lovindu-se de lespedea de marmură.

— Hai Babouzec, scoală, e şapte, îi zise Marcel râzând.

— Şapte seara

— Ba şapte dimineaţa, tontule!

— Domnule Dunot...

— Ce e?

— Nu... nu-mi mai aduc bine aminte dacă am cinat aseară...

— Nu, băiatule, n-am cinat, dar fiindcă ieri dimineaţă te-ai îmbătat ca un porc, am pus să te culce în patul tău şi de atunci nu te-ai mai trezit. Acum du-te de te spală şi vino pe urmă în camera mea.

— Domnule Dunot...

— N-ai înţeles ce ţi-am spus? Nu cumva eşti şi acum beat?

— Nu, nu sunt beat, dar voiam să spun că eu... eu... sunt un...

— Bine, bine, o să-mi spui altă dată ce eşti. De altfel, cam ştiu eu... răspunse Marcel abia stăpânindu-şi râsul.

Făcu o baie, se îmbrăcă şi ieşi în balcon.

Peste puţin veni şi Babouzec. Ruşinat de ce i se întâmplase bietul băiat nu cuteza să ridice ochii. Dar Marcel Dunot începu să glumească prieteneşte pe socoteala lui şi-l făcu să-şi recapete buna dispoziţie. Se apucă apoi să discute despre planurile lor, mai bine zis ale lui Marcel căci marinarul încuviinţa tot ce spunea el.

Un sunet de gong îi întrerupse.

— Intră! strigă tânărul în limba arabă.

Apăru un ofiţer care era trimis de sultan să-i anunţe lui Marcel Dunot-paşa sosirea vaporului englez Goorka, pe care trebuia să se îmbarce wahabiţii şi somalezii pentru Aden.

Mahmud-el-Kébir îl ruga pe Marcel Dunot-paşa să

dirijeze el operaţiunea aceasta pentru a înlătura eventualele tulburări.

— Sunt cu totul la dispoziţia Majestăţii sale sultanului, zise Marcel Dunot. Haidem, Babouzec!

Urmară amândoi pe ofiţer şi porniră toţi trei cu un remorcher la vapor.

Prizonierii aşteptau cu răbdare pe punte, cu sărăcăcioasele lor bagaje şi cu ale tovarăşilor lor ucişi, lângă ei.

Când apăru Marcel, întoarseră toţi capul spre el.

— A venit momentul să vă întoarceţi în ţara voastră, le zise tânărul francez. După cum v-am făgăduit, vă veţi îmbarca pe un vapor care să vă ducă la Aden.

Vă urez drum bun la toţi!

Atunci, un bătrân războinic, chel, cu faţa brăzdată de crestături de cuţit, înaintă spre el.

— Eşti un inamic loial, francezule! începu el în arăbeşte. Mahomet, unicul, te va salva din toate primejdiile, căci eşti viteaz şi drept ca un credincios de-al profetului.

— Îţi mulţumesc, bătrânule, pentru cuvintele tale frumoase, răspunse Marcel mişcat.

Debarcarea începu. Supravegheaţi de vreo sută de soldaţi mascatieni, wahabiţii şi somalezii coborâră într-o barcă mare, acostată lângă vaporul lor, şi duşi pe puntea vasului englez.

La amiază, Goorka ridică ancora.

Pe la patru după-amiază, muteşariful Ismail veni să-l ia pe Babouzec, ca să-l ducă la sultan. Când marinarul se întoarse acasă, nu se dezmeticise încă de cele ce văzuse şi auzise.

— Om tare de treabă sultanul ăsta, îi zise el lui Marcel. M-a făcut bey! Aşa zicea javra aia de Ismail, cum ar veni... colonel ori general, pe cât am înţeles eu...

Iacă-mă acum şi Babouzec-bey! Tii, ce n-aş da să mă

văd mai repede acasă! E la noi unul, feciorul spiţerului, care făcea pe grozavul fiindcă naşu-său e conte... Să le arăt eu lor! Un bey e mai ceva decât un conte, nu-i aşa domnule Dunot?

— Ceva şi mai şi, îl încredinţă Marcel foarte serios.

— Aşa-mi ziceam şi eu! Ce-o să se mai fudulească Janik... fata care vorbesc eu... Babouzec-bey! Sună frumos, ai? O să-mi fac şi nişte cărţi de vizită amirale... Bey e ca şi un paşă, nu domnule Dunot?

— Aproape...

Lui Babouzec îi luceau ochii de bucurie.

— Şi mi-a mai spus că o să-mi dea şi zece mii de lire...

— Felicitările mele!

— N-ai idee ce mulţumit sunt! mai întâi şi întâi mă las de marinărit... m-am săturat de atâta hoinăreală.

Şi apoi, eu... eu voiam... voiam... să-ţi spun că... fiindcă... sultanul îmi dăzece mii de lire...

— Ei?

— Eu... nu mai pot să... primesc... Tuşi, pe urmă hotărându-se dintr-odată urmă: în sfârşit... fiindcă zece mii de lire îmi sunt de ajuns, n-ar fi frumos din partea mea să primesc de la Dumneata jumătate din ce ţi-a făgăduit sultanul.

— O fi, răspunse Marcel ridicând din umeri, numai că eu nu sunt omul care să-şi ia vorba înapoi.

— Păi de unde era să ştii dumneata că sultanul o să-mi...

— N-are a face! Ce-am hotărât e un bun hotărât, dar, ca să-ţi fac plăcerea, o să împarţi şi tu cu mine cele zece mii de lire pe care ţi le va da sultanul. Ne-am înţeles?

Bietul marinar nu mai îndrăzni să mai spună ceva.

A doua zi veni muteşafirul Ismail să le aducă două chitanţe de la sucursala băncii Anglo-Indiene din Mascate: una de o sută de mii de lire sterline depuse pe numele lui Marcel Dunot-paşa şi alta de zece mii pe a lui Mathurin

Babouzec-bey.

— Alah e singurul Dumnezeu şi Mahomet Profetul său! murmură bătrânul. Nimic nu se face fără vrerea lui... Vă felicit, domnilor, că aţi apucat să trăiţi într-o vreme când necredincioşii sunt răsplătiţi şi credincioşii dispreţuiţi.

Marcel Dunot pricepu ce tâlc aveau vorbele astea.

Cu alte cuvinte, lui Ismail îi era necaz că banii nu intraseră în buzunarul lui. Totuşi se prefăcu că nu bagă de seamă.

— Recunoştinţa noastră pentru mărinimosul şi puternicul sultan Mahmud-el-Kébir e îndoită că te-a ales pe tine, venerabile Ismail, să ne aduci darul. Spune majestăţii sale că vom căuta să fim vrednici de Mărinimia lui, răspunse el fără să se tulbure.

Bătrânul încercă să zâmbească, dar zâmbetul i se prefăcu într-un rânjet de ură.

— Voi transmite întocmai cuvintele tale Majestăţii Sale, zise el şi plecă.

— Aşadar avem fiecare câte 55.000 de lire sterline, făcu Marcel vesel, după ce se închise uşa.

— N-aş fi crezut aşa ceva nici în ruptul capului! bâigui Babouzec uluit.

Atât de mare îi fuse bucuria, că nici nu se băgase de seamă ura din privirea bătrânului. Marcel îşi zicea însă că bătrânul le-o cocea şi se hotărî să fie cu ochii în patru.

A doua zi se duseră la vapor ca să cerceteze avariile. Văzură că puntea, saloanele de sus şi bărcile erau în parte sfărâmate ori găurite de gloanţele mitralierelor.

Jos, maşinile şi cazanele erau aproape în bună stare şi repararea nu necesita multă muncă.

După ce sfârşi inspecţia, Marcel ceru o audienţă la sultan ca să-i dea raportul. Mahmud-el-Kébir îl primi cu multă bunăvoinţă.

— Veste bună, Dunot-paşa! îi zise el cum îl văzu. După

cum şi speram, Alah a fost milostiv cu armatele mele de uscat ca şi cu cele de apă. Fie numele lui în veci lăudat! vitejii mei soldaţi au distrus în luptă hoarda ticăloşilor **de** wahabiţi. Nădăjduiesc că peste câteva zile câinii şi tâlharii aceştia vor fi cu desăvârşire înfrânţi. Vrei ceva, Dunot-paşa?

Mulţumit de biruinţa mascatienilor, Marcel Dunot îşi exprimă sincer bucuria, apoi spuse sultanului de ce a venit

Mahmud-el-Kébir îi dădu mână liberă să facă după cum va crede de cuviinţă.

Chiar a doua Zi, tânărul îi adună pe toţi meseriaşii mai pricepuţi din **oraş** şi se apucă de treabă. Stătea toată ziua cu ei ca să conducă lucrările şi nu se înapoia acasă decât Seara.

Ştirile de pe câmpul de luptă erau cât se poate de bune. Wahabiţii respinşi, învinşi, băteau în retragere, fără să fi fost nevoie ca Mahmud-el-Kébir să ia parte la luptă după cum avusese de gând.

La trei săptămâni de la sosirea lui Marcel, Baba Harude era complet reparat.

După ce văzu că totul a fost pus la punct, tânărul francez se duse la Mahmud-el-Kébir să-i spună că vaporul poate porni oricând pe mare.

Fu introdus Imediat la sultan. Acesta nu era singur. Pe lângă cei doisprezece sfetnici bătrâni, printre care şi muteşafirul Ismail, se mai afla acolo şi un european, un om voinic, roşcovan, într-o uniformă albă cu nasturi de metal aurit, care stătea ţeapăn şi semeţ lângă tronul sultanului.

— Te salut, Marcel Dunot-paşa, făcu sultanul zâmbind, îmi pare bine că te văd! îţi recomand pe viteazul căpitan Schmülhaus, trimis de prea puternicul împărat al Germaniei pentru a încheia cu noi un nou tratat de comerţ.

Marcel Dunot se înclină. Căpitanul Schmülhaus făcu la fel.

— Onorate căpitan Schmülhaus, urmă sultanul, ai înaintea dumitale pe amiralul nostru Marcel Dunot-paşa a cărui vitejie e neţărmurită. El şi cu încă un francez au pus stăpânire pe un vapor inamic înarmat cu tunuri şi mitraliere şi în care se aflau peste şase sute de wahabiţi, duşmanii noştri neîmpăcaţi. Aceşti doi viteji au ucis peste trei sute de oameni, iar pe ceilalţi i-au luat prizonieri.

Cu toate că laudele acestea îl cam stânjeneau, Marcel Dunot stătea impasibil, spionând însă cu coada ochiului pe căpitanul Schmülhaus.

Germanul răspunse, printr-o strâmbătură de dispreţ.

„După cum înţeleg eu, îşi zise Marcel în gând, ai da' tu mult să mă vezi plecat de aici! Şi eu, nu e vorbă! Săracul Mahmud, ce-o să-l mai tragi pe sfoară! în sfârşit, treaba lui! Dar fiindcă nu-i prea înghit pe nemţi, o să-mi iau tălpăşiţa... La urma urmei, nici nu mai am ce căuta aici. Vaporul l-am reparat, să se descurce cu neamţul cum o şti. Eu o să-mi fac datoria să-i atrag atenţia, pe urmă, la drum, băiete!"

Mahmud-el-Kébir îi întrerupse reflecţiile, întrebându-l de scopul vizitei sale. Fără să se sinchisească de prezenţa germanului, Marcel Dunot comunică sultanului că reparaţiile vaporului se sfârşiseră şi, după ce îl salută respectuos pe sultan şi ceremonios pe german, se retrase, amânând pentru altă dată rugămintea pe care voia să l-o facă lui Mahmud-el-Kébir, adică să-l lase să plece.

Se întâlni în grădina palatului său cu Babouzec, căruia îi comunică sosirea lui Schmülhaus.

— Ştiam, a venit cu un crucişător care se află în radă, îi răspunse marinarul.

— Tare-aş vrea eu să ştiu ce scopuri urmăreşte individul ăsta, făcu Marcel. Dar, în sfârşit, treaba sultanului! Nouă, dragul meu, nu ne rămâne altceva decât s-o luăm la sănătoasa, cu alte cuvinte, fuga. Drept să-ţi spun, mi s-a

făcut dor de acasă.

— Şi mie. Abia aştept să mă văd la Plongastel, mai ales că mă întorc bogat.

— Nu-ţi face inimă rea, băiatule, sper să obţin mâine ori poimâine, o audienţă la sultan ca să-i spun între patru ochi că nu mai avem ce căuta aici şi să-l rog să ne lase să plecăm.

— Da’ banii îi putem ridica de la bancă? întrebă Babouzec pe care chestia asta îl interesa mai presus de toate.

— O să rezolv eu şi afacerea asta, îl linişti Marcel.

Dar evenimentele schimbară cu totul planurile celor doi prieteni.

Pe la miezul nopţii, Marcel, care dormea dus, fu deşteptat brusc de un zgomot de paşi. Simţi că intrase cineva în cameră. Vru să se ridice din pat, nu-i fu însă cu putinţă. Capul îi era greu şi membrele ca de plumb.

Ochii săi măriţi de spaimă văzură şase inşi adunaţi lângă patul lui. Căpitanul Schmülhaus, muteşariful Ismail şi patru soldaţi mascatieni, înarmaţi până-n dinţi, îl priveau fioros.

Tânărul francez îşi încordă puterile, dar zadarnic, nu putu face o mişcare. Probabil că i se pusese seara un narcotic în mâncare.

Schmülhaus râse batjocoritor, pe când Ismail zise întorcându-se spre soldaţi.

— Puneţi mâna pe ucigaşul acesta.

Mulţumită lui Allah, trădarea lui a fost descoperită...

Mascatienii se repeziră la Marcel. Sărmanul tânăr fu legat cobză.

— Să mai pofteşti, ticălosule, să te amesteci şi altă dată în afacerile noastre! îi zise Schmülhaus în franţuzeşte.

Tu nu ştii că suveranii musulmani sunt protejaţii Majestăţii Sale Wilhelm al doilea, împăratul Germaniei şi stăpânul lumii? Mai află, înainte de a fi spânzurat, că

Germania a declarat război Franţei şi că vitejii noştri soldaţi sunt în drum spre Paris ca să pregătească ospăţul pentru împăratul nostru.

De la plecarea lui din Saint-Quentin, Marcel multe văzuse şi prin multe trecuse; fusese milionar, cerşetor, preşedinte de republică, căpitan de vapor, fără să mai punem la socoteală celelalte.

Ba prizonier al Mâinii Negre, ba al chinezilor, ba al japonezilor, până şi al arabilor. Condamnat la moarte de atâtea ori, prin vitejia şi dibăcia lui reuşise până acum să scape din toate primejdiile.

Ajuns amiral al sultanului Mascate, după ce îi biruise pe wahabiţi, îmbogăţit de sultan pentru serviciile aduse, credea că se va întoarce frumuşel acasă cu prietenul lui, Babouzec, şi când colo iată-l acum luat din pat pe nepusă masă, pentru a fi spânzurat. Nu e vorbă, de cum îl văzuse pe german, ghicise în el un duşman, dar la ce i se întâmpla nu se aşteptase.

Aşadar, aflase într-o singură clipă două lucruri: că trebuie să moară şi că Germania declarase război Franţei.

Şi, ca o culme a nenorocirii, bătrânul muteşarif Ismail, care îl pizmuia, îşi bătea joc de el, fără ca tânărul să-i poată face ceva. Bătrânul nu putea ierta străinului că Sultanul îşi pusese nădejdea în el şi că vechiul sfetnic fusese întrucâtva înlăturat.

Dar Marcel Dunot nu era omul care să se lase atât de repede învins.

De aceea, după o clipă de buimăceală, lesne de înţeles în împrejurările date, îşi veni numaidecât în fire. Ce îl preocupa deocamdată era fraza: „Germania a declarat război Franţei”.

Război! Şi el, Marcel Dunot, să moară în chip atât de stupid într-o ţară străină fără să fi luptat alături de ai săi!

Vru însă să pară nepăsător. Reuşi să se ridice din pat, cu

toate că frânghiile îi pătrundeau în carne şi strigă nemaiputându-şi reţine mânia care-i clocotea în piept:

— Aşa? stai, că nu m-ai văzut încă în spânzurătoare, neamţule! Zici că ai tăi au declarat război Franţei? Cu atât mai bine. Dacă voi muri, francezii mei mă vor răzbuna! Şi voi, voi veţi fi înfrânţi!... Mulţi dintr-ai tăi vor muşca ţărâna, iar ai noştri vor ieşi biruitori; să-ţi aduci aminte, de vorbele mele!

Germanul se schimbă niţel la faţă. Cuvintele tânărului îl impresionaseră fără să vrea, pe când bătrânul arab privea nepăsător la scena care se desfăşura sub ochii lui.

— Astupă-i gura câinelui de francez, ori îi zbor creierii! răcni Schmülhaus scos din fire.

— Bine mă, dobitocule, pe cine o să mai spânzuri atunci? făcu Marcel râzând.

— Taci, canalie, că te omor! şuieră germanul printre dinţi.

Muteşariful zâmbea. Îi ura pe europeni şi se bucura auzindu-i insultându-se. Totuşi, vru să dea un ordin mascatienilor care îl însoţeau, când Marcel îl opri, zicându-i:

— Ismail, tu ştii că nu trebuie să omori pe nimeni până ce nu l-ai lăsat să se apere. Câinele acesta de neamţ minte. Nu sunt nici trădător, nici ucigaş. Cer să fiu dus în faţa Sultanului.

Muteşariful se uită lung la Marcel Dunot. În ochi i se citea **o** ură neîmpăcată.

— Ajunge atâta prefăcătorie, ucigaş de rând ce eşti! zbieră el. Nu ţi-e destul că l-ai asasinat mişeleşte pe prea puternicul nostru sultan, acum te prefaci că vrei să-i vorbeşti? Pregăteşte-te de moarte, ţi-a sunat ceasul... Iar voi, luaţi-l şi veniţi după mine.

Aceste din urmă cuvinte erau adresate soldaţilor. Doi dintre ei îl apucară pe Marcel de mâini şi de picioare şi, la

lumina unui felinar pe care îl ducea un altul în mână, ieşiră după Ismail şi Schmülhaus.

Se îndreptară cu toţii spre palatul sultanului.

Santinela de la uşă se dădu la o parte şi-i lăsă să treacă.

Marcel Dunot se dezmeticise acum de tot. Fără să lase să se ghicească, tânărul care ţinea ochii pe jumătate închişi, băgă de seamă că-l duceau spre sala tronului unde şi ajunse în curând.

Ce văzu aici îl făcu să uite situaţia grozavă în care se **afla.** În locul fotoliului în care stătea de obicei Mahmud-el-Kébir era acum un divan acoperit cu catifea roşie pe care era întins sultanul.

Înfăşurat într-o gandura albastră, cu capul înconjurat de un turban de mătase verde împodobit cu pietre preţioase, la brâu cu armele lui de război, cu chipul fardat, părea că doarme.

În jur, doisprezece războinici cu săbiile din teacă alcătuiau garda de onoare. Lângă ei, ulemanii, moşnegi cu parbă albă, în haine de in stăteau în picioare, tăcuţi şi nemişcaţi, asemenea unor statui.

Şapte lămpi mari de aramă împrăştiau o lumină verzuie.

Marcel Dunot, care până atunci se îndoia întrucâtva de moartea sultanului, înţelese că Ismail spusese adevărul: Mahmud-el-Kébir fusese asasinat. Dar de cine? Şi pentru Ce? De Ismail, probabil, de Ismail care, în înţelegere cu Schmülhaus, dăduse sultanului să bea „o cafeluţă", învinovăţindu-l apoi pe Marcel Dunot de crimă.

Era clar că ticălosul de muteşarif râvnea la tron şi căuta în acelaşi timp să scape de francezul acela de care se temea şi pe care îl pizmuia.

Era cât se poate de simplu, prea simplu chiar!"

La un semn al lui Ismail, oamenii îl aşezară pe Marcel într-un fotoliu de bambus, apoi plecară.

Acesta nu făcea nicio mişcare, ca şi când ar fi fost

adormit. Văzu pe sub gene pe muteşafir prosternându-se înaintea cadavrului lui Mahmud-el-Kébir, bocind şi gemând, pe când Schmülhaus se înclină respectuos.

Trecură câteva minute.

Nimeni nu se mişca.

„Grozav aş vrea să ştiu unde e Babouzec”, se întreba Marcel.

Când socoti că s-a jelit îndeajuns, Ismail se sculă şi rămase în picioare lângă catafalc. Apoi, cu glas îndurerat, începu:

— Venerabili ulemani, viteji războinici, uitaţi-vă ce s-a ales de stăpânul nostru, leul din Mascate, de care tremura de frică o lume întreagă. Mort, asasinat mişeleşte de ticăloşii trădători pe care i-a primit cu braţele deschise.

Nemernicul de colo (şi arătă spre Marcel care stătea nemişcat) s-a prefăcut că i-a învins pe duşmanii noştri – câini de wahabiţi – pentru a ne putea înşela mai bine. Dovada am avut-o când, în pofida poruncii neînvinsului nostru sultan (fie-i numele lăudat în vecii vecilor), vicleanul şi nemernicul acesta i-a lăsat pe wahabiţi să plece în loc să-şi primească pedeapsa pe care o meritau.

Şi nu numai atât ¡ Marcel Dunot, şarpele acesta veninos, s-a înţeles cu englezii, vrăjmaşii noştri dintotdeauna, ca să ne piardă ţara. Şi-a pregătit trădarea, otrăvindu-l mai întâi pe puternicul nostru Mahmud.

Da, da, câinele şi şarpele pe care l-a încălzit la sân şi l-a copleşit cu daruri şi-a otrăvit binefăcătorul! Aşa sunt francezii! S-au întovărăşit acum cu englezii ca să declare război nobilei Germanii, pentru că Wilhelm II e ocrotitorul nostru.

Zadarnic însă! Planurile lor au fost date pe faţă şi, cu ajutorul lui Allah, vor fi înfrânţi şi distruşi. Sfânta noastră Mascate îşi va recăpăta supremaţia şi puterea, mulţumită ajutorului Germaniei, prietena Islamului, al cărui viteaz fiu,

nobilul căpitan Schmülhaus, a venit la noi ca să ne aducă sprijinul ei.

Spuneţi acum voi care e pedeapsa ce se cuvine acestui Infam francez, venerabili ulemani?

Ismail se opri. Sudoarea îi curgea pe frunte. Suspină privind cu coada ochiului la moşnegi, ca să vadă impresia pe care o făcuse cuvântarea lui înflăcărată.

Toţi tăceau.

În cele din urmă, unul dintre bătrâni, zise cu glas scăzut:

— Moartea!

— Moartea! repetă muteşafirul. Ai auzit, Marcel Dunot.

Tânărul francez socoti de prisos să protesteze. Îşi dădea seama că n-ar fi folosit la nimic.

Ismail se întoarse apoi spre Schmülhaus, care, la câţiva paşi de el, privea în tăcere.

Într-o arabă fără cusur ofiţerul german începu:

— Nobili mascatieni! E o mare fericire pentru mine să mă aflu printre voi, dar şi o mare durere că am sosit aici în împrejurări atât de triste.

Faima neînvinsului Mahmud-el-Kébir e mare în ţara mea, Germania, şi deşi nu mi-a fost îngăduit să-l cunosc decât prea puţin timp, m-am convins totuşi că această faimă era îndreptăţită. Dar vai! moartea neaşteptată, pusă la cale de trădătorii aceştia francezi şi tovarăşii lor englezi, nu i-a îngăduit marelui sultan să-şi înfăptuiască planurile.

Eu venisem să-i ofer protecţia prea puternicului meu împărat Wilhelm – să-l ajutăm pe Mascate să-şi recapete gloria de odinioară.

E însă ştiut că oamenii pier dar naţiunile rămân. Deoarece nobilul şi marele Mahmud-el-Kébir e mort, alianţa va fi încheiată de urmaşul hotărât de el pe când era în viaţă, venerabilul şi înţeleptul Ismail, noul imam al Mascatei.

Ulemanii se priviră încremeniţi. Comedia fusese bine jucată. Ismail nu era iubit de popor, dar cum ar fi putut bătrânii explica lucrul acesta germanului? Şi apoi puteau ei să-i spună străinului că nu-l vor, când Mahmud-el-Kébir îl alesese urmaş, după cum zicea el?

Marcel Dunot care înţelegea că muteşariful şi germanul erau învoiţi între ei, zâmbi.

Cei doi tovarăşi puseseră bine la cale lucrurile, După ce-l asasinaseră pe sultan, montaseră scena de acum pentru a-i sili pe ulemahi să-l primească pe Ismail drept sultan al Mascatei.

„Un lucru nu pricep eu, care din ei îl înşală pe celălalt. Probabil că se trag pe sfoară unul pe altul, îşi zise Marcel zâmbind. Ei, cine-o trăi, o vedea! Şi cum eu vreau să văd, trebuie neapărat să trăiesc”.

Schmülhaus urmă:

— Venerabili nlemani, fiindcă împrejurările ne-au adunat aici, ţin să vă asigur de prietenia şi protecţia marelui împărat, Wilhelm al doilea, care e oricând gata să ne ocrotească împotriva ticăloşilor de englezi şi francezi. Dumnezeu să vă ajute, pe voi şi pe venerabilul Ismail, Imam al Mascatei!

Sfetnicii tăceau.

Muteşariful făcu atunci un gest îndrăzneţ, Urcă treptele catafalcului pe care odihnea trupul neînsufleţit al lui Mahmud-el-Kébir şi, cu glas puternic, strigă:

— Jur ca, ajutat de Allah, să domnesc cu înţelepciune şi dreptate şi să apăr până la moarte Sfânta Mascate!

Sfetnicii primiră cu resemnare faptul împlinit.

— Allah să-ţi dăruiască viaţă lungă, sultane ismail! zise unul din ei închinându-se până la pământ

Ceilalţi făcură asemenea. Ismail stătea ţanţoş cu Schmülhaus lângă el, alături de cadav rul celui pe care îl asasinaseră mişeleşte.

Noul sultan triumfase.

Făcu semn ulemanilor că ceremonia se sfârşise şi, după ce aceştia plecară, rămase câteva momente îngândurat. Deodată privirile lui căzură asupra tânărului francez. Tresări. Apoi, cu ochii sclipind de ură, îi zise rânjind:

— Te uitasem, şarpe veninos! Află că acum o să te duc eu însumi la închisoare, iar la răsăritul soarelui vei fi spânzurat.

— Spânzurat! râse Schmülhaus.

Ismail, vesel de izbânda lui, lovi într-un gong şi cei patru soldaţi care-l aduseseră pe Marcel şi care aşteptau, probabil în camera de alături, păşiră pragul. La un gest a noului sultan, îl luară pe Marcel şi ieşiră, urmaţi de Ismail şi Schmülhaus.

Străbătură o piaţă din apropiere şi se opriră în faţa unei clădiri cu un singur etaj, ale cărei ferestre înguste erau zăbrelite cu gratii de oţel încrucişate.

La uşa de abanos, bătută în ţinte mari de fier, păzea un soldat. Era îmbrăcat într-un fel de caftan de piele de cămilă şi stătea rezemat de puşca lui, a cărei baionetă sclipea în lumina razelor de lună.

Recunoscându-l pe temutul Ismail, omul duse mâna la frunte în semn de respect.

Fără să ia în seamă salutul, noul sultan îi porunci ceva şi uşa grea de abanos se dădu de perete.

— Nici dracu’ nu l-ar putea scoate de aici! zise Ismail căpitanului Schmülhaus.

— Mai multe măsuri de siguranţă nu strică niciodată; francezii sunt atât de şireţi! mormăi germanul.

— Şi eu îţi repet că nimeni nu poate fugi de aici. O să iasă doar când va fi dus la spânzurătoare.

— Natürlich! La revedere, jupâne Dunot! O să vin să te văd cât de sus te-ai înălţat prin meritele tale! Ha ha ha! râse Schmülhaus cu satisfacţie.

Şi, mulţumit de gluma lui îl salută pe Ismail şi se îndepărtă.

Marcel Dunot nu-i răspunse. Gândurile lui se duceau mereu la Babouzec, despre care nu ştia nimic. Pe când se gândea el aşa, mascatienii care îl duceau trecură pragul închisorii după Ismail şi apucară pe un gang boltit la capătul căruia se afla o scară de piatră. Coborâră treptele şi se opriră lângă o gaură rotundă săpată în pământ. Ismail puse jos felinarul pe care îl luase cu el şi dădu un ordin mascatienilor. Aceştia îl apucară pe Marcel de cap şi de picioare ca şi când ar fi fost un pachet şi îl aruncară în groapă. O senzaţie de răceală îl dezmetici şi-şi simţi gura plină de apă. Ameţit, aproape înăbuşit, se trezi şezând într-o băltoacă de noroi care mirosea urât.

— Ah, scârboşenia naibii! făcu el cutremurându-se de dezgust.

— Reculege-te, fiule, înainte de-a muri, hohoti de sus Ismail în bătaie de joc.

Marcel, nu răspunse. Ridică privirea. Văzu lumina descrescând şi auzi paşii călăilor săi îndepărtându-se. Pe urmă se făcu tăcere şi întuneric.

— Mă, da, frig mai e!... Mormăi el.

— Domnule Dunot, auzi pe cineva strigându-l.

— Babouzec, tu eşti?

— Chiar eu. M-au cotonogit în bătaie şi m-au aruncat aici în groapa asta împuţită! M-au luat din somn şi parcă eram amorţit, altminteri nu puneau ei atât de lesne mâna pe mine...

— Tot aşa am păţit şi eu, băiete. Ne-au dat să bem ceva.

— Îmi închipuiam eu. Da, da, un narcotic, asta trebuie să fie... Să ştii că numai neamţul ne-a făcut-o! Aş putea pune mâna în foc.

Dar să nu te laşi, domnule Dunot, să te duci la sultan şi să-i spui că...

— Sultanul e mort, dragul meu, şi ne acuză că l-am fi omorât noi.

— Cum... ce... ce...? Asta e prea de tot! auzi! Să omorâm noi un om care m-a făcut bey? Aş fi eu în stare să...

— Bine, bine, băiatule, îi tăie Marcel vorba. Deocamdată nu mai eşti bey şi, dacă nu izbutim să ieşim de aici până mâine dimineaţă, n-o să mai fi nici Babouzec fiindcă au de gând să ne spânzure.

Mâinile îţi sunt legate?

— Da, şi picioarele.

Marcel tăcu. Chibzuia.

— De rândul ăsta, nu mai scăpăm... se tânguia Babouzec, cum îi era obiceiul...

— Tacă-ţi gura! se răsti Marcel.

Apoi, după câtva timp adăugă:

— Nu eşti şi tu de părere, băiete, că e mai bine să mori luptând decât în spânzurătoare?

— Ce-ai spus?

— Nimic... Dă-te mai aproape.

— Nu ştiu unde eşti. Cine dracu' poate să vadă în bezna asta!

— Caută, dobitocule! *Nu* putem fi departe unul de altul.

Şi, reuşind să se lase în genunchi Marcel, care avea şi el gleznele legate, începu să se târască spre locul de unde venea glasul lui Babouzec. În cele din urmă, tot căutând, se ciocniră cap în cap.

— Nu te mişca! îi porunci Marcel, apoi se aplecă şi-i şopti în ureche. Apleacă-te şi încearcă să rozi sfoara din jurul mâinilor mele. Pe urmă o s-o rod eu pe a ta. Dar cât mai repede fiindcă s-ar putea să vină cineva.

— Bine, bine, nu mai flecări atât!

Babouzec se apucă de treabă, dar sfoara era foarte trainică.

Gingiile îi sângerau, dinţii îl dureau grozav, de lăsat însă

nu se lăsa.

În vremea aceasta, Marcel asculta cu încordare să nu vină cineva.

Pierzându-şi răbdarea, Marcel încordă o dată puterile, şi frânghia plesni cu zgomot.

Îşi frecă apoi niţel mâinile care îl dureau grozav, îşi dezlegă picioarele şi deznodă frânghia cu care era legat Babouzec.

— Gata! făcu el mulţumit, acum suntem liberi!

— Aşa libertate, lipsă! mormăi bretonul amărât.

— Mulţumeşte-te cu atât, băiatule! Am zis că suntem liberi, nu şi scăpaţi – deocamdată, cel puţin. Vom căuta şi noi să ne împotrivim până la ultima picătură de sânge. Păcat că n-avem arme la noi... în sfârşit!...

Nu numai că n-aveau arme, dar Marcel n-avea şi el decât cămaşa şi pantalonii, căci Ismail nu-i dăduse răgaz să se îmbrace.

— Nici tu n-ai? îl întrebă el pe Babouzec.

— De unde, păcatele mele! răspunse acesta cu glas jalnic.

— Lasă că vom găsi noi.

— Arme?

— Ba nu, cozonaci! râse Marcel.

— Bine, bine, dar cum?

— Treaba mea. Acum lasă vorba şi apleacă-te, vezi, poate dai de vreun pietroi ca să avem cu ce sfărâma ţestele indivizilor care vor veni să ne ia.

— Eu zic că n-o să vină nimeni şi o să putrezim aici în ocniţa asta.

— Dacă te boceşti ca o muiere în loc să faci ce-ţi spun, cred şi eu! În orice caz, până să murim, omorâm şi noi câţiva dintre ei. Hai, caută ce ţi-am spus.

— Păi... pietroaie sun destule aici.

Într-adevăr, mocirla în care fuseseră aruncaţi cei doi

francezi era plină la fund cu bolovani, aşa că aveau de unde alege.

— Acum să aşteptăm, zise Marcel, după ce ridică un pietroi ascuţit, şi... niciun cuvânt.

Răbdarea nu le fu pusă multă vreme la încercare, căci după cinci minute zăriră o lumină, gălbuie deasupra capului şi auziră glasuri.

— St! şopti Marcel lui Babouzec.

Lumina era acum destul de intensă ca să-şi poată da seama de locul unde se aflau: era un fel de încăpere rotundă, ca un puţ, cu pereţii de piatră. Nicio altă ieşire decât gaura din tavan.

Încordându-şi auzul, Marcel putu desluşi cuvintele schimbate între mascatieni.

— Coboară, Ali!

— Îndată. Frânghia e destul de trainică!

— Cât să ţină un măgar, aşa că poţi fi fără grijă.

Se auziră râsete.

— Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă, acum răsare soarele, zise altul.

Nemişcat, tânărul francez văzu lăsându-se în jos o frânghie al cărei capăt atinse apa, apoi imediat două picioare şi, în sfârşit, chipul unui arab luminat de felinarul al cărui cârlig îl ţinea între dinţi.

Marcel Dunot zâmbi. Lăsă pe mascatian să se apropie, apoi, dintr-o săritură, îi puse mâna în beregată.

Arabul, încremenit, deschise gura să strige. Felinarul îi scăpă dintre dinţi; Marcel îl prinse din zbor, în timp ce cu dreapta îl izbea pe mascatian cu piatra în creştet.

Acesta se prăbuşi cu ţeasta sfărâmată în noroi.

Fără un cuvânt, Marcel întinse felinarul lui Babouzec şi, aplecându-se peste arab, îi smulse pumnalul de la brâu şi-l apucă între dinţi. Îi trase jos turbanul plin de sânge, şi-l înfăşură în jurul capului, apoi îi şopti lui Babouzec:

— Urcă în urma mea şi vezi de nu face zgomot.

— Bine.

Mai calm ca oricând, tânărul francez apucă frânghia şi începu să se suie pe ea cu o iuţeală uimitoare. Datorită prevederii pe care o avusese de a-şi înfăşura capul cu turbanul arabului, tovarăşii acestuia nu-l recunoscură.

— I-ai legat pe amândoi, Ali? întrebă unul din ei când Marcel ajunse în vârful puţului.

Tânărul nu-i răspunse. Dintr-un salt fu în picioare. În faţa lui stăteau patru soldaţi lângă un felinar aprins pus jos lângă ei.

Fără să le lase vreme să-şi dea seama ce se petrecuse, Marcel apucă pumnalul şi se năpusti asupra mascatienilor, spintecă piepturile la doi din ei, pe când ceilalţi doi se dădură înapoi urlând îngroziţi.

Tânărul se opri cu pumnalul ridicat. Arabii scăpaţi de măcel răcneau cât puteau.

— Babouzec! strigă Marcel.

— Vin! Vin!

— Ia-te după mine şi fă ce vezi că fac eu.

— ‚Nţeles!

Marcel apucă iar pumnalul între dinţi, smulse de la brâu iataganul unuia din cei ucişi şi se repezi la cei doi care veneau acum spre el cu iataganele întinse.

Lamele de oţel se izbeau zăngănind. Dintr-o lovitură, tânărul zbură unuia din arabi arma din mână şi, până să aibă arabul vreme să-şi tragă pumnalul din cingătoare, Marcel îi reteză capul.

— Dă-te la o parte, zise el apoi lui Babouzec, care voia să se ia la luptă cu singurul mascatian din cei patru care rămăsese în viaţă.

Instinctiv, bretonul feri în lături. Marcel aruncă iataganul jos, ridică pumnul şi-l pocni pe arab cu atâta putere în creştet, încât omul se prăbuşi fulgerat la pământ.

— După cum văd, tot mai sunt în stare de ceva...

mormăi Marcel Dunot mulţumit de sine. Babouzec, îmbracă-te repede cu hainele unuia din arabii ăşf ia şi s-o ştergem!

Pe când vorbea dezbrăcă la iuţeală un soldat, îl descălţă şi în trei minute se transformă în arabul cel mai autentic.

— Ei, eşti gata, Babouzec? îl întrebă.

— Îndată! Nu mă încape o cizmă, că-s strâmte al dracului...

— De acum încolo o să-ţi fac de comandă... râse Marcel. Hai, ia felinarul şi... la drum!

Cu iataganul într-o mână, cu pumnalul în cealaltă, Marcel porni înainte pe gangul acela îngust şi ajunse la scara de piatră pe care o urcă urmat de Babouzec.

La capătul ei începea coridorul care ducea la uşa închisorii. Aceasta era, bineînţeles, încuiată.

— Suntem salvaţi! strigă Babouzec cu bucurie.

— St! Pune jos felinarul, vino după mine şi vezi de nu face gălăgie.

— Păi...

— Vrei să rămâi aici?

— Nu. Dar...

— Tacă-ţi gura şi vino odată, n-auzi?

Marcel se îndreptă în vârful degetelor spre uşă. Se opri brusc, zărind în dreptul uşii doi arabi care dormeau întinşi pe jos înveliţi în pături şi pe care nu-i văzuse până acum din pricina întunericului care domnea în coridor.

Ce era de făcut?

Să-i omoare? Cu toată primejdia în care se afla, Marcel nu se putea hotărî; ar fi fost un asasinat şi firea lui cinstită se împotrivea la o astfel de faptă.

Dar timpul trecea. Din moment în moment, fugarii puteau fi descoperiţi.

— Să încerc să-i „adorm” mai bine cu un pumn, îi şopti el lui Babouzec care venea în urma lui.

Păşiră binişor spre arabi. Se aflau acum numai la vreo trei metri de ei, când Babouzec strănută de se cutremură bolta gangului.

Cei doi mascatieni săriră speriaţi în picioare. Văzându-i pe fugari, începură să răcnească:

— Alah! Alah!

— Tâmpitule! se răsti Marcel la bietul Babouzec, care rămăsese încremenit în loc de ruşine. Acum n-avem încotro, trebuie să-i ucidem. Hai, mişcă-te, ce stai?

În vremea asta, arabii îşi luară de jos puştile şi începură să tragă în fugari, fără însă să-i nimerească.

— Nu te lăsa Babouzec! răcni Marcel şi se repezi la arabi.

Aceştia isprăviseră gloanţele şi acum loveau în gol cu paturile puştilor.

Zadarnic. Marcel Dunot se aplecă, feri loviturile şi vârî în ei iataganul.

Pe urmă, mai înainte ca Babouzec să aibă vreme să facă vreo mişcare, se ridică şi-l apucă pe mascatian de gât. Acesta căzu jos grămadă şi nu se mai mişcă.

— Vin! răcni deodată Babouzec îngrozit.

O salvă de puşcă îi acoperi glasul. Marcel se întoarse şi văzu la capătul celălalt-al gangului vreo zece mascatieni, înarmaţi până-n dinţi. Detunăturile îi treziseră din somn şi alergau acum în ajutorul camarazilor.

— Să fugim! strigă Marcel ştiind că o împotrivire ar fi fost zadarnică.

Sări peste trupurile celor doi arabi şi se repezi la uşă. Spre norocul lor, cheia era în broască. Cu o iuţeală nemaipomenită descuie uşa, ieşi cu Babouzec în stradă, şi o încuie în urma lui.

— Repede, strigă el, pe când mascatienii izbeau ca nebuni în uşă.

— S-a făcut... zise Marcel zâmbind. La urma urmei, de

aia e închisoare, ca să stea oamenii în ea... Tiii, ce vreme! A, Babouzec, unde eşti?

Se opri încremenit în loc. Credea că bretonul e lângă el şi când colo nu văzu pe nimeni.

Începuse să se lumineze de ziuă. Vântul sufla cu turbare şi, din norii negrii ca păcura, ploaia cădea şiroaie.

Marcel auzi în spatele lui o exclamaţie răguşită. Întoarse capul şi se pomeni nas în nas cu Babouzec.

— Unde fuseşi, băiatule? îl întrebă el cu mirare.

— Ia, acum isprăvii şi eu cu ăla de colo... şi-i arătă trupul unui arab care zăcea la pământ cu un pumnal înfipt în piept.

Era santinela postată la uşa închisorii şi pe care Marcel n-o putuse vedea din pricina ploii dese.

— Al dracului Babouzec! râse el. Faci tu ce faci şi scapi cu faţa curată. Acum hai s-o ştergem, altminteri n-o să fie bine de noi...

Cei doi francezi porniră în goană spre port.

— Să încercăm acum să ajungem la vaporul nostru, pe urmă să lăsăm şalupa cu aburi la apă şi să ieşim în larg unde sper să întâlnim vreun vapor sau, în cazul cel mai Rău, să căutăm să ajungem undeva la ţărm, cât mai departe de aici.

— Eşti... grozav, domnule Dunot, pe Onoarea mea! făcu Babouzec entuziasmat.

Gonind prin ploaia care le biciuia obrajii, cei doi fugari ajunseră la mal, dar din nenorocire nu văzură nici urmă de şalupă. Totuşi, tânărul nu se descurajă.

— Înot, Babouzec, băiatule! mai uzi decât aşa, nu se poate.

Şi, fără să aştepte răspunsul bretonului, sări în apă. Acesta, făcu asemenea.

Era ziuă de-a binelea. Cu toate că trebuiau să se lupte cu valurile, străbătură jumătate din distanţa care-i

despărţea de vaporul care credeau ei că e Baba Harude, când Marcel se opri brusc şi strigă:

— Ăsta nu e vaporul nostru!

— Cum nu e el? făcu Babouzec deznădăjduit.

Acum, fiind mai aproape de vapor şi lumina mai puternică, fugarii desluşeau bine cele trei coşuri ale vasului, pe când ştiau bine că al lor nu avea decât două.

— Trebuie să fie crucişătorul care l-a adus pe neamţ! bodogăni Marcel Dunot înfuriat şi privind instinctiv în jur doar o zări şi celălalt vapor.

Dar Baba-Harude dispăruse.

Treme de câteva momente, cei doi francezi rămaseră pe loc, luptându-se cu valurile ca să se ţină la suprafaţă.

Înaintea lor, prin perdeaua de ploaie, crucişătorul german, cenuşiu, mohorât, îşi desena sinistru formele colţuroase.

— Nu mai e nimic de făcut... mormăi Babouzec.

Un val îi astupă gura. Se scutură, scuipă şi trase o înjurătură marinărească.

— Nu foloseşte la nimic bodogănitul, trebuie să ieşim undeva la liman, zise Marcel; cel mai bun lucru ar fi...

— Un rechin! urlă Babouzec tăindu-i vorba.

Marcel se cutremură. Întoarse capul şi văzu la cincizeci de metri de ei un rechin înotând printre valuri. Pesemne că nu-i zărise încă, deoarece nu se grăbea şi plutea aşa, încotro îl ducea apa. Totuşi, cum venea dinspre mal, cei doi fugari nu îndrăzneau să se îndrepte într-acolo ca să nu-i vadă rechinul.

— La bord, haidem la bord! zise Marcel.

— Cum la bordul crucişătorului! mormăi Babouzec crezând că tovarăşul său a înnebunit.

— Negreşit, doar nu în lună! Hai, vino după mine.

Şi Marcel Dunot începu să înoate. Deşi sigur că se duce la pierzanie, Babouzec avea atâta încredere în Marcel încât

îl ascultă orbeşte.

Ploaia se înteţise. Vântul ridica valuri cât casa şi cei doi francezi abia puteau înainta. Ajunseră în sfârşit atât de aproape de crucişător încât puteau desluşi cel mai mic amănunt. Era un vas lung şi înalt. Un fum subţire ieşea pe cele trei coşuri ale vaporului şi se risipea în vânt. În partea dinainte şi la coada punţii, două ţevi de tun învelite se înălţau spre cerul mohorât...

— Nimic alta decât un vas de război ca toate celelalte... mormăi Marcel şi întoarse capul să vadă dacă

Babouzec îl urma. Apoi, când fu lângă vapor, se agăţă de lanţul ancorei.

Babouzec veni şi el numaidecât.

— Acum, băiatule, să ne căţărăm la bord, pe urmă om vedea noi ce facem, zise el bretonului şi începu să urce pe lanţ. Cu mare greu ajunse pe punte, cu Babouzec după el.

— Wer da? (Cine e acolo?) mormăi un glas aspru.

Marcel Dunot” se pomeni cu o namilă de neamţ înfăşurat într-o manta, care întinse baioneta spre el.

Era marinarul de gardă.

— Eşti cam curios, neamţule! mormăi Marcel, apucându-i cu o mână puşca, iar cu cealaltă izbindu-l sub bărbie.

Se auzi o bufnitură înăbuşită şi omul se poticni, dar nu căzu, căci Marcel, temându-se ca zgomotul căderii să nu atragă atenţia celorlalţi, îl ţinu de guler şi-l lăsă binişor pe punte.

— Repede, şopti el apoi lui Babouzec, ajută-mă să-l dezbrac ceea ce se şi făcu la iuţeală.

— Acum ia frânghia de colo... aşa, dă-o încoa, adăugă el.

Luă frânghia, o trecu pe după mijlocul neamţului, îl ridică peste parapet şi-i dădu binişor drumul în mare.

— Taie frânghia, zise Marcel lui Babouzec. Aşa. Să nu rămână rechinul de adineauri în pagubă...

După ce isprăviră, tânărul puse pe braţ hainele

soldatului şi privi cercetător în jur. Puntea era pustie.

Se îndreptară spre un oblon de oţel închis.

— Aici e scara care duce la magazia lanţurilor, zise Marcel.

— Văd, răspunse Babouzec morocănos, crezând că Marcel îl ia drept un necunoscător în ale navigaţiei.

— Nu te supăra, dragul meu, râse Marcel, dar n-am vrut să te jignesc. Acum e vorba să coborâm în gaura asta şi să ne ascundem acolo până... nici eu nu ştiu până când! Deschide tu oblonul că eu mă duc să văd ceva.

Acest ceva era un colac de salvare agăţat de parapet. Marcel se apropie şi văzu că pe el scria: Friedrich der Grosse, Bremen.

— E bine să ştie omul ce şi cum... Aşadar, ne aflăm pe vasul Frederic cel Mare, şopti Marcel, care pricepea binişor nemţeşte (învăţase la fabrică de la un lucrător neamţ pripăşit pe acolo).

Babouzec ridicase oblonul şi Marcel văzu un fel de ţeavă cilindrică de vreo şaizeci de centimetri diametru, cu trepte de fier fixate de pereţii de tablă.

— Coboară, Babouzec!

— După dumneata, domnule Dunot...

— Coboară, mă, când îţi spun, nu e vreme de pierdut.

Marinarul o luă înainte, urmat de Marcel, care trase oblonul la loc. Coborau amândoi în tăcere. Ajunseră în magazia lanţurilor, încăpere mare cu pereţii de oţel, aşezată în partea cea mai joasă a vasului şi în care se ţin lanţurile ancorelor. De aici sunt lăsate la apă cu un fel de macara mânuită de sus de pe punte.

Locul era bine ales, deoarece nimeni nu cobora niciodată în magazie. Singurul lucru primejdios era sistemul coborârii ancorelor, căci în vreme ce una se lăsa în apă, cealaltă se ridica, aşa că puteau fi striviţi sub greutatea de mii de kilograme a lanţului.

Marcel Dunot ştia lucrul acesta, dar n-avea de ales.

Fugarii simţeau sub picioarele lor grămada de lanţuri trântite la întâmplare.

— Uf! Da cald mai e aici... făcu Marcel răsuflând adânc. Până una alta, eu o să dorm niţel, că sunt frânt de oboseală, şi te-aş sfătui să faci şi tu la fel, Babouzec.

După ce întinse pe dibuite hainele luate de la neamţ deasupra lanţurilor, se lungi în culcuşul acesta improvizat şi începu numaidecât să sforăie.

Babouzec adormi şi el îndată.

Un zornăit înăbuşit îi deşteptă din somn.

— Ce e –, ce s-a întâmplat? strigă marinarul speriat.

— Ce să fie măi tontule? ridică ancora, asta e, răspunse Marcel.

— Plecăm?

— Probabil. Pe cât ştiu, când un vapor ridică ancora, înseamnă că se pregăteşte de plecare. Ia seama!

Şi tânărul trase repede pe marinar lângă el, apoi se lipiră cât putură mai bine de perete.

Lanţul începu să coboare cu zgomot.

După vreun sfert de ceas se opri şi o smucitură uşoară clătină vasul.

— Am plecat! zise Marcel.

— Grozav aş vrea să ştiu încotro, medită Babouzec îngrijorat.

— Parcă eu nu?! O s-o aflăm noi mai târziu. Până atunci răbdare.

În tăcerea care urmă, cei doi prieteni auzeau, duduitul monoton al maşinii, simţiră vaporul smucindu-se şi lanţurile izbindu-se, semn că marea era agitată.

Marcel îşi agăţă hainele luate, de la german de un şurub şi se aşeză într-un colţ ca să chibzuiască.

Deocamdată nu ştia decât două lucruri: că se afla pe bordul crucişătorului german Frederic cel Mare şi că vasul

părăsise Mascate. Cu ce destinaţie şi comandat de cine?

Era şi Schmülhaus pe bord?

Probleme cu neputinţă de rezolvat pentru moment.

Încercă să nu se mai gândească la ele, mai ales că avea acum alte preocupări mai urgente. Căldura care domnea aici era înăbuşitoare şi setea îi ardea gâtlejul. Dar ce putea face? Trebuia s-aştepte până se va înnopta ca să iasă pe punte şi să caute o ascunzătoare mai confortabilă.

Un ţipăt al lui Babouzec îl făcu să tresară.

— Maica ta, Christoase! răcnea marinarul.

— Taci mă, nu zbiera aşa! Ce e? Ce ţi s-a întâmplat?

— Păi... am simţit o scorpie pe lângă mine şi mai sunt şi altele.

Marcel se înfioră.

— O scorpie? Eşti nebun, pesemne!

— Eu sunt nebun... am strivit-o tocmai când voia să mă pişte. A, uite încă una! Fir-ar ale dracului de jivine! Am mai păţit-o odată când eram pe bordul lui Conuetable Montmorency... încărcasem nişte băcan şi erau, domnule, la scorpii... Unu săracu', îl chema Chapelaine...

— Ia nu-mi bate capul şi tu cu Chapelaine al tău! Stai liniştit că n-au să-ţi facă nimic. Cine-a mai văzut un dobitoc mic să mănânce pe unul mare!

— Lasă, domnule Dunot, că nu sunt chiar aşa de dobitoc precum crezi dumneata, altminteri nu mă făcea sultanul bey...

— Aşa bey! Vezi acu de stai liniştit şi dacă simţi vreo scorpie, înghite-o!

Babouzec mârâi ceva nedesluşit.

Deci încerca să glumească. Marcel era şi el destul de neliniştit. Ştia că o înţepătură de scorpie poate fi mortală. Dar ce era de făcut?! Trebuia cu orice preţ să rămână aici până ce se va înnopta.

În tăcerea întreruptă cu regularitate de duduitul

monoton al maşinii, Marcel Dunot, cu gâtlejul uscat, de-abia putea respira; i se părea în fiecare clipă că simte atingerea scârboasă a unei scorpii şi număra ceasurile.

Babouzec nu mai zicea nimic. Când şi când se scutura, ca un cal, de muşte.

În sfârşit, Marcel socoti că trebuie să se fi întunecat de mult. Pe dibuite, se dezbrăcă şi puse pe el uniforma marinarului german, pecare-l ucisese cu atâta repeziciune.

— Babouzec, şopti el, eu mă urc pe punte. Vreau să...

— Merg şi eu, îi tăie vorba marinarul.

— Ca să ne prindă pe amândoi? Dacă ăsta ţi-e gândul, n-ai decât să-mi spui...

— Nu, nu, mărturisi sincer bretonul.

— Atunci stai unde eşti. Eu sunt îmbrăcat în uniformă nemţească şi n-o să le atrag atenţia, aşa că o să pot să caut o ascunzătoare mai ca lumea. Pe urmă...

— Domnule Dunot!

— Ce e?

— Ai dreptate, dar vezi că vreau mai bine să fiu spânzurat decât să mai stau aici.

— Ce mă, ai înnebunit?

— Ba n-am înnebunit de fel dar dacă mai rămân aici înnebunesc cu siguranţă. Dacă m-or spânzura, atâta pagubă! Dar să fii sigur, domnule Dunot, că orice s-ar întâmpla n-am să te dau de gol.

— Dobitocule! Să-ţi fie ţie frică de nişte gângănii... Eşti mai rău ca o muiere, pe onoarea mea! Stai şi m-aşteaptă că mă întorc numaidecât.

— Bine, fie şi aşa, dar dacă m-o muşca vreo spidă, vina e a dumitale, să ştii!

— Măi băiete, măi, tare eşti tu tont...

— Nu sunt, zău nu sunt, domnule Dunot...

Marcel nu mai zise nimic şi porni pe dibuite spre scara de fier care ducea pe punte.

Începu să urce încetinel, cu băgare de seamă. Se izbi cu capul de oblon şi înţelese că a ajuns sus. Puse umărul şi vru să ridice uşurel oblonul, dar acesta nu se clinti, împinse mai tare. Degeaba, Oblonul stătea înţepenit, ca şi când ar fi fost crescut acolo.

Gâfâind, Marcel se opri, cuprins de o teamă grozavă. Înţelese. Vaporul pornind la larg, se închideau toate obloanele de jos ca să nu pătrundă apa prin vreo crăpătură.

Să strige? însemna să se dea singur pe mâna lor. Să spargă oblonul? Nu se poate sfărâma o tablă, groasă de un centimetru.

— Trebuie să găsesc eu o cale ca să ies de aici, îşi zise Marcel îmbărbătându-se singur.

Coborî scara.

— Babouzec! strigă el când fu iar jos.

— Iaca vin! răspunse marinarul.

— Stai acolo unde eşti că n-avem pe unde ieşi, au zăvorât oblonul. Trebuie să găsim alt mijloc.

— Fi-le-ar vaporul afurisit! bodogăni Babouzec. O să murim aici ca nişte şoareci...

— Stai că n-am murit încă...

— Păi nu ştii că altă ieşire nu e decât oblonul?

— O să vedem noi... Eu cred că sub încăperea asta trebuie să mai fie ceva. Nu se ţin lanţurile de-a dreptul pe fundul vasului.

— Nu, mai e un loc gol până la cala vaporului.

— Ei vezi, acolo trebuie să pătrundem noi!

Babouzec râse cu ironie.

— Zău? Cum crezi dumneata, domnule Dunot, că se pot da la o parte ditamai lanţurile?

— O să încercăm.

— Cum, numai noi doi? făcu Babouzec încremenit.

— Numai noi doi. Hai, Babouzec băiete, apucă-te de

treabă!

Babouzec oftă, dar nu îndrăzni să spună ceva. Se aplecă ridică o verigă de lanţ şi o împinse înainte.

Ceea ce aveau ei de gând era din cale afară de greu. Să muţi din loc aproape două sute de metri de lanţ; adică mai bine de o sută de mii de kilograme de fier!

Marcel Dunot era încă om voinic, plin de putere şi, mai presus de toate, energic.

Cu ajutorul lui Babouzec, pentru care pilda tovarăşului său era un îndemn, reuşi după o muncă aprigă de ceasuri să dea lanţurile la o parte pentru a lăsa locul liber. Le rămânea acum să găurească podeaua ca să poată pătrunde în spaţiul gol din fundul vasului. Spaţiul acesta, înalt de vreun metru, se afla între cheresteaua vaporului şi podeaua de scânduri pe care se ţin lanţurile. Podeaua asta e groasă de cel puţin doi centimetri, dar, ce are a face, trebuie găurită cu orice preţ.

Deşi peste măsură de obosit şi chinuit de sete, Marcel Dunot se apucă să găurească scândura cu pumnalul.

Câte ceasuri îi va fi trebuit pentru munca asta istovitoare? Nici nu vru să se gândească. Fapt e că făcând cu schimbul ei şi Babouzec, au reuşit în cele din urmă să facă o gaură atât cât trece un om.

— Haidem! zise el tovarăşului său.

Se lăsă prin gaură, ajunse la cala vaporului şi porni în patru labe prin apa murdară şi unsuroasă adunată pe jos, izbindu-se la fiecare pas cu capul de grinzile de fier şi de niturile care întăreau tăbliile.

Babouzec îl urmă în tăcere.

În sfârşit, Marcel se opri.

— Nu e destul că am pătruns până aici, acum trebuie să ieşim, zise el.

— Lesne n-are să fie, bodogăni Babouzec, pesimist, din fire.

Ca să ne dăm seama de situaţia disperată a celor doi fugari, trebuie să cunoaştem felul cum e alcătuit un vapor. Duşumeaua calei nu e făcută chiar pe cherestea, ci pe nişte grinzi numite „coastele” vaporului.

Între acestea două e un spaţiu liber de vreun metru.

În acest spaţiu se aflau acum francezii noştri şi ca să iasă de acolo ar fi trebuit să găurească scândurile de deasupra lor, muncă din cale afară de grea deoarece scândurile acestea sunt întotdeauna din lemn tare şi foarte gros. Ş-apoi, nu puteau şti dacă în locul găurit de ei nu se află cantităţi mari de mărfuri sau alte obiecte grele. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu mai era nicio scăpare pentru bieţii fugari. Vor muri aici, în întuneric şi murdărie, încetul cu încetul, de moartea cea mai grozavă... foamea şi setea, disperarea!... înapoi nu se mai puteau întoarce şi chiar dacă ar fi putut, ce folos? Ar fi fost inutil.

Marcel ştia toate acestea). Un singur lucru nu ştia însă: ce este descurajarea.

— Ai răbdare, Babouzec, vom scăpa noi şi de data asta! îşi îmbărbăta el prietenul.

— Dumneata da, domnule Dunot, dar eu nu. Simt că afurisitul ăsta de vapor o să-mi fie mormântul.

— Măi tontule, aşa zici tu de câte ori dăm de greu!

— Adevărat, dar vezi că prin ce trecem noi acum, n-am trecut niciodată. Eu ştiu că nu mai scap! Şi ce mă bucuram să mă întorc bogat la Plougastel! Ei, ce să-i faci! Om fără noroc!

— Ba o să te întorci la Plougastel şi încă milionar, ascultă ce-ţi spun eu, răspunse Marcel, înduioşat de vorbele marinarului.

Babouzec oftă şi tăcu.

Marcel nu mai pierdu vremea. Ciocăni cu prăselele pumnalului scândura de deasupra capului. Se auzi un sunet înăbuşit.

— Aici, nimic de făcut, ia să vedem mai încolo. Fă-te-ncoa’, Babouzec, zise el.

Porniră iar amândoi prin întuneric. Marcel ciocănea la fiecare pas în tavan nădăjduind să dea de un loc liber.

Făcu astfel vreo treizeci de metri. Pe măsură ce înainta, duduitul maşinilor se auzea tot mai desluşit. Deodată scândura de deasupra capului său lăsă să se audă un sunet metalic – metalic şi uşor – pe când căldura devenea tot mai mare.

— Trebuie să fim acum dedesubtul sălii maşinilor, murmură Babouzec.

— Aşa cred şi eu, răspunse Marcel.

Cuse pumnalul la brâu şi se apucă să pipăie cu mâinile tavanul. Simţi o tablă mâncată de rugină.

Trebuie să fie vreo deschizătură undeva pe aici, zise el. Să căutăm.

În genunchi în apa murdară, clătinat de hulă, Marcel Dunot căuta, căuta mereu. Deodată se opri. Zărind la câţiva paşi de el o dâră de lumină deasupra capului. Se îndreptă într-acolo şi văzu că se află sub un fel de oblon. Se apucă să-l ridice încet şi cât p-aci să scoată un strigăt de bucurie. Oblonul de tablă se mişca.

— Vino-ncoa’, Babouzec, dar vezi să nu faci zgomot, şopti el.

Apoi, hotărât la orice, apucă pumnalul între dinţi şi ridică oblonul.

Scoase capul afară şi văzu o lumină roşiatică înconjurată de pulbere neagră, care mirosea a cărbuni.

Praful şi mirosul îl înecau şi cu greu îşi putu stăpâni tusea. Lăsă capul în jos şi şopti lui Babouzec.

— Suntem sub magazia de cărbuni. Bagă de seamă să nu strănuţi.

— Nici nu-mi vine, îl asigură marinarul.

Marcel scoase iar capul prin oblon, se apucă de pervaz

şi, dintr-o săritură, fu în picioare.

Se uită în juru-i şi văzu că se află într-o încăpere mare, înaltă de vreo trei metri şi plină pe trei sferturi cu cărbuni. Un felinar afumat împrăştia o lumină slabă. La capătul magaziei, printr-o uşă dată de perete, se vedea lumină.

Marcel înţelese că uşa răspundea în sala cazanelor căci auzise zvon de glasuri omeneşti, pe când unde erau ei nu se afla nimeni.

Totuşi, dintr-un moment într-altul, putea veni cineva. Marcel lăsă binişor oblonul la loc şi se tupilă cu Babouzec după un morman de cărbuni.

— Tii, ce sete mi-e! făcu Babouzec.

— Şi mie, dar... st! Ascultă!

Cineva cânta cu glas răguşit.

Komm...

Komm, Karolin.

Komm, Karolin.

Marcel şi Babouzec zăriră o namilă de om, gol până la brâu şi plin de cărbuni, Intrând în magazie. Omul se opri, aruncă lopata cât colo şi se lăsă pe o grămadă de cărbuni.

Un glas gros strigă de dincolo:

— Hai mă, Hermann, adu mai repede cărbuni, că ne stau cazanele goale.

Numitul Hermann umplu la Iuţeală vagonetul şi-l împinse spre uşă. Se întoarse apoi cu unul din camarazii săi ca să încarce iar vagonetul.

Deşi Marcel nu vorbea bine nemţeşte, de înţeles, înţelegea orice cuvânt.

Nemişcat, ţinându-şi respiraţia, ascultă ce vorbeau cei doi.

— Au să ne facă să crăpăm cu zorul pe care ni-l dau, bodogăni Hermann.

— Chiar aşa băiatule! De aia am de gând să le trag chiulul cum ne-om opri în vreun port.

— La Suez o să fie destul de uşor.

— Numai să nu ne recunoască cineva!

— Nu se poate. Căpitanul Schmülhaus e mare pişicher. O să trecem canalul fără să simtă dobitocii de englezi că *Amiralul Tromp* din Rotterdam este de fapt *Frederic cel Mare* din Brema.

— Cum, necum, eu una ştiu: cum oi ajunge la Suez, o şterg, fiindcă...

O voce groasă îi curmă vorba:

— Ticăloşilor! Bandiţilor! Scârnăviile dracului! Trimiteţi-mi cărbuni, ori vă pocesc pe amândoi, aţi auzit!

Cei doi indivizi puseră mâna pe lopeţi şi răspunseră într-un glas:

— Îndată şefule!

Umplură repede vagonetul şi-l împinseră dincolo.

Marcel Dunot nu pierduse un cuvânt din ce vorbiseră ei.

— Căpitanul Schmülhaus e pe bord, şopti el lui Babouzec în ureche după ce plecară fochiştii. A schimbat numele vaporului şi vrea să treacă prin canalul Suez sub pavilion olandez. Dar las că n-o să-i meargă chiar aşa; mai sunt şi eu pe aici!

— Dacă am să mai rezist până acolo... Eu, drept să-ţi spun, nu mai am putere... mă topesc de sete şi mă usuc de foame...

— Mai rabdă şi tu, dragă, ai să bei şi ai să mănânci pe săturate...

Marcel tăcu; Intraseră iar fochiştii. Timp de două ore îşi văzură de treabă încărcând mereu cărbuni, sub ameninţările şi ocările aceluia pe care îl numeau ei „şeful”.

În sfârşit, forfoteala lor încetă; pesemne că acum cărau din altă magazie.

Marcel se mânji bine cu praf de cărbuni pe faţă, pe mâini şi pe pur ea să nu fie recunoscut, apoi şopti lui Babouzec:

Stai aici şi aşteaptă până mă întorc. Mă duc sus pe punte să-ţi fac rost de ceva de-ale gurii şi niţică apă.

— Bine, fie şi-aşa, răspunse marinarul, dându-şi seama că, însoţindu-l, mai rău l-ar încurca îmbrăcat în hainele luate de la mascatianul ucis de el.

După ce îi strânse mâna, Marcel Dunot se îndreptă spre uşă. Trecu pragul şi se pomeni într-o sală lungă, cu două rânduri de cazane, în care vreo câţiva indivizi, goi până la brâu, îşi vedeau de treabă, care cu lopata, care cu un drug de fier în mână. Unul din ei întoarse capul şi mormăi:

— Tu eşti Gunter?

— Nein! (Nu!), răspunse tânărul şi o luă repede spre scăricica de fier pe care o urcă în grabă.

Scara răspundea într-un gang îngust în faţa căruia se afla o uşă. Marcel o deschise şi ieşi pe punte.

Era noapte. Marea şi cerul se împreunau într-o beznă adâncă. Crucişătorul, legănat de hulă, alerga ca o nălucă. Nicio lumină pe bord, doar scânteiele care izbucneau când şi când prin cele trei coşuri înalte ale vasului.

„Trebuie neapărat să aflu unde e, bucătăria, îşi zise Marcel”.

Înviorat de aerul răcoros, al nopţii, o luă drept înainte şi găsi curând ce căuta. Dar uşa bucătăriei era încuiată, înăuntru, întuneric beznă şi tăcere. Bucătarii trebuie să fi adormit.

„Oare cât să fie ceasul? se întrebă Marcel nedumerit, în sfârşit, cât, necât, e vreme de mâncat. Să găsim un mijloc ca să putem intra în acest binecuvântat lăcaş!”

Tânărul navigase îndeajuns ca să ştie că pe orice vapor, bucătăriile se aerisesc printr-un fel de luminator în tavan. Hotărî să pătrundă pe acolo în bucătărie.

Găsi numaidecât o scară care ducea la puntea superioară şi nimeri, după cum văzuse, aproape de luminatorul bucătăriei.

Se uită în juru-i şi nu văzu pe nimeni, doar sus pe puntea de comandă doi inşi, probabil ofiţeri, se plimbau cu paşi mărunţi.

Marcel se lăsă în genunchi lângă luminator şi ridică un geam, pe care-l sprijini cu o bucată de lemn, apoi se lăsă binişor în jos. Căzu drept în picioare şi porni să se orienteze prin întuneric. Dădu de o maşină mare de gătit şi pe peretele din faţa maşinii văzu un dulap care slujea de cămară. Când să pună mâna pe uşa dulapului, se auziră două bătăi de ceasornic.

„Aha! două după miezul nopţii” îşi zise el tresărind.

Deschise repede dulapul şi dădu pe pipăite peste două şunci, o cratiţă cu varză acră, nişte cârnaţi şi o farfurie cu prăjituri.

Vârî toate sub tunică, îşi potoli setea cu vreo câteva înghiţituri de apă călduţă din cazanul maşinii, se urcă pe dulap şi ieşi prin luminator.

„Acum, niţică băutură şi altceva nu-mi mai trebuie”, murmură el pentru sine.

Lăsă geamul la loc şi porni spre scara care ducea pe puntea superioară, când văzu pe cei doi ofiţeri venind spre el.

Făcu o săritură înapoi şi se piti după un ventilator.

Din fericire, ofiţerii nu-l văzură.

Aceştia păşeau agale, vorbind între ei.

Trecură la doi metri de el. Marcel tresări, recunoscând glasul unuia dintre ei. Era al lui Schmülhaus.

Tânărul nostru, francez prinse câteva crâmpeie din conversaţia lor:

—...să ajungem la... Pola... crucişătorul... Breslau... grabă...

Ce vor fi însemnând cuvintele Pola... Breslau?

Marcel ştia că Breslan e un oraş în Silezia, aşezat la câteva sute de metri de mare, deci crucişătorul nu se

putea duce acolo.

Curiozitatea lui fu mai mare decât teama. Călcând în vârful degetelor, se luă după ei şi cu toată greutatea pe care o ducea – şunca, prăjiturile şi cârnaţii – reuşi să se caţere deasupra cabinei de comandă unde văzuse intrând pe Schmülhaus şi tovarăşul său.

Fără să bănuiască nimic, aceştia lăsaseră uşa deschisă, căci era foarte cald în cabină. Din locul unde era, întins pe pântece, Marcel auzea tot ce se vorbea înăuntru.

— Dragă Kurhaus, zicea Schmülhaus, tare mă tem că n-o să iasă din dumneata un bun ofiţer german. Războiul e război, ce să-i faci! Dacă aş fi avut scrupulele dumitale, Mahmud-el-Kébir n-ar fi fost asasinat şi în locul actualului sultan Ismail, devotat Germaniei, am fi avut astăzi de luptat cu nemernicul acela de francez, care a reuşit, din nenorocire, să fugă.

— N-are nicio importanţă!

— Are şi încă foarte mare. Toţi duşmanii Germaniei trebuie să piară! Dar, în sfârşit! Misiunea noastră la Mascate s-a terminat, acum trebuie să ne ocupăm de ce mai avem de făcut. Peste trei zile vom fi la Suez, peste şase la Malta, unde dumneata o să rămâi cu o barcă purtătoare de torpile. Dacă ai niţel noroc, vei putea scufunda măcar unul din cuirasatele engleze care se află acolo, pe urmă vei pleca şi dumneata cu un vapor danez.

— Danez? Eu credeam că e...

— Da, dragă Kurhaus, *Pforzheim* al nostru a devenit *Fano* din Copenhaga. Te va aştepta cinci zile la sud-est de Gozzo, cam la vreo treizeci de mile de acolo. De altminteri, jocul e menţionat exact în instrucţiunile pe care ţi le voi lăsa.

Nădăjduiesc să ne revedem la Pola, unde trebuie să ne aştepte *Goeben* şi *Breslan.* Şi, îţi repet; lasă sentimentalismul, tot ce ne e duşman, să piară! Dacă

reuşeşti să ridici în aer un cuirasat, nu te ocupa de supravieţuitori, decât pentru a te asigura că s-au dus şi ei la fund. Trage asupra bărcilor de salvare.

— Fii fără grijă, n-o să las să-mi scape niciun englez!

— Ei vezi, aşa-mi place! Vom învinge, prietene, nu te îndoi de asta! Aşadar, ne-am înţeles. Trebuie să se facă ziuă în curând; să sun să ni se aducă o sticlă de bere.

— Nici ceva cârnaţi n-ar strica, Schmülhaus.

— Bine zici!

Marcel Dunot auzi paşi în cabină. Probabil că unul dintre ofiţeri se sculase să sune. Temându-se să nu fie văzut, se dădu binişor jos şi se strecură iar pe puntea inferioară, cu gând să coboare la depozitul de cărbuni. Îşi aduse însă aminte că lui Babouzec îi era sete. Şi el nu ducea niciun strop de apă! Unde să găsească? Şi timp mult nu avea.

Ceasornicul de pe punte bătu ora trei. În curând se va lumina de ziuă.

Marcel Dunot încetini pasul şi, fără să ştie cum, se pomeni înaintea uşii pe unde coborai la cazane. Se opri, neştiind ce să facă.

„Totuşi trebuie să-i duc ceva de băut”, murmură el.

De-abia îşi sfârşi vorba, şi o mână i se lăsă cu brutalitate pe umăr.

Tresări şi întoarse capul.

La lumina roşiatică a cazanelor, Marcel văzu un om mărunţel cu barba roşie care ţinea o sticlă în mână.

— Ce cauţi aici? Cum te cheamă, îl întrebă acesta.

Tânărul se văzu pierdut. Se aplecă brusc, smulse omului sticla din mână, o puse jos şi, până să aibă el timp să strige, îl apucă de mijloc. Îl ridică în sus ca pe un fulg, se repezi la parapet şi-l aruncă în mare.

„N-am avut ce-i face! murmură Marcel, ori el, ori eu. Acum să vedem ce-o mai fi jos.

Luă sticla şi coborî în sala cazanelor. Fochiştii se spălau,

căci se apropia ora să vină schimbul, aşa că nu-l luă nimeni în seamă şi trecu nesupărat până la magazia de cărbuni.

Îl auzi pe Babouzec sforăind.

Îl sculă cu un ghiont.

— Bine, mă prostule, acu ţi-ai găsit tu să dormi! Dacă venea cineva.

— Ce Ce? mormăi bretonul buimac de somn.

— Ce să fie? sforăi de trezeşti şi morţii... îţi mai este sete?

— Cum să nu-mi fie?

— Na, ţine sticla şi bea, dar mai lasă niţel; să n-o deşerţi toată.

Babouzec apucă sticla cu lăcomie.

— O, o, asta e şampanie! făcu el cu admiraţie.

Cu vârful pumnalului o destupă binişor şi o duse la gură:

— Parcă mi-e mai bine acum! adăugă după ce sorbi câteva înghiţituri.

— Aşa. Acum să mâncăm ceva, îl sfătui Marcel scoţând de sub haină cârnaţii, şunca şi prăjiturile. Şi, pe când înfulecau de zor, povesti prietenului său ce auzise pe ofiţeri vorbind.

— Trebuie neapărat să ne folosim de trecerea lui *Frederic cel Mare* prin canalul de Suez ca să înştiinţăm autorităţile engleze. Ce mutră o să facă Schmülhaus! Până atunci, s-avem răbdare, încheie el.

După ce sfârşiră de mâncat, cei doi tineri ascunseră sub un morman de cărbuni proviziile care le mai rămăseseră şi se întinseră într-un ungher mai îndepărtat, unde, sătui până peste cap, adormiră.

— Ei, Babouzec! şopti Marcel când se trezi după câteva ore de somn.

— Aici sunt, domnule Dunot. De când m-am deşteptat eu! Nu m-am îndurat să te scol, de bine ce dormeai.

— Cred şi eu! Parcă mi-am mai venit niţel în fire. N-a fost nimeni pe aici?

— Nu, cel puţin aşa cred.

— Cu atât mai bine! Prost lucru să nu ştim cât e ceasul; eu cred că trebuie să fie amiază.

— Ba eu zic c-o fi şi trecut, fiindcă mi-e o foame de lup! răspunse Babouzec, care părea să-şi fi recăpătat iar buna lui dispoziţie.

— Păi, dacă-i aşa, să mâncăm. La noapte o să mă duc să cotrobăi prin bucătărie, poate voi da şi de alte bunătăţi.

— N-ar strica şi un felinar, că ăsta nu prea mai are ulei.

— Poate că vor veni să-l umple iar. Acum să mâncăm.

Marcel Dunot se sculă şi se duse să ia de sub mormanul de cărbuni proviziile ascunse de el. Dar n-apucă să ajungă până acolo şi Babouzec îl auzi strigând speriat:

— Ei drăcia dracului! Na, c-am păţit-o!

— Ce? făcu Babouzec, apropiindu-se de el.

— Uite... uşa... au închis uşa.

— Au închis uşa! făcu Babouzec încremenit.

— Tu nu vezi! Acu, ce ne facem?

— Poate că o să putem s-o deschidem.

Marcel dădu din umeri. Alergă la uşă şi o examină cu luare aminte. Uşa era făcută dintr-un canat de tablă, care se lăsa de sus în jos.

— Ăsta e un oblon şi se închide pe dinafară, **zise** întunecat Marcel. Imposibil de făcut ceva. Nu ne **rămâne** decât să ieşim tot pe unde am venit şi să căutăm altă deschizătură. Să nu aşteptăm până ne-o doborî foamea şi setea, ci să...

Se opri speriat: flacăra felinarului pâlpâi odată şi se stinse.

Se aflau acum într-o beznă adâncă.

— Fir-ar al naibii de vapor! Scârnăvia dracului! ocăra Babouzec de zor.

Marcel Dunot tăcea. Dar descurajarea la el nu ţinea mult.

La urma urmei tot mai bine e aici decât în gaura cu scorpii. Pe lumină ori pe întuneric, gaura o s-o găsim noi. Mai întâi să mâncăm, pe urmă vom vedea ce-i de făcut.

— Să mâncăm, repetă ca un ecou Babouzec.

Îşi găsiră cu uşurinţă proviziile: o şuncă, cârnaţii, câteva prăjituri şi sticla cu şampanie golită pe trei sferturi. Şi le împărţiră pe din două, le înfulecară la repezeală şi se apucară să dibuie prin întuneric deschizătura care ducea în fundul vaporului.

Ceas după ceas, în genunchi pe duşumeaua de tablă, izbindu-se de grămezile de cărbuni, de drugii de fier, sfâşiindu-şi carnea de colţurile de tablă desprinse din cuie, căutară fără răgaz.

Zadarnic.

Se opriră istoviţi.

— Să ştii că afurisiţii ăştia de nemţi au închis pe dinafară magazia, de aceea nu mai găsim oblonul, făcu Marcel necăjit.

— Aici au să ne putrezească oasele! oftă Babouzec amărât. Nici nu se putea altfel... cum sunt eu de norocos! Şi nici măcar un strop de apă... mi s-a uscat gâtul de Sete.

— Mă băiete, mă, ţie ţi-ar trebui o ciomăgeală zdravănă! Numai a rău cobeşti... Chiar dacă n-om găsi oblonul, nu e încă totul pierdut. Nu se poate să nu vină nemţii după cărbuni.

— Da, dar până atunci noi o să fim morţi de mult...

— Dacă vom fi morţi, nu ne mai trebuie nimic, dobitocule! La urma urmei, atâta pagubă! Până una alta, eu o să trag un pui de somn şi te sfătuiesc să faci şi tu ca mine.

Şi fără să mai spună un cuvânt, Marcel Dunot se întinse pe pardoseala de tablă.

Rămase aşa vreo două ore, prea preocupat ca să poată adormi, deşi era frânt de oboseală. După ce se mai odihni puţin, se apucă iar să pipăie duşumeaua, ca să dea de oblon. Degeaba. În vremea aceasta Babouzec nici nu se clintise din loc.

— Nu ne rămâne altceva decât s-aşteptăm, zise în cele din urmă Marcel, dându-şi seama că toată osteneala lui era de prisos.

Setea îi chinuia grozav, tâmplele îi zvâcneau.

şi nu puteau face nimic... Alta decât aşteptarea nu se întrezărea...

Orele treceau încet chinuitoare...

Ostenit cum era, aţipi. Un glas înfuriat îl trezi. Sări în sus speriat. Era Babouzec care aiurea:

— Moarte nemţilor! Trăiască Franţa! ia mai daţi-mi un şpriţ! Noroc să dea Dumnezeu! Ciocneşte aici, camarade!

— Babouzec, taci! se răsti Marcel la el.

— Ce să tac mă! Să-l spânzurăm pe kaizer, că ne-a declarat război...

„Dobitocul ăsta o să ne dea de gol...” murmură Marcel îngrijorat.

Se apropie de el pe pipăite şi-i puse mâna pe gură.

Babouzec nerecunoscându-şi prietenul, se apucă la trântă cu el, încât Marcel de-abia îl putu birui. În cele din urmă îi smulse turbanul din cap, îl legă cu el de mâini şi de picioare şi-i puse un căluş în gură.

Săracul, şi-a pierdut minţile. Mai bine de el... Când, mă gândesc că eu stau închis aici, ca un şoarece în cuşcă, pe când în Franţa ai mei se bat, îmi vine şi mie să înnebunesc de disperare! Dar poate că tot am să scap eu de aici!... Atunci, las pe mine, o să le plătesc cu vârf şi în desat suferinţele mele de acum...

Babouzec se zbătea cu furie.

Vreme de ceasuri, Marcel rămase nemişcat ca o stană

de piatră; pusese capul în mâini şi se gândea.

Îi era foame, dar nu cuteza să mănânce de teamă să nu-şi sporească setea care-l chinuia şi aşa destul.

Spumega de furie. Cu fiecare învârtitură de elice vaporul se apropia tot mai mult de Suez. În curând va trece canalul, fără ca el, închis aici în magazia de cărbuni, să poată face o mişcare.

Şi timpul trecea!

Îşi simţea puterile slăbind.

După ce se căznise zadarnic să-şi rupă legăturile, Babouzec adormise şi acum sforăia cât putea.

Totuşi Marcel nu-şi pierduse încă speranţa. Auzi un chiţcăit. Câţiva şoareci dăduseră năvală peste şuncă şi ronţăiau de zor. Tânărul se apropie tiptil şi izbi cu pumnul în grămadă, omorând câţiva dintre ei. Ceilalţi o luară la fugă.

„Săracul Babouzec, i-o fi şi lui foame”... îşi zise el şi începu să-l zguduie cu putere şoptindu-i la ureche:

— Scoală, Babouzec! Mă auzi, măi? Eu sunt, Marcel Dunot... Dunot! Ţi-e foame? Vrei să mănânci?

Şi pentru ca marinarul să-i poată răspunde, îi scoase căluşul din gură. Răspunsul fu altul decât s-ar fi aşteptat Marcel, căci marinarul începu să zbiere cât putu de tare un cântec de petrecere.

Cu toată trista situaţie în care se afla, Marcel nu-şi putu stăpâni râsul. Temându-se însă ca răcnetele bretonului să nu atragă atenţia marinarilor îi astupă iar gura cu un colţ al turbanului.

„E nebun de-a binelea”, murmură el cu mâhnire şi, neavând altceva de făcut, se întinse din nou pe duşumea. Somnul îl cuprinse şi adormi.

Tresări speriat.

— Moarte nemţilor! urla Babouzec, care reuşise să-şi scoată căluşul din gură. Moarte nemţilor! Să-i omorâm pe

toţi...

„O să ne dea de gol nebunul acesta...” murmură Marcel necăjit.

Dar nu-şi sfârşi bine vorba şi auzi un scârţâit. Zări o lumină şi oblonul se ridică încet.

— Moarte nemţilor! Moarte nemţilor! zbiera Babouzec.

— *Ein Tranzose*! *Ein Franzose*! (Un francez! Un francez!) strigară câteva glasuri în dosul oblonului.

Într-o clipă Marcel luă o hotărâre: dezlegă imediat mâinile lui Babouzec, îi smulse turbanul, apoi se piti după un morman de cărbuni şi aşteptă să vadă ce avea să urmeze. Înţelegea el bine că pentru moment i-ar fi fost cu neputinţă să se împotrivească. Singura lui speranţă era ca germanii, mulţumiţi de capturarea lui Babouzec, să nu-l caute şi pe el.

Dacă va scăpa, mai târziu, va avea el grijă să-l scoată pe Babouzec din ghearele lor.

În vremea asta, bietul breton răcnea cât îl ţinea gura:

— Moarte nemţilor! Să-i spânzurăm pe toţi!

În sfârşit, se deschise uşa şi vreo zece fochişti, înarmaţi cu lopeţi, drugi de fier şi cängi, conduşi de trei ofiţeri mecanici cu felinare în mână năvăliră în magazie. Cum îl zăriră pe Babouzec, se repeziră toţi la el.

— Uite-l! Aveţi grijă! Prindeţi-l viu! răcneau ofiţerii. Ăsta e cel care-a furat cârnaţii din bucătărie!

La vederea germanilor, Babouzec tresări. Tăcu o clipă, apoi minţile îi reveniră.

— Nemţi păcătoşi! Staţi că n-aţi pus voi încă mâna pe mine! răcni el; se aplecă, apucă un bulgăre mare de cărbuni, greu de vreo cincizeci de kilograme şi-l aruncă în capul unuia din ofiţeri.

Acesta se prăbuşi la pământ cu ţeasta sfărâmată, scăpând felinarul jos.

Urlete şi răcnete de turbare zguduiră încăperea.

Babouzec, însufleţit ca prin minune la vederea germanilor, se repezi la unul care era mai aproape, îi smulse, lopata din mână şi-i spintecă ţeasta.

Voia tocmai să facă acelaşi lucru altuia, când se simţi tras de picioare pe la spate, se poticni şi căzu, scoţând un urlet de turbare. Într-o clipită zece inşi dădură năvală peste el şi începură să-l lovească, toţi din toate părţile, cu o bucurie sălbatică.

— Nu-l ucideţi băieţi, nu v-am spus? *Der Teujel*! răcnea un ofiţer mecanic. Trebuie să-l ducem numaidecât la comandant.

Cu pumnii încleştaţi, Marcel Dunot auzea tot ce se petrecea. Sângele îi clocotea în vine.se sufoca de o mânie neputincioasă.

De zeci de ori a fost gata să se repeadă la germani, dar judecata l-a oprit. Îşi dădea seama că la cea mai mică mişcare – chiar de-ar apuca să ucidă câţiva nemţi – în cele din urmă va fi biruit şi nici pe Babouzec nu-l va putea salva. Pe când aşa, dacă ar reuşi el să scape, ar avea poate putinţa să-l smulgă pe breton din ghearele germanilor sau, cel puţin, să-l răzbune.

În vremea aceasta, marinarii bucuroşi de triumful lor, se îngrămădiră toţi în jurul prizonierului ca să-l poată lega mai bine.

Lui Marcel nu-i lipsea îndrăzneala. Cu riscul de-a fi văzut, ieşi din ascunzătoarea lui şi ajunse fără să fie simţit la uşa magaziei.

În sala cazanelor nu se afla nimeni.

Din câteva sărituri ajunse la scară, urcă în fugă treptele şi ieşi pe punte.

Era ziua mare. Datorită stratului gros de pulbere cu care se smâugălise pe obraz, nu se temea că va fi recunoscut de cineva.

O luă la întâmplare spre coada vaporului şi ajungând la

o scăricică pe care o zări de departe, începu să urce.

Se pomeni pe puntea superioară. Aproape de el stăteau înşirate bărcile de salvare.

„Mai bună ascunzătoare nici că se poate, îşi zise el. Ş-apoi, n-am de ales: dacă mai rămân pe aici, pot fi recunoscut dintr-un moment în altul”.

Puntea superioară era deocamdată pustie. Marcel Dunot alergă la o barcă, ridică muşamaua cu care era acoperită, se vârî dedesubt şi se întinse peste lopeţile, colacii de salvare şi celelalte unelte marinăreşti care se aflau în barcă.

Ceea ce-i făcu însă o mare plăcere tânărului nostru, era un butoiaş cu apă dulce şi douăzeci de cutii de carne conservată – provizia reglementară care să servească echipajului în caz de naufragiu, găsită de el printre celelalte obiecte.

Marcel Dunot, pe care setea îl chinuia cumplit, scoase cu vârful pumnalului dopul butoiaşului şi bău cu lăcomie, puse dopul la loc, deschise o cutie de conserve şi se sătură bine.

„Aşa! îşi zise el mulţumit. Foamea mi-am potolit-o, setea de asemenea, acum să văd ce pot face ca să-l scap pe bietul Babouzec. Vom încerca să lăsăm o luntre la apă şi s-o ştergem frumuşel până să prindă nemţii de veste.

Coasta nu trebuie să fie departe; trebuie să ştim mai întâi dacă n-am trecut de canalul Suez. Depinde de iuţeala afurisitului ăstuia de vapor şi, pe cât mi se pare mie, aleargă destul de repede.

În sfârşit, deocamdată, nu pot face nimic, de prisos să mă prăpădesc cu firea, încheie Marcel şi se aciui cât putu mai bine în fundul bărcii, hotărât să nu se mai gândească la nimic.

Dar nu reuşi. Gândul că se găsea oarecum prizonier, pe un vas duşman, făcea să-i clocotească sângele în vine.

Turba că era neputincios în faţa evenimentelor, se mângâia însă cu ideea că va şti el să câştige mai târziu timpul pierdut.

În sfârşit, începu să se înnopteze.

Acum se întunecase de tot.

După ce-şi udă fruntea înfierbântată cu puţină apă, viteazul tânăr sări pe punte.

Nimeni.

Se îndreptă spre puntea de comandă.

Toate luminile erau stinse.

Niciun zgomot.

Frederic cel Mare înainta cu o viteză de aproape 40 kilometri pe oră.

„Ce nenorocire! murmură Marcel privind dantela de spumă care se spărgea de coastele vaporului. Cu viteza asta e mai mult ca sigur că am trecut canalul...”

Tresări. Văzu câţiva marinari, cu baioneta la armă, conduşi de un subofiţer, venind în fugă.

Marcel tresări speriat şi fu cât pe ce să scoată un ţipăt de durere. Întoarse capul, văzu lucind prin întuneric uşa salonului. O deschise şi se strecură înăuntru.

„Să mă fi văzut”? se întrebă el cu grijă.

Se pomeni într-o încăpere pătrată; un divan mare se întindea pe trei din pereţi, iar în faţa lui erau trei mese de stejar cu nişte căni de pământ.

În mijlocul încăperii se vedea o scară mare care ducea în interiorul vaporului.

De tavan atârna o lampă electrică, acoperită cu pânză subţire, neagră, ca să nu răzbată lumina afară, dar care lăsa totuşi să se desluşească bine încăperea. Paşii marinarilor se apropiau.

O scurtă şovăială numai, apoi Marcel Dunot ridică un capac de-al divanului şi intră în ladă, după care închise capacul la loc.

Auzi pe cineva strigând:

— Pe-aici a dispărut!

— Idioţilor! Vi se năzare că-l vedeţi pretutindeni!

— Noi să-l căutăm...

— Şi în vremea asta să ne scape printre degete! Ia priviţi în partea asta...

— Dar dacă s-o fi coborât pe puntea de jos?

— Fritz, Storek, duceţi-vă voi, dar să mi-l aduceţi întreg, fiindcă aşa a poruncit comandantul... zice că vrea să-l spânzure, mâine dimineaţă de catargul mare.

— Nu-i facem nimic, doar aşa niţel, de-o plăcere domnule sergent...

— Hai, duceţi-vă acum! Iar voi, veniţi după mine.

Marcel auzi un zgomot de paşi, apoi cuvintele:

— Hoch, Fritz! Să ne înfruptăm şi noi niţel din berea asta de pe masă...

— Măi dobitocule, măi, tu nu ştii că asta e pentru comandant? Vrei să te împuşte! Hai să mergem!

— *Gou mit uns*! mie unul nu-mi place defel cum începe războiul ăsta? Dacă nu ne dă să bem şi ne ţin aşa, cu gâtul uscat, să ştii că dezertez!

— Lasă, mă, că n-o să ţină mult războiul ăsta. Comandantul a primit o telegramă care zice că armatele noastre glorioase au şi intrat în Paris.

— Nu mă mir! Numai noi, marinarii, n-avem parte de nimic Cutreierăm marea fără să bem şi noi când şi când o halbă de bere, ori să mâncăm un caltaboş, iar ălora de pe front le e îngăduit să bea şi să mănânce până crapă.

— Puţină răbdare, măi camarade, că vom debarca şi noi pe uscat şi atunci să te ţii!... Dar acum s-o întindem, dacă ne găseşte *jetdwebelul* aici, ne-am dus dracului.

Capacul divanului se deschise. Galben de mânie, Marcel Dunot, care nu mai putuse răbda vorbele lor, se ivi în faţa celor doi marinari încremeniţi.

Aceştia vrură să pună mâna pe puşti; dar el nu le dădu răgaz.

Sări între ei, apucă pe fiecare cu o mână de gât şi se auzi o pocnitură înăbuşită. Dintr-o singură lovitură Marcel le zdrobi capetele de perete...

— Acu ce mă fac eu cu ei? se întreabă el încurcat.

Auzind însă paşi apropiindu-se, se hotărî repede. Deschise capacul divanelor şi-i vârî înăuntru cu arme cu tot, apoi se închise şi el cu ei.

În vremea asta pe punte şi în interiorul vaporului era o forfotă De neînchipuit; îl căuta cu înfrigurare pretutindeni, dar degeaba!

Sus pe puntea de comandă, Schmülhaus, înfăşurat într-o pelerină mare, neagră, se plimba agitat.

Turba nu altceva!

După ce reuşise atât de uşor să suprime pe sultanul din Mascate înlocuindu-l apoi cu unul devotat Germaniei – muteşariful Ismail – Schmülhaus nu dăduse prea mare importanţă fugii celor doi francezi, care nu puteau face nimic împotriva noului sultan.

Ca bun patriot ce era, acest Schmülhaus dăduse ordin unei echipe de marinari de-ai săi să pornească imediat cu vasul mascatienilor *Baba-Harude* – la Dares-Salam, apoi plecase şi el în aceeaşi zi la bordul crucişătorului său.

Frederic cel Mare, vapor rapid, înarmat de război, trebuia, ca o dată afacerea din Mascate sfârşită, să călătorească sub numele unui vas danez. *Pano,* pe care-l scufundase în apele Indiei şi-i luaseră registrele. După ce va fi trecut canalul de Suez, vaporul urma să se îndrepte spre Malta, ca să lase în apropierea acesteia o barcă-torpilor, care să încerce să bombardeze, prin surprindere, unul sau chiar mai multe cuirasate engleze, în vreme ce falsul *Pano* avea să se întâlnească cu crucişătoarele germane *Qoeben* şi *Breslau.*

Datorită vicleniei lui Schmülhaus, *Frederic cel Mare* reuşise să treacă, fără să fie supărat de nimeni, canalul şi pornise spre Malta, când fochiştii, atraşi de zbieretele lui Babouzec, îl găsiră pe breton în magazia de cărbuni.

Informat imediat de aceasta, căpitanul german ghicise că Marcel Dunot trebuie să fie şi el pe bord şi dăduse ordine severe să fie găsit.

Furia germanului era grozavă; nu numai că aceşti doi francezi scăpaseră cu fuga, după ce îl insultaseră, dar mai avuseseră îndrăzneala să se ascundă pe vaporul său. „Auzi! Să murdărească ei cu prezenţa lor un falnic vapor al Majestăţii sale împăratul!” Asta întrecea orice închipuire.

Schmülhaus poruncise ca Babouzec să fie pus în fiare, apoi închis într-o cabină cu doi paznici înarmaţi până-n dinţi cu ordinul să nu se mişte de lângă prizonier (cu afurisiţii ăştia de francezi mai ştii ce se poate întâmpla), şi aşteptă furios să i se comunice prinderea lui Marcel Dunot.

Cu ce bucurie aştepta să-i spânzure pe amândoi de catargul cel mare al vaporului! Dar se înnoptase şi nici urmă de fugar.

Furia lui Schmülhaus creştea cu fiecare clipă.

De-abia pe la ceasurile nouă se duse să mănânce, deşi n-avea poftă de mâncare; pe urmă se întoarse iar pe puntea de comandă.

— Tot nimic? întrebă el pe ofiţerul de cart.

— Nimic, domnule comandant.

Tremurând de furie, Schmülhaus începu să se plimbe de colo până colo pe puntea de comandă, neluând în seamă ce-i vorbea ofiţerul.

Ceasul vaporului bătu miezul nopţii.

— Nimic! Tot nimic!

Spune căpitanului von Kurhaus şi locotenenţilor von Morf şi von Stein să mă aştepte în sala de fumat, ordonă el timonierului de serviciu.

— Îndată, domnule comandant!

— Iar dumneata, trimite imediat să mă cheme dacă survine ceva, adăugă el ofiţerului care aştepta smirnă lângă el.

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul, coborî scara şi intră în încăperea unde stătea Marcel ascuns.

Găsi aici pe locotenenţii săi care discutau cu aprindere evenimentul.

La vederea lui Schmülhaus săriră toţi trei în picioare, duseră mâinile la chipiu şi rămaseră nemişcaţi.

— Şedeţi, domnilor, le zise comandantul cu răceală...

Se aşezară pe un divan împreună cu Schmülhaus.

— V-am chemat, începu el, ca să procedăm la judecarea francezului, deoarece văd că e imposibil să-l găsim şi pe celălalt, care s-ar putea nici să nu fie la bord.

Nu se ştie ce se poate întâmpla. Vreau deci ca dobitocul acesta să fie spânzurat la răsăritul soarelui. Mai întâi însă, vreau să-l judecăm, poate că vom afla ceva de la el.

— La ordinele dumneavoastră, domnule comandant! făcu von Kurhaus, în numele lui şi a camarazilor săi.

Marcel se înfioră. Auzea cum pregăteau asasinarea lui Babouzec şi el nu putea face nimic ca să-l scape!

Schmülhaus apăsă pe butonul soneriei: intră imediat un marinar.

— Aduceţi pe prizonier! porunci el.

După câteva minute apărură patru marinari înarmaţi aducând pe Babouzec, cu mâinile legate la spate, cu picioarele în fiare, de abia putând păşi.

Sărmanul băiat avea un ochi învineţit, nasul turtit şi faţa plină de sânge. Marinarii se folosiră de prilej ca să-l stâlcească în bătaie.

Dar Babouzec, care la vederea germanilor îşi recăpătase minţile şi energia, nu părea deloc abătut; privea ţintă pe Schmülhaus, calm şi hotărât.

— Să nu faci o mişcare şi să răspunzi la ce te întreb, se răsti comandantul la el. Stein, lasă jos perdelele şi trage pânza de pe lampă.

Locotenentul execută supus ordinul.

Încăperea se lumină ca ziua.

Deprins în ultimele zile cu întunericul, Babouzec închise ochii o clipă.

— Cum te cheamă? începu Schmülhaus cu glas răstit interogatoriul.

— Mathurin Babouzec, bey de Plougastel-Dnoulas răspunse mândru bretonul.

— Unde ţi-e complicele!

Babouzec nu-şi putu ascunde bucuria la cuvintele lui. Ochii săi sclipiră. Crezuse că Marcel Dunot era şi el prizonier, dar din întrebarea pusă de german înţelese că se înşelase.

— Hai, răspunde o dată! se răsti Schmülhaus cu nerăbdare.

Babouzec înălţă din umeri şi tăcu.

— Bagă de seamă! Eşti acuzat de spionaj pe bordul unui vas german, ceea ce în timp de război se pedepseşte cu moartea. Singurul lucru ce te-ar putea scăpa ar fi să mărturiseşti tot ce ştii.

— Ia ascultă, mă neamţule, crezi că-mi pasă mie de ce-mi îndrugi acolo? Omoară-mă şi pace bună! Ştiu că voi fi răzbunat... Ş-apoi... nouă francezilor nu ne e frică de moarte, aşa să ştii...

Schmülhaus se făcuse pământiu la faţă de furie, dar se stăpâni.

— Destul! zise el vrând să pară calm. Vei fi împuşcat... Adică nu, spânzurat, înţelegi? spânznrat! Şi chiar mâine în zorii zilei, ai auzit?

Babouzec nici nu clipi.

— Am auzit, că doar nu sunt surd! Că oi fi împuşcat ori

spânzurat, tot aia e... Mie nu mie frică de moarte, ţi-am mai spus... că de-aia sunt francez.

— Luaţi-l de aici! Luaţi-l! răcni Schmülhaus. Şi nu care cumva să vă mişcaţi de lângă el, că o păţiţi, m-aţi înţeles?

Cei patru marinari apucară cu brutalitate pe Babouzec şi-l îmbrânciră afară. Acesta avu totuşi timp să mai strige comandantului:

— Mai bine să mă ia de aici, ca să nu-ţi mai văd mutra asta de...

Fu târât şi înghiontit de marinari aşa că n-avu vreme să-şi sfârşească vorba.

Schmülhaus se înăbuşea.

Îşi umplu paharul cu bere şi-l goli dintr-odată.

— Ce naţiune şi francezii ăştia! făcu el încruntat. Nişte obraznici... un popor pe ducă! Nu ştiu ce e respectul pentru unul mai mare... E ceva nemaipomenit, pe onoarea mea!

— Lăsaţi, domnule comandant că o să fie mai puţin lăudăros când va simţi laţul la gât! zise locotenentul von Stein.

— *Natürlich*! încuviinţă von Morf.

Domnilor, încheie Schmülhaus care, încetul cu încetul, se mai liniştise, deşi judecarea acuzatului, spion şi criminal nu s-a făcut după toate regulile unui proces, noi suntem consiliul de război şi i-am dat pedeapsa pe care o merita, adică moartea.

— Vezi să treci darea de seamă în registrul pedepselor, locotenent von Morf, omiţând, bineînţeles, grosălăniile comandantului. Ah, nu mai e bere... sună s-aducă, Stein dragă...

Un marinar veni aducând vreo câteva halbe şi cei patru ofiţeri se puseră pe băut.

— În sănătatea Kaiserului nostru, cel mai mare, cel mai puternic şi mai înţelept dintre împăraţi închină

Schmülhaus.

— Hoch! Hoch! Ura! răcniră ceilalţi.

— *Deutscjland über alics*! zbieră Schmülhaus înfierbântat de băutură.

Acum domnilor, să dormim puţin; sunt ceasurile două după miezul nopţii şi la patru răsare soarele. N-aş vrea ca ticălosul ăsta de francez să-i vadă prea multă vreme lumina înainte de-a fi spânzurat...

Se sculară toţi patru anevoie de la masă şi ieşiră.

Marcel auzise tot ce vorbiseră. Se înăbuşea închis acolo în căldura aceea grozavă, fără pic de aer, dar turba mai ales că nu le putea face nimic acestornemernici care hotărâseră pe nedrept moartea prietenului şi tovarăşului său.

Când simţi că s-au îndepărtat, ieşi din ascunzătoare.

La început, nu văzu nimic. Înainte de-a ieşi, Schmülhaus stinsese lumina electrică.

Se întinse ca să-şi dezmorţească oasele.

Un singur gând îl urmărea: să-l scape pe Babouzec.

Dădu la o parte perdeaua unei ferestruici şi la lumina care venea din afară, ridică un capac de la unul din divane unde vârâse pe cei doi marinari ucişi de el, luă o puşcă, apoi ieşi pe punte.

Puntea era pustie.

— Oare unde să-l fi închis pe Babouzec? se întrebă – căci numai la el îi era gândul. Trebuie să-l găsesc... trebuie...

Hotărât la orice, curajosul tânăr se îndreptă spre pupa vaporului. Timp de un ceas cutreieră toate gangurile, ba intră şi prin saloane, cu riscul de-a fi prins.

Dar nici urmă de Babouzec.

— Cum oi întâlni un neamţ, aflu eu de el unde e, murmură Marcel exasperat.

Prilejul se ivi mai curând decât se aştepta.

Prin uşa unui salon apăru un ofiţer, la numai câţiva paşi de el.

Ca un tigru se repezi Marcel la ofiţer, îl apucă de beregată, îi puse baioneta în piept şi-i şopti printre dinţi:

— Dacă scoţi un strigăt, eşti mort!

Deşi cuvintele fuseseră spuse în franţuzeşte, ofiţerul le înţelese şi tăcu mâlc.

— Unde e prietenul meu, întrebă Marcel în nemţeşte.

— Cine... prietenul dumitale?... bolborosi ofiţerul, care nu pricepuse văzându-l pe Marcel în uniforma germană.

— Francezul! Răspunde imediat că de nu, te ucid!

— Francezul! Ah, e pe puntea de comandă în camera de gardă... Ajutor! Ajutor! Mă omoară...

Folosindu-se de faptul că tânărul slăbise niţel strânsoarea, germanul făcuse o săritură înapoi şi începuse să strige. Dar cuvintele i se opriră în gât căci Marcel fu într-o clipă lângă el şi-i înfipse baioneta în piept.

— Crapă! câine! murmură el.

Ţipetele ofiţerului fuseseră însă auzite şi marinarii năvăleau din toate părţile răcnind.

Zărind deschisă uşa prin care apăruse ofiţerul, Marcel nu stătu pe gânduri, trecu pragul, văzu o scară şi o luă la fugă sărind câte patru trepte o dată.

Când marinarii dădură de trupul ofiţerului, acesta era mort. Baioneta îi era încă înfiptă în piept. O recunoscură ca pe a unuia dintre oamenii echipajului care dispăruse fără urmă, de cu seară.

Zorile se iveau.

Comunicându-i-se omorul acesta misterios, Schmülhaus turbă de tot.

— O să lămurim mai târziu afacerea asta, zise el. Deocamdată ocupaţi-vă de condamnat, trebuie să facă în curând ziuă. Soarele răsare la 4 şi 16; vreau ca la 4 şi 17, francezul să fie mort!

Marinarii dădură fuga la catargul cel mare, doi dintre ei se urcară pe frânghii şi atârnară lanţul de macaraua care trebuia să-l tragă în sus pe Babouzec.

Ceasornicul de pe bord bătu ora patru.

— Aduceţi pe condamnat! porunci Schmülhaus care, cu o ţigară aprinsă în gură, aştepta să fie de faţă la execuţie.

Un pluton de marinari cu arma la umăr se aşeză în spatele lui.

Mathurin Babouzec apăru pe punte, între patru marinari înarmaţi. Soarele nu se ivise încă, dar bolta părea toată de sidef. Marea netedă şi sură, era spintecată de botul crucişătorului, care lăsa în urmă-i dâre albe de spumă. O adiere uşoară de vânt mişca încetişor frânghiile macaralei atârnate de catargul cel mare şi care trebuia să slujească de ascensor viteazului francez, în ultima lui călătorie.

Plutonierul care însoţea pe comandant se opri brusc la trei paşi de catarg.

— Citeşte sentinţa, plutonier porunci Schmülhaus după ce scoase ţigara din gură.

Un subofiţer deschise atunci un caiet mare legat în pânză neagră – cartea de pedepse a lui *Frederic cel Mare* – şi începu:

Din ordinul Majestăţii sale împăratul şi în virtutea puterilor conferite prin articolul 27 paragraful 2 al reglementului nr 8 consiliul de război adunat pe bordul crucişătorului imperial FREDERIC CEL MARE, condamnă la moarte în unanimitate pe numitul Mathurin Babouzec, pretins supus francez şi acuzat de spionaj. Sentinţa se execută pe loc, fără drept de recurs.

Atât.

Ca un automat, feldwebelul închise caietul, bătu călcâiele şi rămase nemişcat, cu capul ţeapăn, cu ochii sticloşi aţintiţi la condamnat.

Acesta nici nu clipi, se uită la Babouzec nădăjduind să-l

vadă şovăind, rugându-se, umilindu-se.

Zadarnic. Curajosul francez nici nu ascultase sentinţa: se gândea cum să moară mai vitejeşte.

Schmülhaus îşi stăpâni o strâmbătură de dezamăgire, întoarse capul spre sfera incandescentă a soarelui care tocmai răsărea mângâind undele liniştite. Sosise ceasul!

— Haideţi, isprăviţi, porunci el marinarilor care **aş**teptau adunaţi lângă catarg. Şi aveţi grijă de-l spânzuraţi reglementar, adică nu prea repede. Veţi avea raţia de bere dublă!

Marinarilor le sclipiră ochii. Unul din ei un **ser**gent apucă un capăt al frânghiei fixată de macara şi-i făcu un nod larg pe care-l trecu fără grabă în jurul gâtului lui Babouzec. La atingerea aspră a cânepei, viteazul tânăr se înfioră. Nu de frică, ci pentru că murea fără să se poată apăra, spânzurat ca un tâlhar.

— Sunteţi gata**!** întrebă sergentul pe **marinarii care** puseseră mâna pe macara.

— Gata!

— Staţi puţin! strigă Schmülhaus, care voia să prelungească agonia condamnatului nădăjduind ca acesta va mărturisi, de groaza morţii, unde e complicele său.

— Îţi repet că, dacă ne spui uude ţi-e tovarăşul, te iertăm, îi zise Schmülhaus privindu-l în ochii.

— Da? Vrei să-ţi spun? De spus o să-ţi spun eu, dar nu ce vrei, ci că eşti un laş, un nemernic, un asasin care...

— Trageţi idioţilor! Trageţi, n-auziţi? răcni comandantul scos din fire.

Marinarii începură să tragă de frânghie.

— Trăiască Franţa! Tră... strigă Babouzec, dar funia strângându-i grumazul îi înăbuşi glasul.

Horcăi, picioarele nu mai simţiră podeaua...

— Curaj, Babouzec, curaj! strigă deodată un glas puternic.

Un tânăr îmbrăcat în uniformă de marinar german apăru pe punte. Era Marcel Dunot!

Văzu dintr-o aruncătură de ochi ce se petrecea; o clipă şovăi, apoi se repezi la Schmülhaus şi-i trase o palmă, dar o palmă atât de zdravănă, încât grăsanul se prăbuşi peste marinarii care trăgeau de frânghie. Aceştia, speriaţidădură drumul frânghiei şi Babouzec căzu din nou pe punte, leşinat.

Fără să le lase timp să se dezmeticească, Marcel scoase lanţul din jurul gâtului lui Babouzec şi luându-l în spinare trecu parapetul punţii şi sări în mare.

Se auziră răcnete.

— Un om în mare!

— La bărci!

— Trageţi în ei!

— Cu mitralierele!

— Stopaţi, stopaţi! *Der Teufel*!

Dar vaporul, alergând cu o viteză de douăzeci de mile pe ceas, se îndepărta repede de cei doi francezi.

Marcel, care ţinea pe Babouzec leşinat în spinare, auzi câteva împuşcături. Gloanţele şuierau în juru-i dar la destulă depărtare ca să nu-l poată atinge.

Se gândi să-şi deştepte mai întâi prietenul din leşin.

— Ei, Babouzec! îi zbieră el în ureche.

Degeaba. Începu să-l ciupească de braţ, să-l’tragă de păr, să-i tragă la palme.

Leacul din urmă folosi, căci Babouzec deschise ochii şi se scutură atât de tare, încât fu cât pe ce să-şi înece salvatorul.

— Stai mă. Ce faci? se răsti Marcel bucuros că-şi vede prietenul venindu-şi în fire.

— Doamne-sfinte! Dumneata eşti domnule Dunot? Ori eşti şi dumneata mort ca mine? mormăi Babouzec uitându-se încremenit la el.

— Chiar eu, băiatule şi nu sunt mort, după cum nu eşti nici tu. Dar ia spune, te simţi în stare acum să înoţi singur?

— Cred că da. Dar crucişătorul unde-i? A, uite că ticăloşii aceia de nemţi trag în noi...

— Trag ei, dar n-au să tragă multă vreme...

— Fiindcă n-au să mai aibă în cine... Zău, domnule Dunot, mai bine îi lăsai să mă spânzure, că nici aşa nu mai scap eu... Mi-ai salvat şi acum viaţa, dar cred că e pentru ultima dată, s-a isprăvit... A, uite-i că încep iar!

Marcel Dunot nu-i răspunse. Dăduse drumul lui Babouzec şi încerca să vadă ce se petrecea pe bordul vaporului.

Împuşcăturile încetaseră, dar de pe crucişător se desprinse o barcă care venea spre ei.

Fără să spună ceva, Marcel îl privi pe tovarăşul său. Îl văzu încă slăbit de întâmplarea prin care trecuse, înotând cu greutate.

— Se stinge fitilul... murmură el.

— Ce-ai spus? întrebă Babouzec, care nu-l pricepuse.

— Nimic.

Barca se apropia vâslită de patru marinari, pe când un ofiţer îi zorea întruna.

— Ăsta e unul din cei care m-au condamnat, zise Babouzec recunoscând în ofiţer pe von Morf. Pare-mi-se, domnule Dunot, că nu s-a apropiat funia de par... Ei ce să-i faci! Aşa ne-a fost scris... Rău nu-mi pare, mor barem ca soldat nu ca un tâl...

— Hai, tacă-ţi gura! se răsti Marcel.

Barca era acum la vreo două sute de metri de el.

— Predaţi-vă! le strigă locotenentul von Morf.

Cei doi francezi nu-i răspunseră.

— Gata... ne-am dus... murmură Babouzec.

— Te simţi în stare să duci o luptă? îl întrebă încet Marcel.

— Ba bine că nu!

— Bine. Să-i lăsăm să se mai apropie şi să le spunem că ne predăm, pe urmă, după ce vom fi în barcă, să-i dăm de-a berbeleacul în apă. Ai înţeles?

— Păi o să ne bombardeze de pe crucişător şi...

— Nu se ştie!

— Ei, francezilor, predaţi-vă ori vă omorâm! Dacă vă predaţi, nu vi se va face nimic, strigă iar von Morf.

— Nimic, decât să ne spânzuraţi, mormăi Marcel. Ne predăm! strigă el apoi germanului.

Vâsliră mai repede.

— Fii cu băgare de seamă la ce ţi-am spus, şopti Marcel tovarăşului său. Tu apropie-te de barcă din partea cealaltă, eu din asta. Să te prefaci că eşti tare obosit şi cum vei fi în barcă dă iureş în ei cu lopata asta pe care bag-o sub haină să n-o vadă.

Şi Marcel îi strecură pe sub apă baioneta pe care o luase de la soldatul german.

— Dar dumneata!

— N-avea grija mea. Caută să scoţi din luptă pe cât mai mulţi; e tot ce-ţi cer.

— Am să fac tot ce voi putea...

— Bine, acu n apropie-te de barcă.

— Veniţi mai aproape! strigă locotenentul von-Morf.

Cei doi francezi înotară cu mare greutate spre barcă prefăcându-se istoviţi.

— Mai repede! mai repede! porunci von Morf, care nu mai putea de bucurie.

Marcel fu cel dintâi care ajunse la barcă. Se apucă de două lopeţi şi de-abia mişcându-se, ca şi cum n-ar mai fi avut putere, se prefăcu că vrea să se urce în barcă.

Doi din marinari se aplecară să-l ajute. Atât aşteptă şi el.

Îi apucă de mâini şi-i trase spre el.

Cei doi germani se dădură îndărăt speriaţi trăgând pe

Marcel în barcă. Tânărul nu dădu însă drumul marinarilor şi când aceştia vrură să se ridice, Marcel îi izbi cu pumnul lui grozav în faţă. Sângele ţâşni.

Urlând de durere, marinarii căzură pe spate peste camarazii lor. Se auziră răcnete de furie, urmate de o detunătură de armă. Unul din marinari, lovit de glonţul pe care von Morf îl hărăzise lui Marcel, se prăbuşi fulgerat.

Marcel nu-i dădu locotenentului răgaz să tragă a doua oară. Dintr-o săritură, fu lângă el şi-i smulse arma din mână.

Von Morf, spumegând de furie, vru să scoată sabia, dar căzu pe spate cu creierii risipiţi de un glonţ, tras de Marcel. Urmară alte trei detunături; trei marinari avură soarta ofiţerului. Ceilalţi doi rămaşi în viaţă se luptau cu Babouzec. Acesta n-avusese norocul tovarăşului său căci unul din marinari îl apucase de gât, pe când celălalt îl lovea cu baioneta în piept.

— Ajutor! strigă bretonul în clipa când Marcel ucise pe cel de-al patrulea duşman.

Tânărul se înfioră. Sări peste cadavrele germanilor şi cu ultimul glonţ din revolverul lui von Morf, ucise pe unul din adversarii lui Babouzec, aruncă arma din mână, apucă pe individul care mai rămăsese şi-l azvârli în apă. Ameţit, germanul ieşi totuşi la suprafaţă şi dezmeticindu-se porni înot spre crucişător.

În vremea asta, Marcel se aplecă îngrijorat spre Babouzec. Sărmanul breton zăcea pe spate, cu ochii la cer, nemişcat, cu baioneta înfiptă în piept.

— Babouzec! răcni Marcel cu glas sugrumat.

— Ei, ce-ţi spuneam eu, domnule Dunot, aşa-i că ne-am dus pe copcă? şopti marinarul trăgându-şi sufletul.

— Nu, dragul meu, nu, nu se poate... şi negăsind ce să spună, Marcel strângea cu putere mâinile prietenului său.

— Uite că se poate... De altminteri ştiam eu că aşa o să

fie, n-am avut niciodată noroc pe lume. Şi ajunsesem bey, domnule. Acu... n-o să-mi văd niciodată satul... nici pe Anişoara mea... Ei, ce să-i faci, aşa mi-a fost scris!

O bubuitură înăbuşită îi acoperi glasul.

Schmülhaus cu ofiţerii săi, văzuseră prin ochean ce se petrecuse în luntre şi trăseseră un obuz într-acolo.

— Aha! vor să ne trimită la fund... Nemernicii! Ar trebui să... murmură Babouzec, când un bubuit asemenea unui tunet grozav se auzi şi o văpaie galbenă întunecă o clipă lumina soarelui.

— În sfârşit! făcu Marcel mulţumit.

— Ce? întrebă Babouzec.

— *Frederic cel Mare*... a sărit în aer... uită-te şi tu. Şi uşor, cu mare băgare de seamă, Marcel ridică pe prietenul său şi-i rezemă capul de pieptul lui.

Babouzec privi cu ochii sclipitori.

Pupa crucişătorului distrusă, făcută praf, dispăruse! Prora, ridicată în sus părea că ameninţă cerul. Pe puntea de comandă aplecată, supravieţuitorii alergau de colo până colo, înnebuniţi, căci toate bărcile de salvare se duseseră la fund. Răcnetele de furie şi urletele de durere ajungeau până la luntrea în care se aflau cei doi francezi.

F*rederic cel Mare* sau mai bine zis ceea ce rămăsese din el, se scufunda încetul cu încetul.

Îngenuncheat lângă prietenul său, Marcel Dunot îşi sorbea răzbunarea! Căci el fusese acela care pregătise explozia.

După ce omorâse pe ofiţeri pe bordul crucişătorului alergase la depozitul cu muniţii şi stătuse ascuns acolo vreun ceas îngrămădind cartuşe de dinamită şi aprinzând un fitil, lung, căruia îi dăduse foc în momentul plecării. Ieşise apoi pe punte chiar în clipa când îl spânzurau pe Babouzec.

Ştim ce a urmat.

— Se scufundă, Babouzec! I-am dat gata... şopti Marcel muribundului.

Crucişătorul se profila pe cerul albastru ca o umbră chinezească.

Deodată Babouzec se smuci de la pieptul lui Marcel şi începu să cânte cu glas schimbat:

— Să bem, băieţi, să bem!...

Se opri, ochii îi luciră ca în friguri şi strigă:

— Trăiască Franţa! apoi căzu pe spate, sângele îl podidi pe gură şi rămase nemişcat.

Era mort!

În clipa aceea undele acopereau ceea ce mai rămăsese din *Frederic cel Mare.*

Marcel Dunot sări în picioare, întinse pumnul ameninţător, şi cu ochii aţintiţi la trupul neînsufleţit al prietenului său, strigă cu glas tunător:

— Te voi răzbuna, Babouzec!

Îşi şterse cu dosul palmei o lacrimă care i se prelingea pe obraz, apoi încercă să chibzuiască la ce avea de făcut.

Era acum singur în lume – singura făptură vie printre atâtea trupuri neînsufleţite.

Aruncă în mare cadavrele marinarilor germani, pe urmă se apucă să dea ultimele onoruri lui Babouzec.

Sărmanul băiat zăcea pe banca din fundul bărcii, cu capul pe spate, cu ochii sticloşi ca şi când ar fi privit spre cer.

Marcel îi închise încetişor ochii, îl înfăşură într-o muşama pe care o găsi în barcă, îi legă de picioare trei baionete rămase de la germani şi cu inima cuprinsă de o mare durere, cum nu mai simţise încă până atunci, îi dădu drumul în apă.

Trupul tras de greutatea baionetelor, se lăsă încetişor la fund.

Se sfârşise...

Şi iarăşi se văzu Marcel singur pe lume. Rămase câteva momente nemişcat, pe dinaintea ochilor minţii lui se perindau toţi aceia care îi fuseseră întrucâtva prieteni dragi: Perrin, William Fullerton, Amphoux, Semenof, Abdul-Kaddur şi încă aţâţi alţii pe care nu-i va mai vedea niciodată...

Fu trezit brusc din gândurile acestea triste de nişte strigăte furioase. Întoarse capul şi rămase împietrit de mirare. La vreo sută de metri de el, doi oameni se băteau pe apă ca să poată pune mâna pe un coteţ care plutea lângă ei.

Unul era marinarul care omorâse pe Babouzec şi reuşise să scape până acum înot, iar celălalt era Schmülhaus, comandantul crucişătorului *Frederic cel Mare* în persoană!

Din cei trei sute de oameni care alcătuiau echipajul vasului, ei erau singurii care supravieţuiseră catastrofei. Explozia fusese atât de grozavă şi neprevăzută încât din tot vaporul, coteţul era singura epavă care se mai zărea plutind pe apă.

— Ah, ticăloşilor, staţi că vă împac eu acum! murmură Marcel.

Puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească spre cei doi naufragiaţi.

Văzându-l venind, aceştia se opriră din luptă şi rămaseră pe loc. Marcel îi privi în tăcere.

Cei doi germani schimbară câteva cuvinte între ei, apoi dând drumul coteţului porniră înot spre barcă.

— Ei, nemţilor, nu v-apropiaţi că vă sfărâm ţestele la amândoi! strigă Marcel urcându-se pe bancă şi ameninţându-i cu o cange.

Germanii nu cutezară să se apropie.

— Venim cu gânduri bune, domnule Dunot, îi răspunse Schmülhaus. Suntem acum doar toţi nişte naufragiaţi şi venim să te salvăm.

— Eşti foarte amabil, jupâne, dar o să mă salvez eu şi singur, fără ajutorul vostru... Nu vă mişcaţi, că dau! Dacă vreţi să vă iau în barcă, vă iau, dar ca prizonieri, altminteri nu.

— Dar barca e a mea!

— Zău? Eu credeam că e a mea!

— E de pe *Frederic cel Mare.*

— *Frederic cel Mare!* Cine-o mai fi şi ăsta, că eu nu-l cunosc...

— În sfârşit, lasă-mă să mă urc în barcă; legile de război...

— Voi îndrăzniţi să vorbiţi de legile războiului, ucigaşilor! Nu v-aţi gândit la ele când aţi vrut să spânzuraţi pe prietenul meu. Scurt – dacă vrei să te iau în barcă, spune omului dumitale să se îndepărteze, iar dumneata poftim încoa; pe urmă îl voi lua şi pe el. Dacă nu, căraţi-vă! Multe salutări keiserului, când l-oţi întâlni...

— Dar...

— Dar, ne dar, vrei ori nu?

— Ba da, ba da!

— Atunci porunceşte marinarului dumitale să se îndepărteze, pe urmă apropie-te. Nu mă tragi pe mine pe sfoară, fi fără grijă.

Schmülhaus nu-i răspunse. Cu glas tremurând de mânie stăpânită strigă marinarului să stea unde e, apoi se apropie înot de barcă.

Marcel Dunot puse jos cangea şi uitându-se cu coada ochiului la germani, pregăti o frânghie solidă.

De altminteri, Schmülhaus înota anevoie din pricina uniformei lui strâmte pe corp. Ajunse în sfârşit la barcă şi se încleştă cu o mână de marginea ei.

— Stai că nu merge aşa! făcu Marcel Dunot foarte liniştit. Nu suntem grăbiţi de fel... Agaţă-te cu amândouă mâinile. Aşa. Acum o să te leg, pe urmă...

— Să mă legi pe mine? Pentru nimic în lume! scrâşni Schmülhaus.

— Dacă nu vrei, treaba dumitale, dar şterge-o imediat, m-ai înţeles?

— Îţi dau cuvântul meu de cinste că nu...

— Păstrează-ţi-L! Poate că o să-ţi prindă bine altă dată... Acum, bagă de seamă: dacă până la zece eşti tot aici, îţi sfărâm capul!

Schmülhaus îl privi drept în faţă. Citi în ochii lui că nu glumea.

— Bine, primesc, răspunse el, hotărât.

În tăcere Marcel îi legă zdravăn braţele, apoi îl apucă de gulerul hainei, îl ridică în sus şi-l aruncă în barcă ca pe un pachet. Pe urmă, îi trecu o frânghie în jurul gleznelor şi-i înţepeni bine mâinile cu o sfoară groasă şi trainică!

— Acum e rândul tău, strigă el apoi marinarului care se ţinea încleştat de coteţ.

Omul n-aşteptă să spună de două ori. În mai puţin de cinci minute zăcea şi el legat cobză în fundul bărcii, alături de superiorul său.

Marcel Dunot se aşeză pe bancă să chibzuiască.

„Trebuie să fiu acum pe Mediterană, îşi zicea el, deci coasta cea mai apropiată e ori la nord ori la sud. Pe mine însă nordul mă interesează, deoarece vreau să ajung în Franţa. Deci, s-o pornim spre nord”.

Uşor de zis, greu de făcut căci barca n-avea nici provizii şi nici pânze. Ş-apoi nu se simţea nicio adiere de vânt.

Deodată Marcel începu să râdă cu poftă. Vârî la cingătoare singura baionetă care mai rămăsese şi, după ce se încredinţă că Schmülhaus n-avea nicio armă la el, îi ţinu următoarea cuvântare:

— Deşi suntem foarte bine instalaţi aici, dragă domnule, nu cred că e bine să pierdem prea multă vreme. Provizii n-avem şi cum eu sunt cam mâncăcios din fire, m-aş simţi

nevoit la un moment dat să te sacrific.

Schmülhaus se înfioră.

— O, linişteşte-te, sper să n-ajungem până acolo, fiindcă mi-ar fi frică să nu mă otrăvesc!

Aşadar, e preferabil s-o ştergem! O să-ţi dezleg mâinile, pe urmă o să te aşezi frumuşel pe bancă, o să-ţi dau lopeţile, şi dumneata o să te apuci să vâsleşti. E cât se poate de simplu, după cum vezi.

— Să Vâslesc, eu, un comandant din marina imperială germană? Pentru nimic în lume! Pune pe marinarul meu, nu pe mine!

— O, dragă domnule comandant, o să-l pun şi pe el, n-avea grijă... Dar o să faceţi cu schimbul, înţelegeţi ce vreau să spun? Eşti destul de voinic şi o să vâsliţi de minune...

— Nici nu mă gândesc!

— Da? Bine. Fiindcă nu vreau să duc o povară nefolositoare la bord, o să te arunc în apă.

— Dumneata abuzezi!

— Se prea poate, dar n-am încotro. Ei, eşti gata?

— Sunt silit să te ascult, să ştii însă că răzbunarea mea va fi...

— *Kolosală*! am înţeles! Deocamdată o să vâsleşti *colosal,* şi ia aminte la ce-ţi spun: la cel mai mic gest suspect, îţi sfărâm ţeasta!

Schmülhaus nu găsi nimerit să răspundă. Marcel îl dezlegă şi ofiţerul, spumegând de furie şi de umilinţă se apucă să vâslească.

Marcel se aşează la capătul bărcii cu o mână pe cârmă şi ţinând în cealaltă o cange lungă.

— Mai repede, jupâne, nu te lăsa pe tânjeală...

strigă el din când în când.

Schmülhaus nu zicea nimic, vâslea mai cu furie, pe când la picioarele lui, marinarul îl privea ironic.

Dar nedeprins cu o astfel de muncă, obosea repede şi barca de-abia înainta.

Ca să-l îndemne Marcel socoti că-i bine să-i dea câteva sfaturi:

— Cu amândouă lopeţile o dată, domnule, nu înţelegi?

Şi nu le băga atât de adânc în apă. Aşa. Trage mai cu putere că n-o să le rupi. Ce dracu' v-a învăţat la şcoala navală dacă nici să vâsleşti nu ştii! Apleacă spinarea...

mai... aşa... Drept e că eşti cam gras... de, cine te-a pus să te îndopi cu atâţia caltaboşi! Lasă că acum ai să mai slăbeşti niţel... nu strică.

Gâfâind, asudând, cu ochii ieşiţi din orbite, cu faţa congestionată, Schmülhaus, turbat de furie, trebui să vâslească până după amiază.

În sfârşit, fu înlocuit de marinar, după ce mai întâi Marcel îi legă iar mâinile. Se întinse istovit în fundul bărcii şi adormi.

Marinarul vâsli până spre seară.

Când se înnoptă, Marcel Dunot, temându-se ca cei doi să nu se folosească de întuneric pentru vreo încercare disperată, îi legă împreună şi, întins pe bancă lângă cârmă, aşteptă să se facă ziuă, urându-le în bătaie de joc, noapte bună.

Cu puţin înainte de a se lumina, barca începu să salte pe valurile stârnite de vântul care se înteţise.

Nu trecu mult şi marea deveni agitată, valurile ameninţând din moment în moment să răstoarne barca.

Fulgerele sfâşiau văzduhul, norii se fugăreau pe cerul întunecat. Furtuna fu grozavă!

Aruncată de colo până colo de valuri, ca o coajă de nucă, barca se umplu cu încetul de apă.

Marcel, cu toată străduania lui de-a ţine piept furtunii, înţelese în cele din urmă că lupta era zadarnică, mai ales că furtuna crescu. Era mai mult ca sigur că în cele din

urmă barca va fi răsturnată de valuri.

Întinşi pe fundul şubredei ambarcaţiuni, Schmülhaus şi marinarul, uzi până la piele, gemeau disperaţi.

Lui Marcel i se făcu milă de ei.

— Tare mă tem că o să ne ducem la fund, le zise el. Eu o să vă dezleg şi ce veţi face pe urmă, e treaba voastră.

— Mulţumesc, oh mulţumesc! Eşti un om de-inimă, strigă Schmülhaus, care nu se aştepta la atâta mărinimie.

Tânărul ridică din umeri fără să-i răspundă. Se aplecă, ţăie frânghia cu care era legat şi făcu acelaşi lucru marinarului.

— Aşa. Acum...

Se Opri şi scoase un răget de furie.

Schmülhaus, văzându-se liber, îl apucase de gât.

Un val puternic îi trânti pe amândoi în fundul bărcii.

— Sări, Kaster! Izbeşte-l cu cangea! zbieră ofiţerul marinarului său.

Între Marcel şi Schmülhaus se încinse o luptă pe viaţă şi pe moarte. Sugrumat de mâinile germanului care se lăsase cu toată greutatea corpului său voinic peste el, tânărul francez trebui să-şi întrebuinţeze toată puterea şi energia pe care o avea ca să scape din strânsoare.

Cu o smucitură sări într-o parte, apucă pe german de mâini şi cu puterea pe care i-o da furia şi disperarea strânse cât putu.

Se auzi un trosnit şi Schmülhaus, cu oasele mâinilor sfărâmate, căzu pe spate urlând:

— Kaster, nemernicule, porcule! sări că mă omoară!

Acestea fură cele din urmă cuvinte ale lui Her Schmülhaus, căpitan de fregată în marina imperială germană.

La lumina unui fulger, tânărul francez văzu pe marinar în picioare, la doi metri de el, cu cangea ridicată. Sări peste cadavrul lui Schmülhaus şi se repezi cu capul în

pieptul germanului care se prăbuşi pe spate în mare unde valurile îl înghiţiră într-o clipă. Istovit de lupta aceasta grozavă, deşi nu ţinuse decât câteva clipe Marcel se lăsă pe bancă şi se ţinu încleştat de ea până la ziuă.

Furtuna era din ce în ce mai grozavă.

Când se iviră cele dintâi raze ale soarelui, Marcel se ridică în picioare, nădăjduind să zărească vreun vapor.

Scoase un ţipăt de groază: la nici două mile de acolo, stânci colţuroase şi sterpe, bătute de valuri îşi înălţau piscurile spre cer.

Şi barca pe jumătate plină de apă se îndrepta tocmai într-acolo, mânată de vânt.

„Pare-mi-se că de astă dată nu mai am scăpare...” îşi zise Marcel, auzind barca trosnind din toate încheieturile.

Vedea venind catastrofa şi nu o putea împiedica.

Nu întârzie mult... barca împinsă de la spate, ajunse repede la câţiva metri de stâncă. Un talaz şi mai grozav decât celelalte o ridică în sus ca pe un fulg. O clipă, păru suspendată în aer, apoi talazul retrăgându-se o lăsă să cadă peste un colţ de stâncă unde se făcu ţăndări.

Ameţit, Marcel, temându-se să nu fie măturat de vreun val, se agăţă instinctiv de o ieşitură a stâncii.

Rămase aşa mai bine de un ceas, aşteptând să înceteze furtuna, cu speranţa că va putea pe urmă ajunge la ţărmul care se zărea la vreo sută de metri de acolo, în sfârşit, vântul şi valurile se mai potoliră.

Cu primejdia de a se îneca în vreuna din găurile pline de apă în piatră sau luat de un val, se căţără pe stâncă şi sărind din bolovan în bolovan, oprindu-se şi aplecându-se la fiecare pas, ajunse cu sforţări neînchipuite, după câteva ore, istovit, la mal.

Încălzit de razele soarelui care ieşise în sfârşit dintre nori, adormi.

Când se deşteptă, soarele asfinţea, în curând avea să se

înnopteze.

„Trebuie să fie ceasurile opt îşi zise el ridicându-se de jos. Şi mi-e o foame!...”

Căscă, se întinse şi se uită la uniforma de marinar german de pe el, făcută ferfeniţă.

„În ce hal sunt, Doamne, Doamne! Şi când mă gândesc că acum două săptămâni eram coşcogeamite paşă la Mascate. Bine-a zis cine-a zis că n-aduce anul ce aduce ceasul! Vorba e: unde găsesc eu ceva de mâncare? Oare ce sat ori oraş să fie cel care se zăreşte acolo? Turcesc? Grecesc? Vreo insulă? Aş da bucuros o sută de mii de franci – pe care nu-i am – să pot afla...” Sporovăind el aşa de unul singur, porni la drum. Ajunse la o şosea care şerpuia în lungul coastei şi care cotea apoi spre câmp. O luă, drept înainte pe şosea.

Foamea îl chinuia grozav şi speranţa că şi-o va putea potoli în curând îi dădea curaj.

Zări o aşezare de case cu acoperişul de ţiglă şi printre ele turla unei biserici cu o cruce în vârf.

Înţelese că nu se află în ţara turcească.

Cu nepăsarea lui obişnuită se îndreptă înspre oraş, care era mai departe decât i se păruse la început; când ajunse la marginea orăşelului, era noapte de-a binelea.

O noapte liniştită şi caldă de august. Pe cerul întunecat, stelele clipeau blând”. O tăcere desăvârşită domnea pe străzi.

Obosit şi flămând – nu mâncase nimic de două zile – mergea drept înainte fără nicio ţintă.

Ajunse în curând în mijlocul oraşului şi, la lumina stelelor, putu citi pe o tăblie agăţată de faţada unei clădiri înalte:

Sebenico Hotel

„Sebenico Hotel? murmură el. Sunt deci la Sebenico. Oare în ce ţară o fi Sebenico ăsta? în Grecia? în Italia?”

Nedumerit plecă mai departe, frământându-şi mintea cu fel de fel de planuri, care de care mai prăpăstioase.

Grăbi pasul. Strada, mai bine zis şoseaua, era îngustă întortocheată şi plină de praf.

Totuşi înainta destul de repede. Deodată se opri încremenit. După o cotitură, se pomeni într-un fel de piaţă mare, unde vedea o clădire lungă de cărămidă cu ferestrele luminate.

Un ceardac învelit cu tablă se întindea cât ţinea casa; şi în ceardac, vreo sută de soldaţi tolăniţi pe jos şi trăgeau din lulea. Oamenii aceştia păreau că aşteptau pe cineva sau ceva.

După ce-i mai trecu mirarea, Marcel Dunot se uită mai cu luare aminte la clădire şi citi pe o tablă atârnată de perete:

Banho!

„Banho! îşi zise el, asta înseamnă pe cât ştiu eu gară”. O gară? Ia stai niţel... Mai întâi şi întâi, dacă e o gară, trebuie să fie şi un drum de fier, ş-apoi... fiindcă vorba e nemţească, mă aflu cu siguranţă în Germania.

Uite şi nişte soldaţi, care aşteptau să plece cu trenul. Noroc că sunt în uniformă nemţească... Bine, bine, dar dacă mă întreabă ceva? Nu mai văd niciun marinar pe aici, eu sunt singurul... în sfârşit, voi vedea eu ce fac... La urma urmei, dacă lucrurile merg prost, atâta pagubă! Aşa e la război, n-o să fiu singurul care îşi lasă pielea pe câmpul de luptă... Nu-i vorbă, o să am eu grijă să trimit cât mai mulţi pe lumea cealaltă. Înainte, deci!

Cum luă această hotărâre, se şi îndreptă spre gară. Ajunse în ceardac fără ca să-l ia cineva în seamă. Locul era slab luminat de câteva felinare afumate.

Văzu în perete o hartă – probabil reţeaua drumului de fier care deservea gara.

Arăta coasta orientală a Adriaticii, de la Triest la Cattaro,

iar într-un punct însemnat cu creionul roşu citi *Sebenico.* În mintea lui se făcu lumină. Era în Sebenico, pe coasta Dalmaţiei şi soldaţii pe care îi vedea acolo, austrieci care se duceau probabil să se bată cu francezii. Aşadar Austria era aliata Germaniei.

Mulţumit că ştia, în sfârşit, unde se află, găsi mai prudent să se ferească de soldaţi, pentru a nu fi silit să răspundă la întrebările lor.

Merse drept înainte în lungul clădirii şi ajunse la un gard de sârmă ghimpată.

După ce se încredinţă că nu-l vede nimeni, trecu dincolo, unde se ascunse după nişte grămezi de cărbuni, în faţa lui, la câţiva metri numai, şinele sclipeau la lumina stelelor, iar pe peron – dacă peron se putea numi un podeţ lung de scânduri aşezate pe grinzi la cincizeci de centimetri de pământ – vreo zece ofiţeri, înfăşuraţi, în pelerine mari cenuşii, vorbeau cu aprindere.

„Cred că o să fie mai uşor decât...” îşi zise Marcel.

Dar n-apucă să-şi mântuie gândul că şi auzi în spatele lui pietrişul scârţâind.

Întoarse capul şi văzu un soldat austriac cu baioneta la armă. Marcel se întrebă dacă omul îl văzuse sau nu şi, neştiind ce hotărâre să ia, rămase pe loc. Soldatul se apropia agale. Când fu aproape de el îl zări şi strigă:

— *Halt*! W*er da*? (Stai! Cine e acolo?).

Marcel făcu un pas înainte şi încordându-se ca un arc sări de gâtul lui. Cu o mână îl apucă de beregată, iar cu cealaltă îl izbi sub falcă. Un zgomot scurt de oase sfărâmate, un horcăit – atât.

Soldatul căzu grămadă la pământ.

Marcel ridică trupul soldatului şi-l ascunse după o grămadă mai mare de cărbuni, apoi îi luă capela, pelerina şi puşca şi se echipă cu ele.

— Omul ăsta a sosit tocmai la vreme... cred că acum

ceea ce a fost mai greu s-a făcut, îşi zise Marcel şi se apropie de peron cu gândul că trenul care urma să ia soldaţii trebuia să sosească în curând.

Aşa şi era. Peste zece minute se auzi un fluierat scurt. O sonerie ţârâi. Soldaţii, parte buimăciţi încă de somn, se repeziră înghiontindu-se şi ocărându-se. Înjurături, ordine scurte întreceau larma. Încetul cu încetul se făcu linişte. Din ascunzătoarea lui Marcel văzu pe ofiţeri inspectând soldaţii înşiraţi pe peron.

În pârâieturi şi scârţâit de osii, locomotiva intră în gară târând după ea un lung şir de vagoane, cele mai multe de vite, în care soldaţii stăteau înghesuiţi claie peste grămadă, făcând o gălăgie grozavă.

Marcel se putu strecura lesne într-unul din vagoane şi peste puţin trenul se puse în mişcare. Nimeni nu ştia încotro se ducea. Trei zile încheiate merseră astfel fără ca Marcel să fie bănuit de cineva. Îşi primea regulat raţia în rând cu ceilalţi. Se împrieteni repede cu un polonez. Lalislas Orlewski, născut în Galiţia şi încorporat cu de-a sila în armata austriacă, deşi ura de moarte pe austrieci.

Marcel îi spuse cine era, şi cei doi prieteni hotărâră să fugă împreună. Profitând de întunericul nopţii şi de faptul că trenul îşi încetinise mersul la un moment dat, iar ceilalţi soldaţi dormeau, săriră din vagon.

Merseră câteva ceasuri la întâmplare şi ajunseră la un sat în ruine; din câteva inscripţii rămase pe ziduri, aflară că se află în Belgia.

Deşi cea mai mare parte din case erau dărâmate, câteva erau încă locuite. În prag, bătrâni, femei şi copii îi priveau în tăcere, trişti şi traşi la faţă. Un fel de toropeală părea să fi pus stăpânire pe sufletele acelea îndurerate.

— Sărmanii! făcu Marcel înduioşat. Grea încercare pentru ei! Deocamdată tot ce avem mai bun de făcut, e să ne găsim un adăpost.

Orlewski încuviinţă din cap.

Îşi văzură de drum, dar se opriră deodată în loc auzind zgomote de tobe şi trâmbiţe spintecând aerul.

— Soseşte un regiment prusian! şopti Orlewski speriat.

Într-o clipă locuitorii satului se încuiară în casă.

Cei doi fugari se uitară îngrijoraţi în toate părţile, nădăjduind să găsească un loc ca să se ascundă, dar nu văzură decât casele înşirându-se lipite unele de altele, fără niciun spaţiu între ele. Trebuiră deci să rămână pe loc.

Regimentul intră în sat.

În frunte venea colonelul, un bătrân înalt şi slab călare pe un cal voinic, iar în urma lui soldaţii călcând ţanţoş ca la paradă şi bătând talpa de pământ.

Trecură astfel, pe dinaintea lor, peste o mie de oameni după care urmară, în sfârşit, căruţele cu provizii.

— Uf! credeam că nu se mai isprăveşte... murmură Marcel răsuflând uşurat.

În clipa aceea un ofiţer care trecea pe lângă ei, aruncă jos boneta din capul polonezului cu vârful sabiei, mormăind ceva, adică ocărându-l pentru că stătea cu capul acoperit în faţa glorioasei armate germane.

Marcel Dunot n-avu timp să-l mai oprească pe polonez. Acesta, galben ca turta de ceară, se repezi la ofiţer, şi-i trase două palme atât de zdravăne, încât ofiţerul se poticni şi căzu jos în pulberea drumului.

Se auziră răcnete de furie şi soldaţii se năpustiră asupra celor doi fugari.

Marcel Dunot lovi cu picioarele în pântece pe ofiţer, care se ridica de jos, îi smulse sabia şi o înfipse în pieptul unui soldat care voia să-l împungă cu baioneta.

— Fă ca mine! strigă Marcel lui Orlewski, care se lupta corp la corp cu trei deodată şi apucând puşca unuia din soldaţi începu să izbească în cei care îi veneau mai aproape cu patul ca şi când ar fi fost o măciucă.

Soldaţii, îngroziţi, se dădură înapoi, pe când unii din cei rămaşi în urmă trăgeau la întâmplare, nimerind în camarazii lor şi culcându-i la pământ.

Dar situaţia aceasta nu putea dura mult. Se auzi glasul unui ofiţer dând un ordin.

— Zice să fim prinşi vii, tălmăcii polonezul lui Marcel.

— Nu prea cred că au să reuşească... mormăi acesta cu privirea cruntă şi ameninţătoare.

Strada era acum plină de soldaţi care se înghesuiau unii în alţii.

Fuga era imposibilă.

Ascuns după un grup de soldaţi, un ofiţer strigă în franţuzeşte:

— Predaţi-vă, ori de nu vă împuşc!

Marcel Dunot spărsese cu patul puştii o uşă în spatele lui şi apucase pe Orlewski de curea trăgându-l după e în casă. Dădu aici de o scară de lemn. Cu polonezul rănit în spinare, urcase în fugă treptele.

În urma lor, germanii veneau răcnind.

— Să fugim! zise Marcel lui Orlewski şi-i arătă cu mâna o fereastră deschisă.

— Fă ca mine, lasă-te în jos pe fereastră, eu o să te iau în cârcă şi s-o ştergem la repezeală!

Şi fără s-asculte de protestele polonezului, care se ruga să-l lase în plata Domnului şi să scape el cu viaţă, Marcel sări pe fereastră drept în picioare.

După secunde sări şi Orlewski. Acesta scoase un geamăt de durere: îşi rupsese un picior în cădere.

— Lasă-mă aici Dunot... mă vei răzbuna! şopti nenorocitul.

— Nu se poate! răspunse scurt Marcel şi dintr-o smucitură luă pe polonez în spinare şi porni în fugă.

Marcel Dunot străbătu grădini şi ieşi iar în stradă.

Se opri o clipă şi privi îndărăt. Germanii soseau din

urmă, căştile lor sclipeau în depărtare.

Marcel se uită în juru-i: toate uşile caselor erau zăvorâte. Niciun refugiu, nimic!

Ba da! La cincizeci de metri de el bisericuţa satului cu zidurile năruite de obuze. Se îndreptă într-acolo. Se auziră împuşcături: nemţii trăgeau disperaţi.

Orlewski se cutremură brusc şi fu gata să-l dea jos pe Marcel care simţi cum polonezul îşi desprindea mâinile din jurul gâtului său şi alunecă la pământ.

— Orlewski, ţine-te bine că o să cazi... mormăi Marcel fugind mereu...

Polonezul nu-i răspunse. Dintr-o săritură tânărul francez fu la uşa clopotniţei, uşă grea de stejar, dar o găsi încuiată.

Se opri deznădăjduit. Văzu la câţiva paşi de el uşa bisericii deschisă. Vru să alerge într-acolo, dar, în momentul acela uşa clopotniţei se deschise brusc. Se repezi înăuntru, pe când în juru-i gloanţele cădeau cu nemiluita.

În semiobscuritatea care domnea în clopotniţă, zări un preot bătrân, care, cum îl văzu intrând, trase repede zăvoarele la loc.

Era şi timpul! Aproape în acelaşi timp... se auziră înjurături şi pocnete în uşă.

Marcel Dunot rămase nemişcat gâfâind, de-abia trăgându-şi sufletul.

Puse încetişor jos pe Orlewski şi văzu cu durere că bietul polonez era mort, ţeasta găurită.

— Sărman prieten... murmură el, te voi răzbuna!

O mână i se aşeză pe umăr. Bătrânul preot care-i deschisese uşa stătea în faţa lui.

— Părinte, şopti Marcel, îţi mulţumesc din suflet pentru...

— N-ai de ce-mi mulţumi, fiule, Domnul a vrut ca lăcaşul

său să fie un adăpost pentru cei nenorociţi, lăcaş vai! mult prea şubred în împrejurările de faţă...

Vino cu mine. Te voi ascunde în paraclis. Vreme avem destulă, uşa fiind foarte solidă. Îndată ce-mi va fi cu putinţă, voi căuta să îngrop creştineşte pe sărmanul dumitale camarad. Haidem!

— Nu, părinte! răspunse Marcel Dunot. M-ai scăpat o dată, ajunge! Dacă nemţii nu mă vor vedea ieşind mă vor căuta aici până ce mă vor găsi şi vei avea de suferit. Nu, părinte, ceea ce vrea sfinţia ta nu se poate! Rămâi cu bine şi Dumnezeu să-ţi plătească ceea ce ai făcut pentru mine! Cât despre nemţi nu te teme, nu mă dau eu încă pe mâinile lor...

— Nu-mi pasă de ei, vreau să...

— Mulţumesc, părinte, dar nu se poate. Lasă-mă, te rog singur. Marcel Dunot n-a cerut încă nimănui să se jertfească pentru el. Adio!

Şi până să aibă preotul timp să priceapă ce avea de gând Marcel, acesta apucă un drug de fier care slujea clopotarului să ridice lespedea de deasupra cavoului bisericii, urcă în fugă treptele care duceau în vârful clopotniţei şi pieri din ochii lui.

Bătrânul preot, ridică în sus capul, privi cu resemnare în faţa lui, binecuvântă cu un gest cadavrul lui Orlewski. Trecu prin uşa care comunica de-a dreptul cu biserica şi dispăru.

În vremea asta soldaţii izbeau mereu cu paturile puştilor în uşa grea de stejar.

Unii din ei umpluseră bisericuţa, crezând că vor da acolo de vreo uşă care să ducă la clopotniţă, dar nu găsiră nimic, căci uşiţa prin care intrase preotul se afla în spatele orgii, pitită după o firidă, aşa că numai cine ştia unde se află putea intra pe-acolo.

Văzând că nu e chip să poată intra în clopotniţă prin altă

parte unul din soldaţi strigă:

— Să-i dăm foc!

Urlete de bucurie îi răspunseră.

Câţiva alergară în sat şi se întoarseră repede cu braţele încărcate de paie şi vreascuri şi le îngrămădiră în faţa uşii. În sfârşit, un soldat scoase din raniţă o pastilă incendiară, o aprinse cu un chibrit şi o aruncă în mijlocul rugului.

Într-o clipă o flacără mare izbucni şi vreascurile începură să pârâie sinistru. Răcnete de bucurie se auziră ieşind din piepturile soldaţilor, care se refăcură însă în ţipete de groază.

De sus din clopotniţă un râs grozav urmase răcnetelor lor. Ridicară capul să vadă cine râde şi zăriră un bloc mare de gresie desprinzându-se din zid şi prăbuşindu-se asupra lor ca un bolid.

Vrură să fugă dar n-avură când.

O bubuitură înăbuşită cutremură pământul de sub picioarele lor. Soldaţii fură prefăcuţi într-o grămadă de carne, sânge şi oase, pe când alţii, loviţi de sfărâmături căzură în flăcări arzând ca nişte făclii aprinse.

Ceilalţi aruncară jos puştile şi o luară la fugă îngroziţi.

Aproape imediat uşa se deschise şi germanii, cărora nu le venea să-şi creadă ochilor, văzură pe tânărul francez oprindu-se în prag. Dintr-o săritură fu dincolo de rug şi pieri după biserică.

Turbaţi de furie că fuseseră traşi pe sfoară, soldaţii şi ofiţerii porniră să-l fugărească trăgând mereu după el dar fără să-l nimerească.

Marcel Dunot le-o luase însă înainte şi fugea de mânca pământul. Străbătu câteva ulicioare nădăjduind că i se va pierde urma, auzea însă tropăitul bocancilor şi din când în când simţea gloanţele şuierându-i pe la urechi.

Treptat, treptat, însă, distanţa care-l despărţea de urmăritorii săi creştea.

După ce trecu prin două uliţe înguste şi câteva grădiniţe, se opri în sfârşit în mijlocul unei curţi de păsări cu zidurile dărâmate de bombe, plină de murdărie, tencuială şi cărămizi.

Aruncă o privire cercetătoare în juru-i dar nu văzu nici picior de german. Auzea însă, nu departe de el, glasurile lor răguşite şi răcnetele lor de furie.

Marcel Dunot rămase câteva momente pe loc, să răsufle şi să chibzuiască ce avea de făcut. La stânga lui, casa cu pereţii năruiţi şi geamurile sparte, părea părăsită. Se gândi o clipă să se ascundă acolo, îşi dădu repede seama că-l vor găsi lesne.

Odihnit niţel, porni iar s-alerge drept înainte, cotind când şi când printre ruine, oprindu-se din zece în zece minute s-asculte dacă nu-l ajung nemţii din urmă.

Ajunse în sfârşit la marginea satului. Numai câteva case mai rămăseseră în picioare, dar obloanele trase şi uşile încuiate dovedeau că locuitorii erau bucuroşi să se ştie de el la adăpost.

Marcel nu se îndură să le strice liniştea. Voia tocmai s-o ia la fugă pe câmp, ca să se ascundă în vreun tufiş, când, la o cotitură, se pomeni nas în nas cu patru soldaţi care duceau pe umeri o prăjină de care atârna un cazan cu ciorbă fierbinte.

La vederea lui, nemţii se opriră nehotărâţi.

Marcel stătu o clipă în loc, apoi se repezi la ei; soldaţii lăsaseră jos cazanul şi scoseseră baionetele lor scurte de la brâu.

Tânărul francez zărise însă gestul, dar în loc s-o ia la fugă, se repezi la cazan, trase prăjina dintre toarte şi pocni cu ea pe unul din soldaţi drept în creştet. Neamţul se prăbuşi la pământ cu „capul spart, urlând de durere. Atunci unul din camarazii săi se aplecă şi vru să-i înfigă lui Marcel baioneta în pântece.

— N-ai nimerit, dobitocule! zise Marcel sărind într-o parte.

Soldatul, luat de avânt, căzu în patru labe. Până să aibă el vreme să se scoale, Marcel îl pocni cu călcâiul în tâmplă şi-i sfărâmă capul.

Cu prăjina în mână, tânărul francez aştepta un nou atac, dar cei doi germani nu cutezau să se apropie.

Deodată Marcel văzu pe unul din ei ducând mâna la buzunar, ca să-şi scoată probabil revolverul. Nu-i lăsă vreme. Dintr-o săritură fu lângă cazanul cu ciorbă fierbinte şi-l răsturnă peste soldat care începu să urle de durere, pe când tovarăşul lui o luă la fugă îngrozit.

N-apucă însă să facă zece metri şi Marcel îl văzu oprindu-se, alăturând călcâiele şi făcând „drepţi”, pe când din ulicioara de alături apăru un automobil elegant, în care şedea tolănit un ofiţer german – un general, judecând după vârsta şi decoraţiile care îi atârnau pe piept – cu o ţigară aprinsă în gură.

La volan stătea un roşcovan voinic şi lângă el un subofiţer în ţinută de campanie.

Marcel, ascuns după un zid dărâmat, văzu automobilul oprindu-se lângă soldaţi şi pe general făcând acestuia semn să se apropie. Voia probabil să afle ce însemna spectacolul pe care îl avea înaintea ochilor: un soldat opărit, alţi doi zăcând neînsufleţiţi la pământ şi ciorba răsturnată.

Tremurând, soldatul începu să povestească.

Tânărul francez socoti că mai bine vorbeşte bâta decât gura. Îşi luă avânt şi din trei salturi fu la maşină. Pocni pe şofer cu bâta în cap şi-l lăsă mai mult mort.

Subofiţerul de lângă el ridică revolverul, dar n-avu vreme să tragă, căci Marcel îl apucă de mână şi întoarse ţeava spre pieptul subofiţerului; glonţul porni şi neamţul căzu pe spate cu plămânul găurit.

Ca fulgerul tânărul francez îi smulse arma din mână, spulberă creierii soldatului care voia să-i înfigă baioneta în pântece, sări în automobil şi, cu patul revolverului, pocni pe general în cap lăsându-l leşinat.

Se folosi de acest prilej, smulse curelele de la uşile maşinii şi-l legă burduf. De abia apucase să-l lege şi văzu apărând nemţii care îl urmăreau de când cu întâmplarea din clopotniţă.

Cum îl zăriră se repeziră toţi ca turbaţi spre el.

Prea târziu!

Dintr-o săritură fu la volan. Apucă în braţe cadavrul şoferului şi-l aruncă în mijlocul soldaţilor, apoi dădu drumul maşinii, care porni cu o viteză nebună, pe când nemţii trăgeau urlând după fugar.

Automobilul pe care îl luase în stăpânire Marcel Dunot era bun, alerga repede şi nu făcea zgomot. În câteva momente lăsase mult în urmă pe urmăritorii săi.

„Nu e rea maşina asta nemţească!” îşi zise Marcel mulţumit.

Se uită înapoi; nemţii de-abia se mai zăreau.

Totuşi nu încetini viteza.

Încotro se ducea? Nici el singur nu ştia.

Probabil că spre Liège. Înaintea lui, înconjurat de câţiva nouraşi aurii, soarele asfinţise.

Aşadar, drumul ducea la apus.

Marcel Dunot dădu filosofic din umeri. Şoseaua mergea drept înainte; de o parte şi de alta câmp pustiu sterp.

Tânărul băgă mâna în buzunar, luă o ţigară din cele pe care i le dăduse Orlewski, o aprinse şi începu să fumeze cu poftă.

Scoase un suspin de satisfacţie.

„Aşa! făcu el mulţumit. Acum să-l dau jos pe neamţ...”

Neamţul era subofiţerul care se împuşcase singur sub îndemnul lui Marcel şi al cărui cadavru zăcea alături de el

în maşină.

Şi cum deviza tânărului francez era: „zis şi făcut” vru să arunce cadavrul în drum.

Se răzgândi însă: uniforma subofiţerului putea să-i fie de folos la ceva.

„Mai stai, neamţule, că e ultima plimbare pe care o faci cu automobilul, barem să te saturi”, glumi el.

Maşina alerga ca o nălucă.

Deodată Marcel auzi un oftat adânc. Întoarse capul şi văzu pe bătrânul general legat fedeleş, care se trezise din leşin, zbătându-se ca un peşte pe pernele automobilului.

Era atât de caraghios, încât tânărul nu se putu stăpâni şi începu să râdă cu hohote. Fu cât pe ce să răstoarne maşina, care se lovise de un bolovan.

„Bagă-ţi minţile în cap, băiete!” îşi zise el văzând ce boroboaţă era să facă.

O detunătură îl făcu să tresară speriat.

Dintr-o aruncătură de ochi se încredinţa că automobilul îşi urma direcţia. Scoase capul pe fereastra limuzinei şi privi în urmă. De-abia avu timp să se tragă îndărăt şi o ploaie de gloanţe şuierară pe lângă automobil.

„Asta e o mitralieră!” îşi zise el îngrijorat.

Cu toată primejdia care-l ameninţa scoase iar capul afară şi văzu la nici cinci sute de metri de el un automobil mare blindat care îl urmărea în goană.

Printr-o deschizătură orizontală ţeava mitralierei se plimba la dreapta şi la stânga împroşcând cu gloanţe fără întrerupere.

După ce văzură pe Marcel Dunot fugind cu automobilul generalului lor, nemţii porniseră în urmărirea lui, acum îl ajunseseră din urmă.

„Se îngroaşă gluma, îşi zise Marcel, fără însă să se tulbure prea mult. Dacă trag ei cu atâta înverşunare în automobil înseamnă că-l socotesc mort pe generalul lor.

Dobitocii! Dar n-an pus ei încă mâna pe mine... degeaba!”

Gloanţele nu mai conteneau. Înţelese că nemţii voiau să-i spargă cauciucurile, ca să-l oprească cu maşina în loc.

Privi înaintea lui: şoseaua se întindea netedă ca o panglică.

Marcel Dunot înălţă din umeri.

Opri motorul şi frână brusc. Iuţeala cu care alerga maşina o făcu să alerge încă vreo zece metri patinând, se înţelege.

Tânărul deschise uşa limuzinei şi se apropie de general. Îl apucă de gulerul pelerinei şi-l aşează pe canapeaua capitonată, apoi îi strigă în franţuzeşte:

— Porunceşte oamenilor dumitale să înceteze ori de nu te ucid pe loc.

Generalul se înfioră. Se uită la Marcel Dunot, apoi la mitraliera care încetase focul dar se apropia mereu. Şovăia.

Fără un cuvânt, tânărul îşi aţinti ochii într-ai lui. Bătrânul ofiţer citi atâta hotărâre în privirea francezului încât se îngrozi, apoi cu glas tremurător strigă automitralierei să oprească. Ucigătoarea maşină rămase la o sută de metri de el.

— Spune-le acum să se întoarcă de unde au venit, porunci Marcel Dunot cu glas aspru şi dă-le de ştire că la primul glonţ pe care-l vor descărca, îţi zbor creierii. M-ai înţeles? îţi zbor creierii! Hai, repede, sunt grăbit, m-aşteaptă nişte prieteni la masă...

Generalul scrâşnind din dinţi, se încorda, ca şi când ar fi vrut să-şi rupă legăturile, dar curelele erau solide şi Marcel avusese grijă să le strângă bine. Ofiţerul îşi muşcă buzele, apoi, strigă ceva unui neamţ care coborâse din automitralieră.

Acesta îşi lipi călcâiele, salută şi se sui iar în maşina lor infernală.

Marcel Dunot nu înţelese bine ce spusese gerneralul şi se temu de vreun vicleşug.

— Sper că ai fost destul de lămurit în ceea ce le-ai spus, zise el. La cel dintâi glonţ, te ucid! mai spune-le **să** se întoarcă din drum, eu n-am nevoie de însoţitori, m-ai înţeles?

— S-a făcut, răspunse scurt bătrânul

— Felicitările mele!

Generalul german spusese adevărul; automitraliera întoarse şi se îndepărtă în grabă.

— Sper că acum o să mă dezlegi; mormăi bătrânul, Sunt generalul von Furst-Kopf.

— Îmi pare foarte rău, dar mă tem că te va ispiti gândul să mă părăseşti şi cu greu m-aş putea lipsi de prezenţa dumitale...

— Dar acum, după ce...

— Te vei explica după ce vom ajunge la posturile franceze, generale, acum n-am vreme să te ascult.

Şi zicând acestea, Marcel Dunot dădu drumul automobilului, care porni ca vântul.

Se înserase. Soarele asfinţise, şi pe cerul care se întuneca treptat, stelele luceau ici şi colo printre norii ce se îngrămădeau mereu.

Marcel îşi încordase privirea de teamă ca automobilul să nu se izbească prin întuneric de vreo piedică ivită în cale sau să se răstoarne în şanţul de la marginea şoselei.

Unde se ducea? Nici el singur nu ştia. Se apropia de frontiera franceză – atâta voia şi el, de rest nu-i păsa.

Vreme de un ceas, automobilul străbătu drum lung, trecu ca o bombă printre sate în ruină, gata să se răstoarne la fiecare pas, apoi ieşi iar pe câmp.

Se întunecase. Era o noapte neagră ca, păcura, cerul acoperit de nori. Câte o adiere de aer fierbinte prevestea furtuna.

Bezna era atât de adâncă şi primejdia atât de mare, încât Marcel îşi încetini mersul. Deodată tresări, zărind un fel de dungă neagră de-a curmezişul şoselei. Se opri şi văzu un copac răsturnat în drum şi în spatele lui un morman de bolovani.

— Ce s-a întâmplat? întrebă generalul von Furst-Kopf, care se grăbea pesemne să ajungă mai repede.

Marcel Dunot nu-i răspunse.

Văzuse nedesluşit, sau i se păruse că vede pe câmpul care mărginea drumul umbre care se apropiau încet?

Nu, nu se înşela!

Într-o clipă ghici cursa.

Puse mâna pe volan, dădu maşina îndărăt vreo zece metri şi o repezi ca un bolid înainte peste câmp.

Greaua limuzină sări şanţul, apoi o luă într-o goană nebună peste bulgării de pământ şi gropile lăsate de obuze.

În fundul limuzinei se auzi un mormăit de furie.

— Păcat că e întuneric şi nu mă poţi vedea la faţă, altminteri ţi-ai fi dat şi dumneata seama că nu am mutră de prost... zise Marcel generalului. Ia uită-te în urmă. Mitraliera dumitale e după noi. Acum n-am ce-ţi face, dacă trage în mine, trag şi eu în dumneata.

Aşa şi era. Pe şosea apăruse automitraliera, care stătuse până atunci ascunsă după căsuţa dărâmată a unui cantonier.

Cel dinăuntru văzuse că nu le reuşise şiretenia, porniseră iar să urmărească limuzina, dar ucigătoarea unealtă de război, fiind mai grea, de-abia putea trece peste gropi şi bolovanii risipiţi pe câmp.

Încleştat la volan pentru a nu fi aruncat afară din maşină, Marcel auzea mereu în urma lui, duduitul mitralierei.

Deodată se simţi învăluit într-o lumină violetă, întoarse

capul şi văzu că era de la un proiector fixat pe automitralieră şi aproape în acelaşi moment gloanţele începură să cadă ca grindina în jurul lui.

Marcel înălţă din umeri. O clipă îi trecu prin minte gândul să-şi execute ameninţarea pe care o făcuse generalului, adică să-l ucidă la cel dintâi glonţ de mitralieră. Dar nu se simţea în stare, cu tot vicleşugul bătrânului, căci nu mai încăpea îndoială că el fusese instigatorul cursei pe care i-o întinseseră nemţii din automitralieră. Deocamdată nu-i rămânea decât fuga.

Mulţumită luminii proiectorului putea vedea desluşit locul unde se afla, un câmp pustiu care se întindea cât cuprindeai cu ochii.

„Înainte, tot înainte, pe urmă voi vedea eu ce e de Făcut!” îşi zicea el.

Şi gloanţele nu mai conteneau! Unele din ele se izbeau de automobil cu pocnete de tobă. Marcel auzea pe general ocărând de zor în nemţeşte. Întoarse capul şi-l văzu prin geam în genunchi pe canapeaua capitonată înjurând înfuriat pe cei din automitralieră.

„Îi e frică nemernicului că o să-l ciuruiască gloanţele nemţilor lui...” râse Marcel.

Dacă, într-adevăr, generalului îi era frică, avea şi de ce, căci deodată Marcel auzi un horcăit şi uitându-se în maşină, văzu pe general rostogolindu-se jos de pe canapea.

„De, ce să-i fac, dacă nu s-a astâmpărat! L-au dat gata ai lui... A, dar asta ce mai e? Uite că plouă”. Picături mari de ploaie începură acum să cadă şi în curând fulgerele brăzdau cerul. Se stârnise un vânt puternic şi tunetele cutremurau văzduhul. Ploaia se înteţise.

„Dacă o ţin tot aşa, n-o să mai fie chip să merg mai departe” îşi zise Marcel îngrijorat.

Chiar aşa se şi întâmplă. Pământul, udat de ploaie, se

muiase şi roţile de cauciuc ale automobilului se înfundau adânc în el. Dar tocmai când se gândea Marcel să stopeze şi s-o ia la fugă peste câmp, băgă de seamă că mitraliera încetase şi proiectorul se stinsese. Apucă însă să vadă în ultima licărire de lumină că automitraliera' oprise şi stătea acum într-o rână, pe jumătate înfundată într-un făgaş adânc, iar servanţii săi se căznea s-o îndrepte.

„Aha, au o pană, bravo!" îşi zise cu bucurie tânărul şi o luă binişor, fără zgomot, la dreapta.

N-apucă însă să facă un kilometru de drum şi maşina se opri brusc.

„Hait, am păţit-o şi eu!" făcu el necăjit.

Să se apuce de reparat? Nici vorbă nu putea fi, trebuia să fugă şi fără zarvă încă.

Ploaia se mai potolise, numai vântul sufla tot mai cu putere.

Marcel Dunot nu stătu mult pe gânduri. Pe dibuite, deschise cutia cu scule, scoase din ea o cheie franceză, deşurubă câteva piese la motor ca să nu mai poată funcţiona, le aruncă undeva în noroi, dezbrăcă pe subofiţerul mort şi se îmbrăcă el cu hainele lui. I se potriveau foarte bine, germanul fiind şi el om voinic.

Ca să nu bănuiască nimeni substituirea, îmbrăcă apoi pe german cu hainele lui şi-l aruncă într-o băltoacă, cu capul în noroi.

„Ăsta ştiu că n-are cum să mai facă rău pe lume!" murmură Marcel şi porni mai departe pe câmp, biciuit de ploaie şi vânt.

În zori dădu de o potecă desfundată, dar temându-se să nu se întâlnească în drum cu vreun german, coti pe câmp.

Găsi o grădină de zarzavat părăsită în care mai rămăsese câteva sfecle, mâncă una din ele, se întinse printre dărâmăturile unei căsuţe de la marginea drumului şi adormi.

Când se deşteptă, văzu că soarele trecuse de amiază.

„Mai am timp”, îşi zise el, ca să-şi mai potolească foamea se apucă să ronţăie o sfeclă, apoi să-şi cureţe uniforma de noroi.

În sfârşit, apuse şi soarele.

Cu riscul de a se întâlni în drum cu vreun german, Marcel Dunot ieşi din ascunzătoarea lui şi porni în drum, ţanţoş ca un adevărat feldwebet a cărui uniformă o purta.

Văzu un stâlp smuls din pământ şi trântit jos în praf. Din ce scria pe o bucată de tablă bătută pe stâlp, înţelese că se află la patru kilometri de Liège.

Se hotărî să se ducă într-acolo.

După vreo jumătate de ceas ajunse la cele dintâi case ale eroicului oraş belgian. Cele mai multe din ele erau dărâmate de bombe şi mitraliere sau mâncate de foc.

Simţi o jale adâncă şi inima i se strânse de durere. Nu se opri, ci-şi văzu mai departe de drum. Intră în oraş. Câţiva soldaţi germani, mai toţi oameni în vârstă, îl salutară cu respect.

Marcel cunoştea îndeajuns obiceiurile armatelor germane ca să ştie că superiorul nu răspunde niciodată la salutul inferiorului; trecu deci mândru şi ţanţoş pe lângă ei.

O foame grozavă îl chinuia. Fu deci foarte mulţumit când zări deasupra unei prăvăli o firmă pe care scria:

Restaurantul „La *clopoţelul de argint”.*

Nu se mai gândi la nimic decât să mănânce şi cât mai repede cu putinţă. Bietul Orlewski îi încredinţase lui, când fugiseră, punga cu bani, aşa că, despre partea asta nu ducea lipsă. Intră fără să se codească în restaurant, dar când trecu pragul tresări: încăperea era plină de soldaţi şi plutonieri germani.

O clipă se opri în prag. Oare în ce viespar intra? Nu mai putea însă da înapoi. Se stăpâni totuşi şi, cu capul sus, fudul ca un adevărat ostaş german, se aşeză la o masă

goală, tocmai în fundul sălii.

Imediat, patronul restaurantului, un belgian de ispravă, se apropie de el şi-l întrebă în nemţeşte ce doreşte.

Marcel se uită cu dispreţ prefăcut la el şi, ca şi când nici n-ar fi catadicsit să-i răspundă, îi arătă cu degetul paharul de bere gol de pe masă.

Birtaşul îl privi cu ciudă şi se îndreptă spre camera de lângă restaurant. Marcel mormăi ceva necăjit, dar după ce-l văzu îndepărtându-se, se luă după el.

Intră în bucătăria încăpătoare, unde două femei – nevasta şi fiica birtaşului – stăteau cu ochii plânşi, palide la faţă şi roboteau lângă maşina de gătit plină cu oale şi crătiţi, din care ieşeau aburi de mâncare.

Una din ele întoarse capul şi-l întrebă într-o germană stricată ce doreşte. Marcel tocmai voia să le răspundă, când pe uşa de lângă bucătărie apăru birtaşul cu vreo câteva halbe de bere în mână.

— *Was wollen*, *Sie, Feldwebel*? întrebă el mânios, văzând pe neamţ în bucătărie.

Marcel înţelese că în omul acesta putea avea toată încrederea, de aceea se apropie de el şi-i zise repede cu glas scăzut:

— Sunt francez...

Belgianul se dădu un pas îndărăt, holbă ochii, căscă gura şi scăpă halbele din mână.

— Tată!

— Ferdinand! strigă într-un glas femeile care nu auziseră ce şoptise Marcel birtaşului şi nu înţelegeau ce se petrecea.

Belgianul îşi veni repede în fire, clătină capul şi răspunse în grabă:

— *Nu e* nimic, liniştiţi-vă.

Se întoarse apoi spre Marcel şi-i făcu semn cu mâna să-l urmeze.

Trecură prin uşa pe unde venise birtaşul cu halbele, urcară o scară îngustă de lemn şi intrară într-o odăiţă cu o singură fereastră, care dădea în grădină. Pe un scrin, Marcel văzu într-o ramă o fotografie a unui tânăr cam de vreo şaptesprezece ani care zâmbea.

— E băiatul meu, Oscar, zise birtaşul oftând şi încuie uşa după el...

— Aşadar, dumneata eşti francez? întreabă el pe şoptite după ce lăsă perdeaua la fereastră, ca să nu fie văzuţi din afară. Ai evadat de *acolo*?

Marcel înţelese că acest *acolo* însemna vreo închisoare germană.

— Nu, vin din Austria de unde am plecat cu gândul să ajung la liniile franceze ca să mă înrolez. M-au prins însă nemţii. Am omorât vreo câţiva şi m-am îmbrăcat cu uniforma unuia dintre ei ca să nu fiu recunoscut. Asta e tot ce pot să-ţi spun. Mă numesc Marcel Dunot şi sunt din Saint-Quentin. Îţi mulţumesc de primirea pe care mi-ai făcut-o, dar nu mă mir, cunosc faptele belgienilor şi ştiu ce-au avut de suferit. Mă rog, armatele franceze sunt departe de aici?

— Ah, dragul meu, sunt tocmai la Tournai, cine ştie pe unde...! Noi nu ştim nimic aici la Liège. Germanii spun că au pus stăpânire pe Anvers, dar nu e adevărat, în orice caz, sigur e că acum au ajuns la Bruxelles.

Din nenorocire, tinere, nu pot face nimic pentru dumneata, eu însumi fiind suspect, şi dacă nu mi-au închis până acum restaurantul e ca să aibă oamenii lor unde mânca.

Fiul meu Oscar, a cărui fotografie o vezi colo – asta e camera lui – a fost arestat ieri fiindcă a repezit pe un neamţ care fusese obraznic cu maică-sa. N-a lipsit mult ca să-mi facă soldaţii praf prăvălia. Noroc că tocmai trecea pe aici un ofiţer care i-a potolit, dar m-a condamnat la o

amendă de o mie de franci şi a arestat pe Oscar. De când l-au arestat, nu mai ştiu nimic de el şi m-aştept la orice din partea prusienilor ăştia... Şi când te gândeşti că trebuie să-l mai şi servesc! Dar va veni ea ziua răzbunării şi atunci...

Belgianului îi sclipiră ochii de ură.

— Te înţeleg, oftă tânărul francez.

— Ehei, urmă bretonul. Să-mi fi spus mie cineva, că eu Ferdinand Vann Meers – aşa mă cheamă – voi ajunge să trăiesc zilele astea, nu l-aş fi crezut. În sfârşit... Singurul lucru ce pot face pentru dumneata, domnule Dunot, e să-ţi dau nişte haine civile. Te-aş opri aici la mine, dar mă tem să nu vină prusienii să scotocească prin casă şi să dea de dumneata. Cred deci...

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule Van Meers, îl întrerupse Marcel înduioşat de durerea belgianului, dar n-am trebuinţă decât de ceva mâncare fiindcă sunt lihnit de foame şi nu ştiam cum să-ţi spun jos în restaurant, ca să nu mă audă germanii.

— Stai că-ţi aduc îndată. S-ar putea însă să-ţi mai trebuiască şi ceva pa...

— O să te mai rog, îi tăie Marcel repede vorba, să-mi spui dacă ştii unde se află închis fiul dumitale.

— De unde să ştiu, păcatele mele! Bănuiesc că o fi la închisoarea *Komandaturei*, împreună cu alţi belgieni, la vechiul antrepozit de lângă gară. O, mulţi nu sunt, fiindcă germanii îşi trimit prizonierii în Germania şi tare mă tem că...

— E departe de aici închisoarea?

— Nu, în câteva minute eşti acolo.

— Lămureşte-mă mai bine, domnule Van Meers, nu cunosc oraşul aşa că, înţelegi...

— Dar bine, omule, ce vrei să faci? întrebă mirat birtaşul.

— Să-ţi scap feciorul – dacă va fi chip.

Belgianul îşi împreună mâinile.

— Cu neputinţă, domnule! Nu ştii cum sunt păzite închisorile germane? Au mai încercat şi alţii, dar nu se poate face nimic. Oricum, îţi mulţumesc din’ suflet pentru intenţia dumitale... Se cunoaşte că eşti francez. Planul dumitale dovedeşte că ai o inimă nobilă.

— Planul meu îl voi îndeplini, sau voi pieri şi eu o dată cu el, răspunse dârz Marcel. Acum, dă-mi rogu-te ceva să mănânc şi pe urmă spune-mi desluşit unde se află închisoarea în care a fost dus copilul dumitale. Restul mă priveşte. Dar mai repede, dacă se poate ca să nu bage de seamă nemţii că lipseşti atâta şi eu de asemenea. Hai, du-te, te aştept aici.

— Eşti un om de inimă, domnule Dunot!

Ştiu ce-au făcut belgienii pentru Franţa. Au socotit că-şi îndeplinesc datoria, şi socot să mi-o îndeplinesc şi eu pe a mea, răspunse simplu Marcel.

Masa a fost îmbelşugată şi aleasă. Bietul Van Meers nu ştia ce să-i mai pună înainte ca să-şi arate recunoştinţa faţă de tânărul framcez. La urmă scoase din pivniţă o sticlă de vin mai bătrân decât el.

Birtaşul ţinu să-l servească el cu mâna lui şi când Marcel sfârşi de mâncat, veni şi doamna Van Meers, o femeie blajină şi dolofană, dar tare amărâtă.

— Am venit să-ţi mulţumesc domnule, pentru ce mi-a spus bărbatul meu că vrei să faci. Eu...

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, doamnă! îi tăie Marcel vorba. Ba vă mulţumesc eu că-mi daţi prilejul să le joc un renghi nemţilor, glumi el.

Nădăjduiesc de altminteri, să reuşesc. Eu sunt un om cu noroc.

Acum vă rog să-mi spuneţi unde s-ar putea ascunde fiul dumneavoastră, fiindcă înţelegeţi că după ce-l voi face scăpat, o şterg şi eu frumuşel. Oraşul e frumos, n-am ce zice, dar prea sunt mulţi nemţi pe aici...

Deşi mâhnită peste măsură, biata femeie nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Te înţeleg, domnule! oftă ea apoi. Spune-i fiului meu, dacă reuşeşti să-l scapi...

— Voi face chiar Imposibilul, doamnă!

— O, te cred! Spune-i fiului meu să se ascundă la domnu' Piot, ştie el unde. Cred că acolo va fi în siguranţă. E naşul lui, un om foarte de treabă şi...

Venirea birtaşului o întrerupse. Belgianul deschise un dulap, în care se aflau mai multe rânduri de haine de-ale lui şi de-ale băiatului.

— Alege de aici ce crezi că ţi se potriveşte mai bine, zise el lui Marcel.

— Pentru ce? Uniforma mea nemţească îmi stă foarte bine şi nu mă îndur să mă lipsesc de ea, râse Marcel.

Acum să ne ocupăm de afacerea noastră, adăugă el foarte serios. Ziceam deci că pe fiul dumitale, îl cheamă Oscar Van Meers. Cum era îmbrăcat când l-au arestat? Te întreb ca să-l pot recunoaşte.

— În haine cenuşii şi ghete galbene.

— Mulţumesc. Un pumnal ai?

— Da, am şi revolvere, deşi prusienii au adunat armele... Le-am ascuns. Mu se ştie când pot prinde bine...

— N-am nevoie de revolver. Îmi trebuie numai un pumnal, pe urmă să-mi arăţi drumul la închisoare. Dacă fiul dumitale se află acolo, nădăjduiesc să ţi-l scap.

— Ah, domnule Dunot, dacă...

— Da. Da ştiu... vrei să spui că o să mă răsplăteşti pentru ceea ce fac acum. Me-am înţeles: cum s-o isprăvi războiul, o să vin să mă pofteşti la masă... fii sigur că nu scapi de mine... nu vă uit eu, n-avea grijă!

— Mici noi pe dumneata, domnule Dunot. În sfârşit... mă duc să-ţi aduc pumnalul.

După câteva momente bravul belgian se întoarse şi

întinse lui Marcel un pumnal, într-o lucrătură admirabilă, cu tăişul ascuţit ca al unui brici.

— Îl am moştenire de la unul din strămoşii mei, zise el. E un pumnal de Toledo, care, zice-se că ar fi făcut minuni pe timpul ducelui de Alba, împotriva năvălitorilor. Ţi-l dăruiesc dumitale şi nădăjduiesc că-ţi va aduce noroc.

— Mulţumesc, răspunse Marcel examinând cu atenţie pumnalul, ca bun cunoscător ce era. Pumnalul e o minune, nu altceva... Lama trebuie să intre în carne ca în unt... Acum te mai rog să mă înveţi şi câteva fraze nemţeşti, de înţeles, înţeleg eu ceva, dar nu pot vorbi. Repede însă, că nu e timp de pierdut. Am **o** ţinere de minte foarte bună şi n-o să uit ce mă vei învăţa.

— Cum să nu, domnule Dunot! Cu cea mai mare plăcere...

Marcel puse pe belgian să-i repete de câteva ori fraze de care avea nevoie, pe urmă le spuse şi el pe dinafară fără greşeală şi fără cel mai uşor accent străin.

— Eşti nemaipomenit! făcu belgianul uluit. Parcă ai fi neamţ sadea!

— Te rog să nu mă insulţi! râse tânărul francez cu poftă. Şi acum, fiindcă trebuie să fie aproape unsprezece...

— Zece şi jumătate, îi zise doamna Van Meers.

— Cam aşa mi-am închipuit şi eu. Vă rog să-mi spuneţi încotro s-o iau ca să ajung până la închisoare, şi pe urmă o şterg.

— Bine, domnule Dunot, fie şi aşa! răspunse belgianul clătinând capul nelinişti.

— Mama dumitale trăieşte? întrebă doamna Van Meers cu ochii în lacrimi, pe Marcel.

— Nu, doamnă! oftă el, sunt orfan de amândoi părinţii.

— Atunci îmi dai voie să te sărut ca o mamă?

— Cu mare bucurie! zise tânărul mişcat.

Doamna Van Meers se apropie de el şi-l sărută cu drag

pe frunte.

— Să dea Dumnezeu să izbuteşti, dragul meu!... suspină ea adânc.

— Voi izbuti! răspunse el cu încredere.

Îşi luă apoi casca de pe pat şi şi-o trase bine pe cap.

— Gata, domnule Van Meers? întrebă el pe belgian.

— Da, haidem!

După ce mai strânse o dată mâna doamnei Van Meers, coborî scara în urma birtaşului, trecu printr-un gang îngust şi ieşiră în grădina casei. De acolo ajunseră la un zid dărâmat cu o uşă mică, pe care Van Meers o deschise zicând:

— Aşa. Ţine strada drept înainte, pe urmă vei da de o stradă largă; coteşte la stânga şi ia-o pe bulevardul care porneşte de acolo. A treia casă pe dreapta e închisoarea. De altminteri o s-o recunoşti repede fiindcă stă o santinelă la uşă. Ai priceput din cele ce ţi-am explicat, cum e drumul?

— Perfect, aş nimeri şi cu ochii închişi!

— Atunci nu-mi rămâne decât să-ţi urez din inimă izbândă, şi dacă reuşeşti, eu...

— Bine, bine! Eşti un om tare cumsecade, domnule Van Meers, ştiu... La revedere... îi curmă el vorba, apoi după ce strânse mâna belgianului ieşi cu paşi grăbiţi în stradă.

Strada era mărginită de ziduri năruite. Crengile copacilor de prin grădinile caselor se desluşeau bine la lumina stelelor. Marcel auzi pe Van Meers închizând poarta în urma lui, apoi nimic. Tăcere pretutindeni...

Pipăindu-şi, pumnalul de la brâu, curajosul băiat porni pe drumul indicat de belgian. Străzile erau pustii, ferestrele închise pretutindeni. Şi prin geamuri se vedea câte o lampă aprinsă. Aşa era ordin de la nemţi; ca la fiecare casă să rămână toată noaptea o cameră luminată, iar uşile – poruncă de la *Kommandatură* – erau toate

întredeschise. Marcel luă aminte la asta şi socoti să se folosească la un moment dat de o astfel de împrejurare.

— Numai de n-aş uita lecţia pe care am învăţat-o de la Van Meers! îşi zise el.

Îşi încetinise pasul. Ajunse fără să se grăbească în strada unde se afla închisoarea şi Văzu o casă monumentală cu ferestrele bătute în scânduri – probabil fiindcă geamurile fuseseră sparte de obuze.

Deasupra uşii gangului scria săpat în piatră:

Antrepozitul regal

Pesemne că arestaţii nu încăpuseră toţi în puşcăriile oraşului şi-i mai vârâseră şi aici.

În faţa porţii, o santinelă înfăşurată într-o manta, mare, cenuşie, se plimba cu puşca pe umăr.

Lovind cu zgomot talpa de pavaj, Marcel se apropie, fudul de santinelă. Acesta se opri smirnă înaintea lui şi prezentă arma.

— Dă-mi drumul înăuntru... acu, numaidecât, dobitocule! se răsti Marcel la el într-o nemţească fără cusur

Limbajul acesta şi uniforma arătară soldatului că avea de-a face cu un adevărat feldwebel de-al lor.

Soldatul bătu în poartă şi strigă câteva cuvinte pe care Marcel nu le pricepu.

Poarta se deschise imediat, şi tânărul francez păşi mândru şi semeţ într-un gang boltit, care ducea într-o curte mare înconjurată de clădiri, ale căror ferestre erau toate luminate.

Fără să şovăie o clipă, Marcel se întoarse spre omul care-i deschisese poarta – un bătrân miliţian – şi, cu o frază învăţată de la Van Meers, îi porunci să-l ducă la corpul de gardă.

Dar bătrânul nici nu se clinti şi mormăi ceva pe limba lui.

Marcel îi repetă cu glas ameninţător, ordinul. Degeaba. Bătrânul începu o lungă explicaţie, din care el nu pricepu un cuvânt.

„Aha, se strică treaba” îşi zise tânărul, pe gânduri.

Ceea ce voia să facă Marcel, ar fi fost pentru oricine un lucru imposibil.

Neştiind decât prea puţine cuvinte nemţeşti şi acelea învăţate pe dinafară de belgian şi neavând altă şansă în izbândă decât uniforma de subofiţer german pe care o purta dar mai ales îndrăzneala lui extraordinară, viteazul tânăr voia să scape din mâinile duşmanului un prizonier bine păzit.

Se bizuise pe supunerea germanilor faţă de superiorii lor, ca să poată scoate din închisoare pe feciorul lui Van Meers, dar chiar de la primul pas, tot ce pusese el la cale se năruia dintr-odată. Bătrânul portar neamţ nu asculta de ordinul său şi-i răspundea prin explicaţii pe care el nu le înţelegea.

Într-o clipă, Marcel Dunot luă o hotărâre decisivă.

Somă pentru a treia oară pe bătrân să-l ducă la corpul de gardă; şi cum acesta sporovăia mereu şi nu se urnea din loc, Marcel îl pocni o dată în bărbie cu atâta putere încât omul se prăbuşi la pământ fără un ţipăt.

„Al dracului neamţ, ce ciolane tari are...” murmură Marcel frecându-şi pumnul.

Se uită apoi în juru-i şi văzu o uşă pe unul din pereţii gangului. O deschise şi trecu pragul. Era o încăpere mică, mobilată numai cu vreo câteva scaune, o masă la mijloc şi mişte dulapuri.

Trebuie să fi fost camera portarului pe vremea când antrepozitele oraşului aveau încă un portar.

Marcel trase înăuntru pe neamţul leşinat, îl aşează într-un fotoliu şi ieşi închizând uşa după el.

Totuşi se simţea în mare încurcătură. Cui să se

adreseze?

Văzu deodată o uşă deschizându-se, patru soldaţi Ieşind doi câte doi şi îndreptându-se spre gang. Înţelese. Corpul de gardă pe care-l căuta el trebuia să fie chiar camera de unde veneau soldaţii.

Fără cea mai mică şovăire, se îndreptă într-acolo; cei patru soldaţi îl salutară fără ca el să le răspundă şi ajunse la o uşă cu geamuri. Văzu înăuntru vreo douăzeci de soldaţi adunaţi în jurul unui butoi cu bere. Păreau toţi foarte veseli, iar vreo câţiva din ei erau beţi turtă.

Acum înţelese Marcel de ce soldatul pe care-l lovise el n-a vrut să-i arate unde era corpul de gardă; îşi apăra întrucâtva camarazii şi nu voia să le strice cheful.

Marcel zâmbi, apoi deschise uşa. Impresia pe care o făcu intrarea lui fu ca o lovitură de trăsnet. Soldaţii săriră toţi în picioare într-o larmă grozavă, răsturnând scaunele şi halbele cu bere se vărsară pe jos.

De bine de rău, se aşezară în rând şi salutară milităreşte. Lui Marcel îi părea rău că nu ştia cum se ordonă pe nemţeşte cincisprezece zile de închisoare. Îşi luă totuşi o atitudine de om înfuriat, bombăni ceva cu glas ameninţător şi arătă cu degetul patru inşi zicând:

— Ia veniţi încoa, nemernicilor! Să mergeţi numai decât cu mine unde e închis Oscar Van Meers, feciorul birtaşului de la „La clopoţelul de argint”. Ordin grabnic să fie imediat dus la excelenţa sa guvernatorul. Haidem!

Şi pentru a-i zori şi mai mult le dădu câteva picioare la spate, făcându-i să se poticnească.

Încruntat şi fudul o luă apoi înaintea escortei sale, se apropie de uşă, împinse la o parte santinela şi ieşi.

Văzu o scară îngustă cu treptele de piatră, luminată ici-colo cu câte un felinar agăţat în perete. Se opri lăsând pe oamenii săi să coboare înaintea lui.

Aceştia însă se opriră în loc şi unul din ei zise ceva:

Marcel înţelese doar cuvântul „schlussel” (cheie), deci cheile închisorii.

— Ia! Ia! răspunse tânărul francez în grabă.

Omul porni în fugă şi se întoarse numaidecât cu o cheie mare pe care i-o arătă lui Marcel. Coborâră scara îngustă unul după altul. Ajunseră într-o pivniţă foarte înaltă în care frigul, deşi era vară, te pătrundea până la oase.

După ce străbătură un gang îngust, se opriră în faţa unei uşi mari cu un drug de fier.

Soldatul trase drugul, vârî cheia în broască şi deschise uşa. Ceea ce văzu Marcel aici îl făcu să se înfioare. Pe pământul umed zăceau doi bătrâni, o femeie şi doi tineri. Unul din ei era Oscar Van Meers. Îl recunoscu după fotografie.

Auzind uşa deschizându-se, nenorociţii se ridicară crezând că le-a sosit ceasul din urmă...

— Oscar Van Meers, zise Marcel Dunot cu glas aspru.

— Aici! răspunse tânărul belgian al cărui glas nu tremura defel.

Marcel smuci din mâna soldatului felinarul şi-l apropie de chipul belgianului ca şi când ar fi vrut să-l examineze mai bine, în realitate, însă ca tânărul belgian să nu piardă nimic din semnele pe care i le va face el.

— Vorbeşti nemţeşte! îl întrebă Marcel, clipind în acelaşi timp din ochi ca să zică nu.

Oscar Van Meers, uluit, căci nu putea pricepe ce înseamnă toate acestea, răspunse:

— Nein! (Nu!)

Prefăcându-se furios, Marcel bombăni ceva neînţeles pe nemţeşte, apoi urmă într-o franţuzească stricată cu un accent german:

— Bun! Scoală şi vino după mine!

— Îmi sunt picioarele legate, dumneata nu vezi**!** răspunse tânărul belgian.

Marcel Dunot Clătină capul. Arătă apoi în tăcere soldaţilor să dezlege frânghiile cu care era legat prizonierul – Aceştia se supuseră.

Prizonierul scoase un suspin de uşurare, se întinse, apoi zise vecinului său:

— Rămâi cu bine, Vermeulen. Dacă scapi vreodată din ghearele lor, spune părinţilor mei că am murit fără teamă şi fără părere de rău pentru ţara mea. Adio!

Din pricina vârstei mele însă, am fost arestat şi aş fi fost cu siguranţă împuşcat dacă nu veneai dumneata să mă scapi.

— Adio! Van Meers! Dacă îmi va fi cu putinţă, te voi răzbuna! răspunse tânărul celălalt.

Cuvintele acestea fură spuse cu atâta curaj şi hotărâre, încât Marcel simţi o strângere de inimă. Cu primejdia de-a strica totul, chemă pe unul din soldaţi şi-i ordonă să dezlege şi pe Vermeulen care murmură fericit lui Van Meers:

— O să murim împreună, dragul meu! Trăiască Belgia!

Jucându-şi rolul la perfecţie, Marcel Dunot le aruncă o privire indignată şi-i îmbrânci cu brutalitate spre uşă.

— Înainte porcilor! le strigă el. Încuie uşa în urma lui, dădu cheia soldatului şi, cu felinarul în mână, se îndreptă spre scară, urmat de cei patru soldaţi care încadrau pe prizonieri.

Ajunseră în curte. Marcel văzu cu bucurie că nu băgase încă nimeni de seamă dispariţia portarului.

— Mai repede, nemernicilor! Excelenţa sa guvernatorul aşteaptă! se răsti el la soldaţi.

Era ultima frază pe care o învăţase de la birtaş, mai mult de atât nu ştia.

Ca să nu-i vină în gând unuia dintre oameni să cheme pe portar, alergă la poartă, o deschise şi ieşi urmat de cei patru soldaţi şi prizonieri.

Santinela închise poarta după ei. Cu un gest, Marcel făcu semn soldaţilor s-o ia înainte, apoi porniră cu toţii spre palatul guvernatorului german al oraşului Liège. Tânărul încheia alaiul.

Aşadar, prima parte a planului său reuşise mai lesne decât se aştepta el. Rămânea acum partea a doua, adică să scape de cei patru soldaţi germani. Nu se putea însă bizui pe tinerii belgieni; pentru asta ar fi trebuit să se înţeleagă mai întâi cu ei, lucru imposibil în împrejurarea de faţă. Trebuia deci să lucreze singur. Nu se speria el de atât, făcuse doar altele şi mai grele!

Planul fu repede pus la cale şi executat încă şi mai repede.

Fără să bage cineva de seamă, Marcel trase de la brâu pumnalul pe care i-l dăruise Van Meers şi, când cotiră după un colţ de stradă, se repezi ca fulgerul la cei doi din urmă şi le înfipse rând pe rând pumnalul între umeri. Soldaţii se prăbuşiră la pământ.

La zgomotul pe care îl făcură aceştia căzând, cei din faţă întoarseră capul. De-abia avură vreme să vadă lama pumnalului fulgerând pe dinaintea ochilor şi se şi înfipse în pieptul unuia dintre ei.

Cât pentru cel de-al patrulea neamţ, tinerii belgieni nu vrură să stea nici ei cu mâinile în sân.

Apucară pe soldat de gât, dar acesta se zbătu cu furie. Alunecă în sângele camarazilor săi şi căzu. Se auzi o pocnitură înăbuşită. Vermeulen îi sfărâmase capul de pavaj.

— Sunt francez, şopti Marcel celor doi belgieni. Am făgăduit tatălui dumitale, să te scap, Oscar Van Meers, şi m-am ţinut de făgăduială, dar mi-a fost milă şi de dumneata Vermeulen, să te las în ghearele nemţilor.

Dumneata, Van Meers, să te duci la domnul Piot, naşul dumitale, aşa mi-a spus doamna Van Meers, acolo vei fi în

siguranţă. Cât pentru dumneata Vermeulen, fă ca mine: descurcăte cum vei putea. Vă doresc noroc la amândoi...

— Nu ştiu cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut spuse Van Meers emoţionat.

— N-ai pentru ce-mi mulţumi. Mi-am făcut numai datoria, atâta tot. Acum s-o ştergem de aici ca să n-o păţim. Rămâneţi cu bine, dragii mei şi... noroc!

— Ah! domnule, oriunde te-ai afla, adu-ţi aminte că Oscar Van Meers îţi datorează viaţa şi dacă ai nevoie de ea...

— Sper să n-am nevoie, răspunse Marcel zâmbind. Aşa dar, la revedere, băieţi!

— La revedere, domnule... domnule?...

— Marcel Dunot!

— Numele acesta n-am să-l uit cât voi trăi! zise tânărul strângându-i mâinile cu putere. Hai, vii, Vermeulen? adăugă el întorcându-se spre prietenul lui.

— Nu, eu rămân cu domnul Dunot.

— Dar...

— Adio, Oscar! Nu e aşa că-mi vei da voie să rămân cu dumneata, domnule Dunot?

Marcel stătea ca pe jăratic. La câţiva paşi de ei zăceau cei patru soldaţi în agonie şi horcăiau. Fiecare clipă sporea primejdia.

Trebuiau să se îndepărteze cât mai urgent.

— Hotărâţi-vă, dragii mei, trebuie să plecăm. Eu o şterg... La revedere, Van Meers! Şi dumneata Vermeulen...

— Te urmez, domnule Dunot, răspunse acesta, după ce mai strânse încă o dată mâna prietenului său şi porni repede după Marcel Dunot.

Merseră la întâmplare vreo jumătate de ceas fără să întâlnească pe nimeni, apoi o luară pe o ulicioară îngustă, unde se opriră ca să hotărască încotro să se îndrepte.

Fuga lor se putea descoperi dintr-un moment într-altul şi

zorile nu trebuiau să-i găsească în oraş, dacă nu voiau să fie împuşcaţi pe loc.

— Dumneata eşti din Liège? întrebă Marcel pe tânărul belgian.

— Nu, sunt din Bruxelles. Am fost soldat în armata belgiană, pe frontul de la Chaudfontaine ca artilelist. Când comandantul a preferat să arunce în aer zidăria decât să se predea, am rămas două zile sub dărâmături, asfixiat aproape, apoi am reuşit să scap de germani şi să-mi procur haine civile.

— Aş! Scapă omul din multe! făcu Marcel care ştia ce spune. În sfârşit, chiar dacă nu eşti din Liège, tot trebuie să cunoşti împrejurimile. Spune-mi acum ce e de făcut ca să ieşim cât mai repede din oraş şi să ne îndreptăm spre liniile armatelor franceze?

— Armatele franceze! Ar trebui mai întâi să ştim unde se află... în orice caz, să ne ducem la Namur, poate că acolo vor şti ceva. Cred însă că ar fi mai bine să ne ducem la Bruxelles şi de aici la Malines, unde se găsesc armatele noastre. Părerea mea e să ne strecurăm într-un tren militar care se duce la Bruxelles. Pleacă pe puţin zece în fiecare zi din Liège. Ne va fi cu atât mai uşor, cu cât cunosc foarte bine împrejurimile gării.

— Bine, haidem la gară! Nu-i vorbă am mai călătorit eu cu un tren militar şi nu mi-a mers prea bine, dar n-avem de ales... Haidem!

— Haidem! repetă ca un ecou Vermeulen.

Se îndreptară amândoi spre gară unde şi ajunseră după câteva minute. Vasta clădire era luminată ca ziua. Cei doi tineri se traseră mai la întuneric.

— Cred că n-o să ne fie prea uşor, murmură tânărul belgian.

— Vom vedea! răspunse Marcel cu glas hotărât.

SFÂRŞIT

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

NISIPUL PIERZĂRII (urmare)

Tibbuşii luaseră taştirvanul de pe cămilă pentru a-l aşeza la adăpost, între stânci, lângă o crăpătură adâncă aflată întâmplător acolo. Urmele de paşi pe care le observasem din capul locului mi-au dovedit că această crăpătură avea o comunicaţie. Nu mă puteam apropia de litieră, fiind bine păzită. Ceea ce trebuia să fac, urma să fac în secret. Am părăsit deci tabăra şi am făcut un ocol de-a lungul peretelui exterior al stâncii. După cum mă aşteptam, am descoperit o altă crăpătură şi am pătruns în ea. Această deschidere în stâncă era largă; forma o trecere naturală, prin care puteam înainta fără greutate. **Am** putut constata curând că nu mă înşelam. Era prelungirea crăpăturii ce se sfârşea de cealaltă parte, în interiorul potcoavei, aproape de taştirvan. Nimeni nu dădea atenţie acestei părţi. Puteam, avansa în dosul unei ieşituri a stâncii, să observ litiera.

M-am întors în tabără spre a-l căuta pe Kamil. Ne-am scos cămilele şi le-am lăsat în spatele unghiului de stânci, într-un loc unde tuaregii nu ne-ar fi văzut în cazul unui atac.

— Ce vrei să faci Sidi? mă întrebă Kamil.

— Vom fugi, i-am răspuns, dar vreau să luăm copilul pe care-l ţin prizonier în taştirvan. Tu pregăteşti cămilele şi stai de pază.

— Poţi conta pe mine, Sidi! Te rog ai grijă de tine, să nu

comiţi vreo imprudenţă! Cu tot curajul nostru, am putea cădea în mâinile tuaregilor.

S-a îndepărtat şi eu m-am strecurat iarăşi în crăpătură, până la locul unde mă oprisem prima oară. Aici mi-am pregătit cuţitul spre a tăia legăturile cu care presupuneam că era imobilizat copilul. Tocmai mă întrebam cât timp mai aveam de aşteptat, când brusc l-am auzit pe Kamil care revenea strigând:

— Războinicii! Vin o mulţime de războinici! Veniţi să vedem cine sunt! Pot fi tuaregii de care vorbea stăpânul meu!

Toţi care se găseau în lagăr s-au ridicat şi au ieşit în fugă afară din amfiteatru; nu rămăsese nimeni care să păzească taştirvanul. M-am aruncat înainte fără şovăială şi am îndepărtat perdeaua litierei. Era exact cum îmi închipuisem. Am văzut un mic băieţaş de cinci sau şase ani, cu părul negru, piele bronzată şi ochii speriaţi, legat acolo. L-am eliberat repede, l-am luat în braţe şi m-am întors în crăpătură.

În spatele meu strigătele se înteţeau.

— Tuaregii! Tuaregii! Repede pe cămile, să fugim!

— Stai liniştit şi nu te teme! Te voi salva! i-am şoptit copilului în arabă, căci nu cunoşteam limba sa.

Am reuşit să încălecăm şi să fugim pe lângă munte; ne-am oprit departe, într-un loc pe care îl socoteam potrivit planului meu.

Era capătul unui drum îngust, ce urca în pantă uşoară până spre vârful muntelui. Am făcut ascensiunea fără a fi nevoiţi să descălecăm şi am ajuns la un fel de fortăreaţă naturală. O examinare rapidă mi-a permis să descopăr, spre marea mea satisfacţie, că acea poziţie strategică nu avea alt acces decât drumul urmat de noi; astfel, eram în siguranţă şi ne-am fi putut apăra împotriva unei bande întregi de duşmani. În plus, copilul era un ostatec preţios,

care ne permitea să fim noi aceia care să dictăm condiţiile.

M-am întors spre micuţ, care se aşezase pe o piatră şi mă privea cu un amestec de încredere şi nelinişte. E ra un copil frumos, cu privirea vie, a cărei strălucire era totuşi micşorată de teama şi lipsurile prin care trecuse.

— Ştii arăbeşte? l-am întrebat.

— Da; vorbesc târgui şi arabă, a răspuns el.

În regiunile africane, fiinţa umană se maturizează mult mai repede, astfel că nu era de mirare că micuţul cunoştea două limbi.

— Cum te numeşti! l-am întrebat.

— Khaloba.

— Cine este tatăl tău?

— Rhagata, şeikul suprem al tribului Kelovi.

Presentimentele mele fuseseră deci exacte; aveam prizonier pe fiul şefului tuaregilor. Am mai aflat de la copil şi cum căzuse în mâinile tibbuşilor. Tatăl său plecase într-o expediţie, cu toţi războinicii. Un pretins *Aussa* Ceruse ospitalitate la tuaregi şi nu fusese refuzat. Noaptea însă, când toată lumea dormea, a răpit copilul şi a fugit până departe, unde alţi nouăsprezece oameni îl aşteptau cu un taştirvan. Răpitorul era însuşi şeful tibbuşilor, care nu numai că le purta tuaregilor kelovi o duşmănie de moarte, dar avea de îndeplinit chiar o răzbunare personală împotriva şefului lor. Răpirea unicului fiu al duşmanului său, fusese un act de o îndrăzneală nebună, realizând astfel cea mai îngrozitoare răzbunare. Micuţul m-a rugat să-l duc la tatăl său şi i-am răspuns că tot asta intenţionam şi eu.

Planul meu era să mă întorc în aceeaşi seară în tabăra noastră unde bănuiam că s-au instalat tuaregii, şi să-i spun şefului lor că fiul său se află în puterea mea, dar că eram gata să-l schimb pentru Abram ben Sakir, oamenii săi şi tot ce-i aparţinea. Eram sigur că va accepta, chiar dacă la

început avea să ezite. În lipsa mea, Kamil trebuia să-l supravegheze pe băiat, fiindcă nu voiam să-l redau înainte de-a fi obţinut tot ce doream, inclusiv promisiunea că eu şi servitorul meu vom fi trataţi ca oameni liberi şi prieteni ai tribului.

Am luat o masă frugală şi m-am întins să dorm. Kamil trebuia să stea de pază şi să mă trezească în zori. Când a venit ora, mi-am încălecat hodjinul şi i-am atras atenţia lui Kamil să stea tot timpul ascuns. Apoi am ajuns fără incidente în locul unde caravana fusese atacată.

Învingătorii, aproximativ optzeci de tuaregi, erau aşezaţi în jurul unui foc. Prizonierii se găseau întinşi la pământ, nu departe de ei, cu picioarele şi mâinile legate. Am înaintat cu îndrăzneală în faţa focului, fără să mă tulbure emoţia provocată de apariţia mea neaşteptată. Prizonierii au scos exclamaţii de uimire.

— Unde este Rhagata, şeful tuaregilor! am întrebat cu glas poruncitor.

— Eu sunt! răspunse un bărbat cu atitudine mândră şi cu privire sobră, ce şedea lângă Khabir (aşadar era, după cum am presupus, un târgui). Dacă tu eşti câinele de creştin despre care mi-a vorbit iscoada mea, trebuie să-ţi fi pierdut minţile ca să revii aici! Ştii ce te aşteaptă!...

— Tăcere! l-am întrerupt eu, acoperindu-i vocea. Ascultă mai întâi ce am să-ţi spun. Tu ai un fiu care se numeşte Khaloba?

— Da, a răspuns el uimit.

— Acest copil ţi-a fost răpit şi nimeni, în afară de mine, nu ţi-l poate reda!

Las să se presupună impresia produsă de cuvintele şi atitudinea mea. La început, a refuzat să mă creadă; dar am venit cu dovezi, **arătându-le** o *suvar* – o brăţară de aramă pe care o luasem de la copil. Atunci am fost crezut şi furia tuaregilor s-a întors către tibbuşi, care negaseră cu

încăpăţânare răpirea copilului.

A început o lungă discuţie şi a trebuit să-mi desfăşor întreaga elocinţă spre a-mi atinge scopul; dar, în sfârşit, ceea ce am cerut, mi s-a acordat. Persoana mea, aceea a lui Kamil şi tot ce ne aparţinea urmau să fie sacre pentru tuaregi. Abram ben Kakir şi oamenii săi, aveau să fie eliberaţi şi să li se redea tot ce le-a fost luat. Pe tibbuşi a trebuit să-i lăsăm în mâinile tuaregilor.

Le-am cerut tuturor membrilor bandei să jure, astfel că o trădare mi se părea imposibilă. Singura mea nelinişte era provocată de atitudinea Khabirului; mi se părea foarte suspectă graba cu care îşi dăduse consimţământul, deşi mai înainte se arătase atât de setos de răzbunare.

Am plecat însoţit de mai mulţi tuaregi şi peste patru ore reveneam cu copilul răpit tatălui său. Kamil venise cu mine. Bucuria lui Rhagata când şi-a revăzut fiul mi-a întărit încrederea şi m-a făcut mai puţin prudent; de aceea nu am dat atenţie tuaregilor care mi-au trecut în spate şi, fără veste mi-au aplicat o lovitură în cap, ceea ce m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa.

Când mi-am revenit, eram întins ca şi Kamil printre ceilalţi prizonieri. Fusesem legat şi mi se luaseră armele. Khabirul era în faţa mea. Când m-a văzut că deschid ochii, mi-a strigat cu o bucurie răutăcioasă:

— Ai acum ce meriţi, câine de ghiaur! îmi aparţii şi vei muri în chinuri, cum mii de diavoli nu te-ar face să mori!

Capul mă durea încă... Am închis ochii şi am rămas nemişcat sub insulte şi lovituri de picioare. În sfârşit, m-a lăsat şi am stat aşa mult timp. Deodată, am simţit o mângâiere pe obraz şi o voce prietenoasă mi-a şoptit:

— Tu eşti bun, Sidi!

Am deschis ochii şi l-am văzut pe fiul şeikului, care îngenunchease lângă mine şi îmi trecea mâna lui mică pe obraji. De teama de a nu fi văzut de tuaregi, s-a îndepărtat

imediat, în fugă.

Am adormit şi am fost deşteptaţi în timpul rugăciunii de dimineaţă, când duşmanii noştri se pregăteau să plece. Am fost legaţi de şa şi am pornit înspre sud-vest, în plin deşert. Timpul părea frumos şi nimeni nu se gândea la o eventuală primejdie. Am făcut un popas, spre a lăsa să treacă orele cele mai calde, în timpul căruia şeikul a venit la mine şi, aţintindu-şi privirea lui feroce în ochii mei, a întins mâna spre stânga, spunând:

— Vezi tu acolo Raml-el-Helahk, teribilul lac de nisip, unde se afundă toţi acei care fac imprudenţa să pună piciorul pe el? Am hotărât să te aruncăm acolo!

Avea într-adevăr intenţia să-mi dea această moarte oribilă! Sau voia numai să mă îngrozească! Nu i-am răspuns şi el a plecat dezamăgit, înjurând sălbatic.

Soarele coborâse când am pornit iarăşi. Nu mergeam decât de o jumătate de oră, când am văzut toate cămilele, chiar pe cele de povară, pornind singure mai repede; acest fapt a trecut pentru ceilalţi neobservat. Obişnuit să remarc totul, chiar lucrurile cele mai mici, am constatat că toate animalele, fără excepţie căutau să se îndrepte spre sud, împotriva voinţei conducătorilor. Se petrecea deci în spatele nostru, către nord, ceva care le influenţa.

M-am întors atât cât îmi permiteau legăturile şi am observat în urma caravanei, la baza orizontului, un mic norişor în formă de con. Am înţeles îndată ce ne ameninţa, căci cunosc perfect semnele ce anunţă diferitele vânturi ale pustiului.

— Atenţie! le-am strigat cu voce puternică. Să ne grăbim la un adăpost! în spate se ridică furtuna!

La început au râs, dar după câteva minute, pe feţe le-a apărut neliniştea. Micul con se mărea şi se înnegrise. Cămilele grăbiră pasul, ba mai mult, conducătorii îşi luară bicele, iar caravana porni să alerge cât putea de repede.

Norul se mărea şi se întuneca din ce în ce mai mult. În curând ocupase tot cerul în spatele nostru.

Noi eram legaţi de cămile! Ce-aveam să ne facem când ele se vor culca în nisip?

— Dezlegaţi-ne! Dezlegaţi-ne! am strigat ca scos din minţi.

— Nu, nu-i dezlegaţi! a mormăit vocea aspră a şeikului. Să moară cu toţii în nisip! Gheena să-i înghită!

Am fost cuprins de o furie care mi-a triplat forţele. Muşchii mi s-au încordat într-un efort suprem şi una din sforile cu care eram legat a plesnit; o altă legătură a sărit aproape imediat după prima. Nu mai eram legat şi mi-am stimulat cămila.

Khabirul alerga în faţa mea dar îmi trebuia un cuţit; l-am apucat din fugă de mâna stângă şi i-am tras din centură pumnalul. Apoi, dându-i o lovitură de pumn, l-am trimis de-a rostogolul în nisip, în timp ce hedjinul său îşi urma cursa fără călăreţ.

Un minut mai târziu, eram lângă Kamil căruia i-am tăiat legăturile fără să-mi încetinesc goana; apoi l-am ajuns pe Abram ben Sakir, pe care de asemenea l-am eliberat.

Nu am mai avut timp să mă ocup de alţii, căci un zgomot asurzitor, ce mă făcea să mă gândesc la trâmbiţele judecăţii de apoi, s-a ridicat îngrozitor în urma noastră. Întorcându-mă, am văzut un fel de coloană întunecată ce se ridica de la pământ până la cer şi care înainta către noi cu viteza unui vârtej: era nisipul ridicat de vânt ce ameninţa să ne acopere.

Atmosfera începea să se întunece şi în faţa noastră. Furtuna ne prinse. M-am simţit apucat ca de o forţă nevăzută ce voia să mă arunce jos de pe cămilă. Cu toată puterea m-am cramponat de marginea şeii şi hedjinul meu şi-a mărit şi mai mult iuţeala, până la limita forţelor sale.

Cu toată grozăvia, nu eram totuşi în vârtejul de nisip. Ne

lovise numai violenţa vântului, astfel că poate mai exista pentru noi o şansă de salvare.

I-am văzut pe ceilalţi, care galopau în frunte, risipindu-se, căci ajunsesem într-o regiune stâncoasă. Terenul era acoperit de blocuri mari, în spatele cărora se putea găsi un adăpost relativ. Nu am avut nevoie să-mi îndemn cămila; instinctul o conducea. A alergat după un colţ de stâncă şi s-a culcat atât de brusc în spatele lui, încât abia am avut timp să sar din şa. M-am strecurat între hedjin şi peretele de piatră, acoperindu-mi gura cu marginea burnuzului şi înfăşurându-mi capul cu gluga...

Nisipul a venit şi a început să curgă asupra mea întocmai ca o avalanşă, astfel că îmi dispărură şi raţiunea, şi voinţa! Simţeam doar nevoia de a respira. Auzeam ceva? Nu mai ştiu! Era în orice caz, ca şi când nu aş fi auzit nimic! Cât timp a durat aceasta? N-aş putea să spun, dar brusc totul s-a calmat ca prin farmec şi cămila a început să se mişte.

Am încercat să mă ridic şi nu am reuşit decât cu mare greutate. O dată în picioare, am putut vedea cât nisip se strânsese peste mine şi mai ales peste acei care nu găsiseră adăpost. Praful pătrundea în toate orificiile corpului: în nas, în urechi, în gură, era fin ca făina. Strânsesem ochii cu forţă sub glugă şi totuşi acest afurisit de nisip îmi pătrunsese într-o oarecare măsură sub pleoape. Mi-a trebuit un timp pentru a-l scoate, dar nu tot. Cel puţin atât cât să nu sufăr.

Am aruncat o privire circulară. Peste tot, stâncile erau ca şi ninse şi, în spatele lor, cămilele şi oamenii se căzneau să scape de sub linţoul de nisip. Situaţia prizonierilor rămaşi legaţi era foarte critică. Cămilele se aruncaseră la pământ cu ei, şi acum când se ridicau, oamenii atârnau în nesimţire de şa, în poziţii jalnice.

Am înaintat prin nisip cu greutate şi am tăiat legăturile,

eliberându-i pe rând. Tuaregii m-au lăsat în pace, căci erau prea ocupaţi cu ei înşişi. De altfel, dacă încerca vreunul să mă împiedice de a veni în ajutorul bieţilor oameni, ar fi fost în zadar, căci eram liber şi aveam un cuţit în mână...

Ah, dacă aş fi avut şi puştile!... Puştile mele erau la şef; oare el unde se găsea! L-am căutat cu privirea şi l-am Văzut ieşind de după o stâncă. Nu avea arme şi abia se scutura de stratul de nisip, ce-l acoperise. Şi-a părăsit adăpostul unde se ascunsese şi s-a apropiat de oamenii săi, trecând de la unul la altul.

Am presupus că întreba de fiul său, pe care nu-l observasem, şi m-am grăbit să profit de ocazie. Cu cât şeful tuaregilor se îndepărta de adăpost, cu atât eu mă apropiam şi peste puţin eram lângă hedjinul său. Un minut mai târziu reintram în posesia a tot ce mi se luase.

Din fericire, furtuna, deşi violentă, fusese de scurtă durată, astfel că nu făcuse victime printre noi. Curând am observat de la nord un convoi ce se apropia: erau cămilele de povară, împreună cu conducătorii lor, care de asemenea scăpaseră.

Singur şeikul era mai neliniştit dintre toţi, căci nu-şi găsea fiul. A întrebat pe toată lumea şi s-a plâns în toate direcţiile. Totul era însă zadarnic, fiindcă băiatul dispăruse. Nisipul nu putuse acoperi taştirvanul, astfel că trebuia să observăm litiera.

Kamil, Abram ben Sakir şi oamenii acestuia s-au strâns într-un grup împreună cu mine. Păstram o amintire neplăcută despre furtună, dar trebuia să-i fim recunoscători, căci prin ea ne eliberasem. Desigur că eram hotărâţi să nu ne mai lăsăm prinşi de tuaregi, cu toate că până în prezent nu eram singurul care îşi recucerise armele...

Cămilele de povară tocmai soseau, când şeikul a venit la noi.

— Sunteţi liberi! Iar tu ai puştile! a exclamat el surprins. Câinilor, am să ordon să vă lege imediat!

S-a întors spre a-şi chema războinicii, dar nu i-am dat timp; l-am apucat de spate, l-am trântit la pământ şi punându-i pe piept vârful pumnalului meu, i-am strigat ameninţător:

— Tăcere, bandit sperjur! Dacă mai scoţi un cuvânt, îţi înfig lama asta în inimă! Şi dacă ţii la viaţă nici să nu mişti! Am să te învăţ să-i cunoşti acum pe cei care îi tratezi drept câini!

Îndrăzneala mea îl uimise într-adevăr, încât înţelese că ameninţarea mea era serioasă; a rămas deci nemişcat, fără să scoată un strigăt.

— Dacă nu vreţi să recădeţi în mâinile tuaregilor, faceţi imediat ce vă ordon eu! le-am zis oamenilor negustorului, care şedea în jurul nostru. Eu îl ţin, voi legaţii braţele şi picioarele!

Arabii s-au supus, şi când au terminat, i-am vorbit şeikului:

— Iscoada ta, care voia să ne servească drept khabir, ţi-a spus că posed puşti fermecate!

— Da! a scrâşnit târguiul plin de mânie, dar cu o expresie de teroare în privire.

— Aşadar ştii că veţi fi pierduţi dacă îndrăzneşti să-mi rezişti! Nu vreau nici viaţa, nici avutul vostru. Cer numai executarea făgăduielilor pe care le-ai călcat ieri seară. Dacă eşti gata să-ţi ţii cuvântul, îţi redau libertatea şi nu mă voi atinge de niciunul dintre ai tăi. Dar dacă refuzi, îţi străpung inima chiar în clipa asta şi dobor cu puşca mea pe toţi acei ce-ar îndrăzni să se apropie la mai puţin de cinci sute de paşi. Hotărăşte-te repede! Număr până la zece. La zece, răgazul a trecut şi voi înfige pumnalul!

I-am descoperit pieptul şi am apăsat destul de simţitor vârful cuţitului pe pielea sa; cu mâna stângă îl ţineam de

gât şi am început să număr:

Vahid... itnehn... telast... arba... kham...

— Opreşte, opreşte! a strigat şeikul. Tu nu eşti musulman, dar nu eşti nici creştin; tu eşti *şeitan,* diavolul în persoană, şi sunt silit să mă supun!

— Deci suntem liberi şi ne înapoiezi tot ce ni s-a luat?

— Da.

— Să nu-ţi închipui că poţi din nou să ne dai cuvântul cu intenţia de a ne trăda mai târziu. Ordonă imediat oamenilor tăi să se îndepărteze la cel puţin o mie de paşi. Numai zece dintre ei vor fi autorizaţi să se apropie unul după altul, pentru a ne aduce cămilele şi bagajele. Abia după ce voi vedea că nu lipseşte absolut nimic te eliberez. Vă veţi urma drumul şi ne veţi lăsa să ne întoarcem liniştiţi. Accepţi condiţiile mele, da sau nu? număr numai până la cinci!

Am apăsat mai tare pe vârful pumnalului pe pieptul şefului, dar el nu m-a lăsat să număr.

— Îndepărtează pumnalul! Fac tot ce-mi ceri!

— Pumnalul va rămâne pe pieptul tău, exact cum îl vezi, până ce condiţiile mele vor fi îndeplinite; şi dacă printr-un gest sau cuvânt mă faci să mă îndoiesc de buna ta credinţă, ţi-l cufund imediat în inimă! Astfel că nu încerca să ne mai trădezi!

Cea mai mare parte dintre tuaregi erau adunaţi în jurul animalelor de povară care sosiseră. Unul dintre ei s-a apropiat alergând şi ne-a strigat de departe:

Unde este şeikul? Noi am...

S-a întrerupt în mijlocul frazei şi a rămas împietrit de uimire. La un semn al meu, cercul nostru s-a deschis pentru a-i permite să-l vadă pe şeik zăcând la pământ, legat cu vârful cuţitului meu pe piept.

— Faz? Allah! a exclamat el. Nu mai sunteţi legaţi şi...

— Cum vezi, şeful vostru este prizonier, i-am spus

întrerupându-l. Dacă vrei să-l salvezi de la moarte, apropie-te şi ascultă ce are să-ţi spună!

Omul a înaintat încet, ezitând; când a ajuns alături de şeik acesta i s-a adresat:

Era o scenă curioasă. Prizonierul îşi rostea ordinele, tremurând de furie; celălalt care nu era mai puţin furios îl asculta supus. În sfârşit, s-a îndepărtat spre a le executa.

I-am văzut pe tuaregi cum se grupează şi se sfătuiesc gesticulând şi scoţând strigăte de furie. Apoi, zece dintre ei au venit în şir, la mari intervale, pentru a ne aduce cămilele cu poverile lor, în timp ce restul se retrăgeau la distanţa pe care o fixasem.

După ce ne-au înapoiat totul, l-am dezlegat pe şeik. A plecat, ameninţându-mă, şi a intrat în grupul supuşilor săi. Mi s-a părut că aceştia îl primesc cu reproşuri, fapt ce nu-mi părea surprinzător. S-au răspândit mai apoi, în căutarea micului Khaloba.

Eram mulţumit de felul cum se sfârşise aventura. Aflaţi cu cămilele între stânci, priveam la tuaregi cum căutau zadarnic copilul dispărut. I-aş fi ajutat cu plăcere, căci cuvintele micuţului îmi răsunau încă în urechi; dar nu puteam comite imprudenţa să intru în mijlocul acestor bandiţi însetaţi de răzbunare.

În sfârşit, se părea că au găsit o urmă, căci şi-au luat cămilele şi s-au aruncat în galop către sud. De acolo, de departe, le-am auzit glasurile; dar nu înţelegeam nimic din cauza distanţei. Aveam totuşi impresia că vocile lor exprimau mai curând groaza decât bucuria.

Am mai aşteptat o jumătate de oră după plecarea lor, după care, presupunând că n-au să mai revină, ne-am pregătit de drum. Voiam tocmai să încalec, dar Kamil, întinzând mâna către sud, mi-a strigat:

— Stai Sidi, aşteaptă! îl văd revenind!

Într-adevăr, am observat opt sau zece oameni, călări pe

cămile, care veneau cu toată viteza. I-am recunoscut repede. Erau tuaregii cu şeikul lor în frunte.

Ce voiau! Poate să ne întindă o cursă! Am luat carabina, spre a-i împiedica să se apropie.

— Nu trage! Nu trage! Pacea să fie cu tine! a strigat şeikul cu toată forţa vocii sale.

Tovarăşii lui s-au oprit şi el a înaintat singur. Am coborât deci ţeava puştii mele.

Ajuns la cincizeci de paşi, şeikul şi-a oprit hedjinul şi m-a rugat:

— Lasă-mă să vin până la tine, Sidi. Nu vin ca duşman, ci ca să te rog, căci tu singur ne poţi ajuta, numai tu!

— Poţi veni!

Şi-a mânat cămila până lângă mine, dar a rămas în şa. Eram nerăbdător să ştiu ce voia, căci trebuia să fie ceva extraordinar; faţa îi era livid şi pieptul i se ridica plin de neliniște.

— Încalecă-ţi hedjinul şi vino cu mine! Te rog, vino repede – mi-a strigat el. Nu ştim ce să facem. Numai tu îl poţi salva iarăşi pe Khaloba, fiul meu!

— Ce i s-a întâmplat, unde este!

— În mijlocul nisipului pierzaniei! Furtuna, l-a împins în Raml el Helahk, de unde nici Allah, nici profetul nu-l poate smulge; numai tu îl poţi scăpa!

Spunea adevărul, sau minţea spre a mă atrage într-o cursă. I-am cercetat faţa. Nu, privirea plină de chin nu putea să mintă; o asemenea tulburare nu putea fi prefăcută.

Mi-a dispărut orice neîncredere, orice ezitare. M-am urcat pe cămilă. Este adevărat că îndoiala mea mă încerca; dar „Sidi, tu eşti bun... tu eşti bun”, vocea copilului răsuna în inima mea mai puternic decât bănuiala, şi ea a învins; şi am pornit mai departe să-l salvăm pe nefericit, sau... la moarte.

Curând am ajuns la locul unde stâncile dispăreau sub nisip. Tuaregii erau acolo. Cămilele lor, culcate, au întors capetele către noi, pentru a se încredinţa că nu le ameninţă nicio primejdie.

Dintr-o privire am judecat întreaga situaţie. Aveam în faţa mea marginea unui gigant, cu pereţii stâncoşi, ce putea să aibă doi kilometri în diametru. Adâncimea acestui „lac” nu se putea cunoaşte, dar cu siguranţă că era considerabilă, căci stâncile care îl înconjurau aveau o înclinare verticală.

Ce fel de fluid umplea acest cazan imens era greu de spus. Părea a fi un fel de nisip umed, extraordinar de fin şi uşor, incapabil să suporte o greutate cât de mică şi cu atât mai puţin un om sau animal.

Giganticul bazin trebuie să fi fost la origine plin cu apă; apoi furtunile deşertului aruncaseră peste el nisipul. Partea cea mai grea a norilor de praf, asemănătoare aceleia ce ne acoperise pe noi, se lovise de stâncile care înconjurau lacul şi fusese reţinută acolo, dar praful uşor, impalpabil, pe care vântul îl ridică la înălţimi uriaşe, căzuse peste lac şi se amestecase cu lichidul, fără a ajunge la fund, nefiind mai greu decât el. În felul acesta mi-am explicat formarea acelui misterios Raml el Helahk. Nenorocirea aceluia care ar fi pus piciorul pe suprafaţa lui înşelătoare.

Am observat la vreo patruzeci de metri de mal, taştirvanul ce plutea deasupra ciudatului lac, graţie uşurinţei sale. Khaloba, copilul târgui, se afla în acel adăpost fragil. Avea destulă prudenţă să nu facă mişcări periculoase, dar nu înceta să cheme ajutor. Abia m-a văzut şi **a** strigat plângând:

— *Ta al**, ta** al, ya, Sidi*! *Hallisni min el mot**;** meded, meded*! Vino, vino, o, Sidi! Salvează-mă de la moarte; ajutor, ajutor!

— Vin! vin! i-am răspuns sărind din şa. Dar nu face nicio

mişcare, să nu-ţi pierzi echilibrul!

Tuaregii m-au înconjurat tăcuţi. Privirile lor nu mă slăbeau; lucea în ele un foc întunecat, dar nu mai reflectau nici mânie, nici dorinţă de răzbunare. Descălecase şi şeful lor. Auzind cuvintele mele, mi-a apucat mâinile şi mi-a spus emoţionat:

— Vrei să te duci la el? Crezi deci că mai poate fi salvat?

— Nu avem o prăjină destul de lungă pentru a ajunge până la taştirvan, i-am răspuns, şi este imposibil să-i aruncăm o sfoară. Va trebui să construiesc un kellek – o plută!

— Un kellek? Cu ce? m-a întrebat şeful surprins.

— Nu m-ai întrebat tu adineauri pentru ce am luat cortul lui Abram ben Sakir? Bănuiesc că nu te-ai gândit că aş vrea să-l instalez pe nisipul mişcător al lui Raml el Helahk! îmi trebuie o plută foarte uşoară, foarte întinsă, ca să fie capabilă să mă poarte, fără a risca să mă scufund; cortul pe care l-am adus şi al tău, pe care îl văd aici, îmi vor oferi materialul necesar pentru a construi fundul plutei. Marginile i le vom face din lemnul corturilor. Dar, mai înainte, va trebui să măsor adâncimea nisipului mişcător şi rezistenţa lui.

Am luat prăjina unui cort şi, încercând terenul la fiecare pas, am înaintat până la marginea lacului, greu de recunoscut din pricina uniformităţii nisipului. Cea mai mică neatenţie putea să mă coste viaţa. Am simţit în curând un gol când am înfipt prăjina. Am îngenuncheat şi am sondat mai adânc, în nisipul lichid; N-am întâlnit nicio rezistenţă.

Atunci, am agăţat mai multe sfori una de alta şi, legând la capătul lor o piatră, am aruncat în lac această sondă improvizată, care putea să aibă mai mult de douăzeci de metri; s-a scufundat în întregime, fără să atingă fundul. Astfel, chiar de la ţărm, lacul era insondabil.

Mărturisesc că această constatare mi-a produs un fior

neplăcut, căci de înotat nici nu putea fi vorba. Dacă pluta nu rezista şi dacă aş fi căzut în nisipul mişcător, eram pierdut, căci consistenţa acestui noroi special făcea imposibilă orice mişcare de înot.

Trebuia deci să construim pluta, pentru care nu aveam niciun model. A fost necesar să fac apel la întreaga mea inventivitate, pentru a da acestui mijloc de locomoţie cea mai mare rezistenţă şi o greutate extrem de redusă. Mai aveam nevoie şi de o vâslă potrivită; forma obişnuită, nu numai că nu putea fi utilizată, dar era chiar primejdioasă. De aceea, am făcut un fel de lopată indiană, pe care puteam s-o manevrez în coada plutei, cu o vargă de cort pe care am fixat-o de vâslă cu o bucată de piele. Sistemul nu îmi folosea decât la dus; la înapoiere, urma să fiu tras la mal cu o sfoară lungă prinsă de plută.

Aceste pregătiri complicate au cerut o mulţime de timp. Totuşi nu am încetat o clipă să îndemn copilul să aibă curaj şi răbdare.

Eram gata, dar ce era mai greu nu fusese făcut; îmbarcarea mea pe ciudata construcţie. Pluta de pânză, se înţelege, era foarte elastică; ceda şi se ondula în toate părţile. Îmi riscam viaţa din chiar clipa când mă suiam pe ea. Am procedat cu o grijă infinită şi am avut norocul să reuşesc. Ceilalţi au împins de la mal ambarcaţiunea cu prăjinile şi am pus în mişcare sistemul de vâslit. Schiful meu improvizat aluneca pe suprafaţa de nisip: reuşisem! Aveam de parcurs o distanţă de patruzeci de metri. Pe apă, cu o barcă, ar fi fost de ajuns câteva lovituris de vâsle; dar în acel nisip lichid, a trebuit să plutesc mai mult de o jumătate de oră, făcând eforturi neîncetate şi cu inima strânsă ca în faţa morţii. Fusesem adesea în primejdie, dar niciodată nu încercasem groaza ca în acele momente. Masa vâscoasă ca un metal topit, ce clocotea, scârţâia, scrâşnea şi scotea băşici, avea în ea ceva într-

adevăr infernal, care îmi punea la încercare toţi nervii.

Dacă vreodată groaza mi-a ridicat părul din cap, apoi a fost atunci!

Coarda pe care o trăgeam după mine de la mal nu forma o linie dreaptă; se desfăşura în spatele plutei tocmai ca un şarpe subţire. Înşişi tuaregii erau plini de teamă, după cum îmi dovedeau strigătele lor de disperare când fragila mea ambarcaţiune ameninţa să-şi piardă echilibrul.

În sfârşit am ajuns lângă taştirvan.

— Scapă-mă! Oh, scapă-mă Sidi! mă implora micul băiat.

— Nu avea teamă! i-am răspuns. Dacă tu stai liniştit, fără a mişca taştirvanul te voi duce fără nicio primejdie la tatăl tău. Dacă litiera se pleacă, aruncă-te repede de partea în care îţi voi spune!

Fixasem o sfoară subţire şi nu prea grea în faţa plutei mele; îi făcusem la capăt nu ochi de lasso, pe care l-am aruncat peste partea inferioară a taştirvanului. Era un noroc că ştiam să arunc cu lasoul; dacă nu, aş fi putut încerca timp de ore, fără niciun rezultat. Într-adevăr, nu puteam nici să mă mişc, nici să mă îndepărtez măcar cu un picior de locul unde mă aflam. Nodul mobil s-a fixat de la prima încercare.

— Trageţi acum! am strigat eu către mal. Trageţi, dar încet, foarte încet!

Tuaregii s-au supus. Şarpele de sfoară ce se încolăcea în urma mea, s-a întins; pluta, ce revenea spre mal, ducea şi taştirvanul. Acesta era într-adevăr prea uşor pentru a se scufunda, dar se dovedea cu totul impropriu unui asemenea gen de navigaţie. Se învârtea îngrozitor şi ar fi sfârşit prin a se răsturna, dacă n-aş fi prevăzut primejdia şi n-aş fi luat cu mine şi alte două sfori. Am aruncat un ochi spre dreapta şi unul spre stânga la extremităţile traversei superioare ce ţinea perdeaua; aceasta mi-a permis,

manevrând frânghiile când spre stânga, când spre dreapta, să menţin echilibrul litierei. Copilul era din fericire, destul de inteligent, spre a executa sfaturile ce i le dădeam, uşurându-mi astfel sforţările.

Revenirea, a fost, cu toate acestea, mult mai înceată decât plecarea; ne-au trebuit trei sferturi de oră până când pluta a ajuns la ţărm. Debarcarea s-a făcut cu tot atâta grijă şi încetineală.

Tatăl şi-a strâns copilul la piept. Tuaregii au scos strigăte de bucurie. Cât despre mine, m-am retras la o parte, împreunând mâinile. Abia acum primejdia îmi apărea în întreaga sa grozăvie, acum când eram salvat.

Şeikul a venit la mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Sidi, noi am păcătuit greu faţă de tine! Spune, ce trebuie să facem spre a fi iertaţi pentru greşelile noastre? Cere-mi calul meu favorit, zece dintre meharii mei cei mai buni sau orice vrei; îţi voi da fără să ezit!

Să-mi ofere calul său favorit, era într-adevăr o mare dovadă de recunoştinţă. În mijlocul unei tăceri profunde, a urmat:

— Tu m-ai învins de două ori; mai întâi prin arme şi apoi prin iertarea ta! Îţi mulţumesc pentru această înfrângere, căci ea nu mă umileşte, ci îmi aduce un prieten. Vrei să fii amicul meu, fratele meu onorat de tot tribul şi binevenit în casele şi sub corturile noastre?

— Da, vreau cu bucurie!

— Să ne îndepărtăm de acest lac al pierzaniei şi să revenim lângă tovarăşii tăi, spre a ne stabili o tabără şi a încheia frăţia de sânge după legea deşertului. Prietenul tău este şi al meu, iar duşmanul tău este duşmanul meu; tu ai inima mea şi eu am pe a ta, căci tu mi-ai adus dragostea în loc de răzbunare. *Allah jubarik* fik. Dumnezeu să te binecuvânteze!

SFÂRŞIT